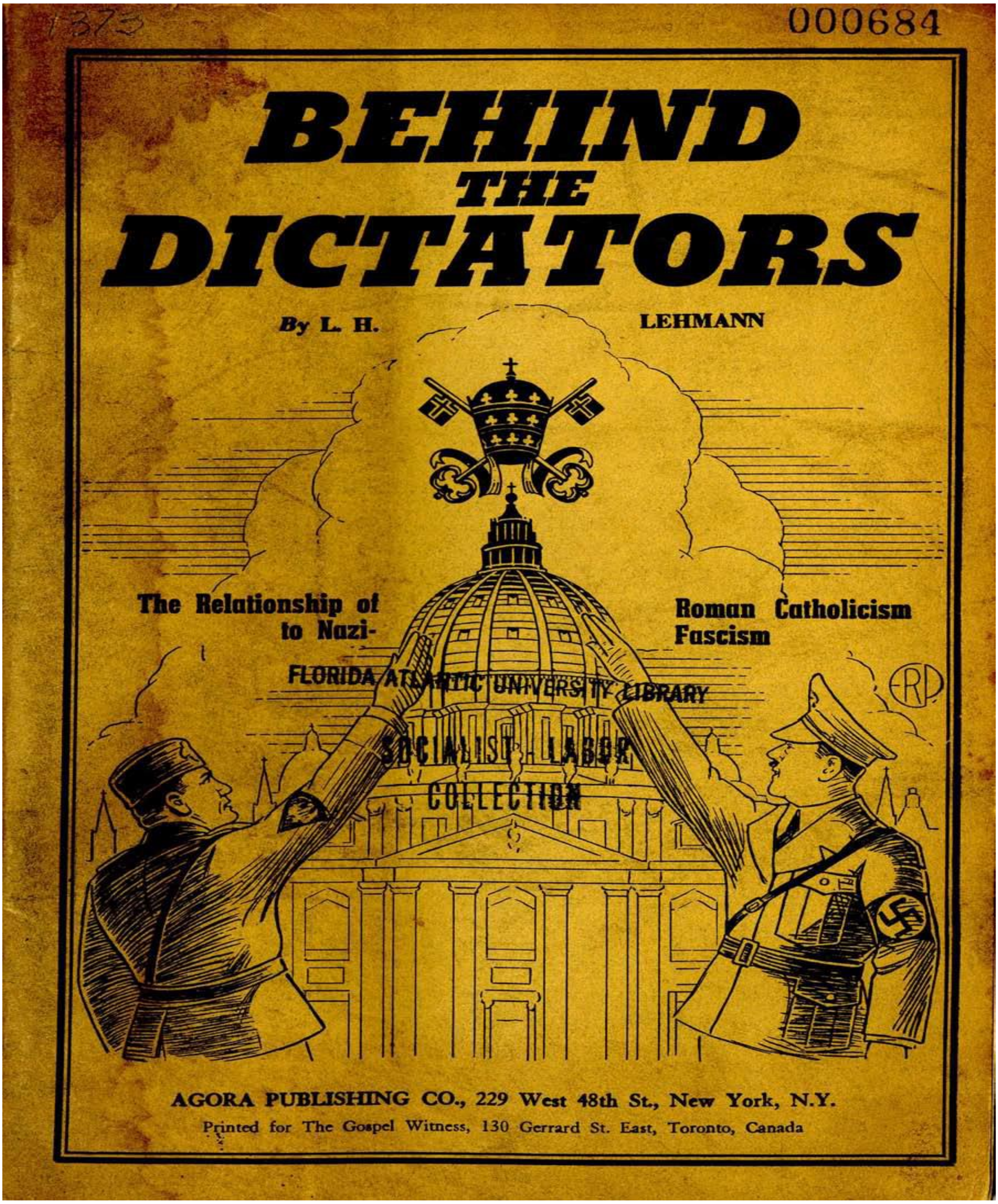
Nederlandsche Versie

Achter De Dictators

Een Feitelijke Analyse van de Relatie tussen het Nazie-Fascisme en het Romaans Katholicisme

door

L. H. LEHMANN

1942

Tweede, vergrote editie. April, 1944

Derde print, Maart, 1945

James Flory's boekreview

Dit boek is verrassend kort en toch is het een van de meest monumentale werken dat ik ooit heb gelezen. Uitgegeven tijdens de Tweede Wereldoorlog, zodat we de nu beschreven historische gebeurtenissen met een voelbare directheid uit de eerste hand krijgen, ontmaskert het beknopt de ware oorsprong van het Fascisme en het Nazisme, en onthult het de echte slepende bron waarvoor zowel Mussolini als Hitler en alle andere Fascistische dictator-poppen van de twintigste eeuw hun respectieve overwicht van de macht, en dus hun ultieme trouw hebben te danken. In dit boek zijn punten met elkaar verbonden die op schokkende wijze de oorsprong van beide Wereldoorlogen verduidelijken; voor het eerst zijn veel van Hitlers en Mussolini's meer raadselachtige of onverklaarbare acties geen mysterie meer. Het is allemaal schrijnend en onontkoombaar zoals Lehman, een ex-priester die bekeerd is tot Bijbelse geloof in Jezus Christus, het ontmantelt.

Zijn observaties en de conclusies die hij daaruit trekt zijn monsterlijk onthutsend in hun implicaties. Misschien moet ik een manier vinden om dit in mijn, "Top 10 belangrijkste boeken aller tijden" lijst te plaatsen. Het boek zijn informatie is zeer belangrijk. Het oude gezegde, "Alle wegen leiden naar Rome", is misschien nog nooit zo waarlijk onthuld.

Serieus, het is surrealistisch om te proberen na te denken over wat dit betekent. Het betekent dat alles op het Hitlery (History) Channel, en alles in een mainstream historisch boek van een grote uitgeverij dat beweert een weergave te bieden van de oorzaken van gebeurtenissen in de twintigste eeuw, allemaal onzin is; het is een afleiding van de echte waarheid. Het is allemaal flauwekul. Alles.

Het gaat niet om Hitler of Mussolini of wat ze deden of wat ze wilden; het gaat niet over de Nazi's of het Fascisme; het gaat over het Vaticaan, jij dommerik. Die geopolitieke entiteit die zich millennia achter een religie verschuilt, en ja, ACHTER DE DICTATOREN!

En die opkomende vloedgolf van stompzinnige, bruine-hemden dragende, Joden hatende Amerikaanse 'paytriots' van vandaag kunnen nu stoppen met het dienen van hun Romeinse meester - als ze even zouden stoppen met hun idiote schuim op hun mond en deze en andere onweerlegbare historische feiten met een open geest zouden lezen. Ja, alsof dat ooit gaat gebeuren.

In ieder geval vernietigt Lehman voor hen de mythologie achter de geroemde, 'Protocollen van de Wijzen van Sion', waarmee hij aantoont dat hun auteurschap Jezuïtisch is, niet Zionistisch. Om zeker te zijn, is Lehman niet de enige auteur die dit heeft aangetoond; maar hij is zeker een van de meest overtuigende die dit heeft gedaan.

Lehman vergelijkt de kwaadaardige aanwezigheid en onopvallende acceptatie van het Romanisme in de Verenigde Staten met een gigantisch metaforisch paard van Troje, het meest dreigende paard van Troje dat ooit in een republiek/democratie had kunnen worden ingebracht.

Hij had gelijk. En zoals zoveel krijsende, sirene-klinkende Cassandra's in Amerika en in Europa van decennia en decennia geleden waar je ook nog nooit van hebt gehoord, is Lehmans boek inhoud ook uitverkocht, onderdrukt, genegeerd en nu bijna volledig vergeten.

Als het hier gebeurt, en het lijkt nu verdomd dichtbij, is één ding zeker: we zullen krijgen wat ons toe komt.

EEN WOORD OVER DE AUTEUR

Dr. L.H. Lehmann werd in Ierland geboren (1895-1950) en kreeg zijn basisopleiding van Nonnen en Christelijke Broeders. Hij bracht zijn hele jeugd door in Katholiek Ierland. Na zijn basisopleiding van de Christelijke Broeders en zijn beslissing om voor priester te gaan leren, bracht hij verscheidene jaren door in Mungret College. In 1918 ging hij theologie studeren in de missionaris seminarie, *di Propoganda Fide* te Rome, hij arriveerde in Rome op de dag van Armistice (wapenstilstand WO1), 11 November 1918.

Dr. Lehmann werd in de St. Jan van Lateranen gewijd –''De Pauselijk Aartsbasiliek en moeder Kerk van de Wereld.'' Hij was voor ongeveer een jaar parochiepriester voor een Kerk in Rome, toen hij naar Zuid-Afrika werd uitgezonden. Na drie-en-een-half jaar werd hij weer terug naar Rome geboden, waar hij de order kreeg om de onderhandelingen voort te zetten met de Vaticaanse rechtbanken in verband met de ''Mungret College Zaak'' tegen de Jezuïeten, waar hij als student in Rome namens vele bisschoppen en geestelijken bij betrokken was geweest. Daarna ging hij weer naar Afrika, en weer later werd hij naar de diocese van de Verenigde Staten getransfereerd. Dit was in het jaar 1927. Hij werd door de Bisschop van Florida aangewezen als pastoor van Gainesville (de Universiteitsstad van Florida).

Dr. Lehmanns gedachten zaten hem lang dwars, zijn vroege ervaringen bij de *di Propaganda Fide* te Rome, had zijn vertrouwen in de Romaanse Kerk sterk verstoord. In 1929 legde Dr. Lehmann zijn priesterlijke functie neer. Later werd hij door het agentschap van *Christ's Mission (Christus zijn Missie)* in New York bekeerd. Hij is ook Hoofd-Editor van de, ''*De Bekeerde Katholiek''*, een tijdschrift wat reeds voor vele jaren – misschien al vijftig - wordt uitgegeven, soms was er in die periode enig verval van uitgeven, omdat het alleen door Romaans Katholieke priesters werd bewerkt.

We kennen niet meer informatieve en nuttige periodiek over het Katholieke vraagstuk. --- T.T.S.

INHOUD

ACHTER DE DICTATORS

HOOFDSTUK I

JEZUÏETEN, JODEN EN VRIJMETSELAARS

HET IS ONMOGELIJK om volledig te begrijpen wat er de afgelopen vijfentwintig jaar in de wereld heeft plaatsgevonden, tenzij we in staat zijn de onderliggende betekenis te begrijpen van wat er aan de oppervlakte verschijnt. Het is noodzakelijk om achter de schermen van de dagelijkse gebeurtenissen door te dringen, en de actieve krachten en geplande doelstellingen die verantwoordelijk zijn voor alles wat de afgelopen jaren zo snel is gebeurd, grondig te onderzoeken.

De 19e eeuw liet ons betreurenswaardig zwak in ware kennis van de geschiedenis van Staat-Kerkconflicten. De feiten van de menselijke ontwikkeling sinds de Reformatie zijn zo onlosmakelijk met elkaar verweven, dat we ze niet meer proberen te ontrafelen. We stellen ons in Amerika tevreden met louter oppervlakkige kennis van gebeurtenissen, en de conclusies die we hebben getrokken helpen ons er verre van om tot de echte waarheid te komen, maar ze drijven ons alleen maar verder weg van een begrip van de werkelijke betekenis van deze gebeurtenissen. Er is te veel nadruk gelegd op het louter economische aspect van de wereldsituatie. De ideologische en theoretische oorsprong van het Nazie-Fascisme, wordt daardoor bijna volledig over het hoofd gezien. Onderzoek is nodig om te laten zien waar sociale, politieke en religieuze conflicten elkaar kruisen.

Er is een overvloed aan onweerlegbaar bewijs dat de krachten van de religie, zoals vertegenwoordigt door de Katholieke Kerk, erin zijn geslaagd het politieke en sociale veld te domineren, en dat er een nauwe band bestaat tussen hen en de oorsprong, methoden en doelstellingen van de hele Nazie-Fascistische beweging in Europa. Bovendien heeft deze overheersing zich al naar Amerika verspreid. De geschiedenis bewijst dat bij elke poging van de afgelopen halve eeuw tegen de liberale vooruitgang van de mensheid, de Jezuïetenorde als leider van de Katholieke Actie, een beslissende rol heeft gespeeld. We kunnen zelfs zo ver gaan om te stellen dat het Nazie-Fascisme zijn oorsprong had in de Sociëteit van Jezus, en dat het, net als andere bewegingen die in het verleden analoog zijn aan het Fascisme vandaag, gepland waren, om de traditionele doelen van de discipelen van Ignatius te dienen.
Zolang deze keerzijde van de samenzwering tegen het democratisch liberalisme

onopgemerkt blijft, zal het Fascisme overleven. De verdedigers van de democratische ideologie zullen niet zegevieren, totdat ze openlijk uitkomen tegen hun echte vijand - de Ridders van de Zwarte Kruistocht.

De Jezuïeten werden ooit onherroepelijk door Paus Clemens XIV in 1773 uit de Naties van Europa en uit de Katholieke Kerk zelf verdreven, de enige toevlucht die ze konden vinden tijdens hun veertigjarige verbanning, was bij de goddeloze Catharina van Rusland. Omdat ze gezworen hadden de Paus in alle zaken te gehoorzamen en te verdedigen, konden ze (zelfs als Jezuïeten) - om hen te beschermen tegen zijn woede, moeilijk een uitweg vinden om uit het dilemma te komen, dat ze protegés waren van een Vorst, die met haar neus naar de Paus optrok. Om niet achter te blijven en omdat ze de Paus ongehoorzaam waren geweest, protesteerden de Jezuïeten beleefd en diplomatiek tegen Catharina. Nadat ze daarmee aan de vereisten van hun eed hadden voldaan, gingen ze met een zuiver geweten verder met het aanvaarden van haar gastvrijheid. De waarheid is dat de Jezuïeten niet zozeer gezworen hebben om een individuele Paus als zodanig te beschermen, maar eerder de instelling van het Pausdom. Door dit Jezuïtische onderscheid houden ze zich vrij om elke Paus die hun bevelen niet opvolgt te weerstaan; noch zouden ze treuren als zo'n Paus de weg naar de hemel "voorzienig" werd versneld. Zij (Jezuïeten) vormen in feite het Pausdom. Hun onveranderlijke doel is om de Naties van de wereld onder de controle van de Katholieke Kerk te herstellen.

In 1886 nog sprak de publieke pers openhartig en onbevreesd over de dreigende tactieken van de Jezuïeten, om door middel van het Pausdom deze wereldheerschappij veilig te stellen. In *The New York Tribune* van 19 september van dat jaar, in een bericht uit Rome waarin melding wordt gemaakt van de ernstige ziekte van Paus Leo XIII en zijn daaropvolgende snelle herstel, stelt dat de *Londen Times* redactioneel verwees naar het rapport dat Paus Leo's dichte nadering van de dood, "het gevolg was van door de Jezuïeten toegediend gif." Het verhaalt dat de Paus na zijn plotselinge herstel, een nieuw beleid in de Kerk ten aanzien van de Jezuïeten instelde, "en dat deze nieuwe beleidslijn de prijs is waartegen hij in staat was het tegengif te verkrijgen, het tegengif dat alleen zij konden leveren." De *Tribune*-rapportage meldt verder:

"Binnen drie dagen na het herstel van zijn ziekte, vaardigde de Paus een Bul uit waarin alle voorrechten, immuniteiten, uitzonderingen, aflaten en alle documenten die zijn voorgangers ooit ongeldig hadden verklaard en die voorheen aan de 'Sociëteit van Jezuïeten' waren toegekend, werden hersteld. Het feit dat Leo XIII de Orde herstelde tot wat het was in de dagen van zijn opperste macht, is meer dan genoeg om alle hoop op een vreedzame oplossing van het conflict tussen het Vaticaan en de Quirinaal te verlammen; *want de Jezuïeten vormen het strijdlustige element van het Katholicisme, en zijn door en door 'onbuigzaam' ten aanzien van het onderwerp van de tijdelijke macht van de wereld die ontsnapt aan de controle van de Kerk*."

Het zij verre van ons om te twijfelen aan de oprechtheid van de Jezuïeten en hun volgelingen, door te geloven dat de controle over de wereld door de Katholieke

Kerk, de enige oplossing is voor de kwalen van de mensheid. Ze zijn welkom in hun overtuiging en zijn in de Verenigde Staten vrij om hun onderwijs te verspreiden en hun activiteiten daartoe uit te voeren. De traditionele manier waarop ze hun ontwerpen uitvoeren, zou echter verontrustend moeten zijn voor iedereen die de democratische ideologie en de beginselen van vrijheid en verdraagzaamheid in dit land liefheeft en hoog in het vaandel houdt.

Om hun doel te bereiken, besteden ze al hun energie (zoals het Nazie-Fascisme doet), aan de twee krachten die ze voor hun zaak als vijandig beschouwen: het Jodendom en de Vrijmetselarij. Vanaf de eerste oprichting heeft de Jezuïetenorde met alle mogelijke middelen tegen deze twee gestreden, omdat zij, voor iedereen de belangrijkste pleitbezorgers zijn van tolerantie en vrijheid. Door de meedogenloze eliminatie van Joden en Vrijmetselaars in zoveel landen van Europa, heeft het Nazie-Fascisme slechts tot stand gebracht, waar de Jezuïeten gedurende vele eeuwen voor hebben beraamd en gewerkt.

In Frankrijk, Duitsland, Hongarije, Polen, Spanje, België en Italië leidden de Jezuïeten de strijd tegen de Joden en de Vrijmetselaars vele jaren vóór Mussolini en Hitler het deden. In elk van deze landen was het een Katholieke priester (prototypes van Pater Coughlin) die het speerpunt was van de Fascistische aanvallen op zowel het Jodendom en de Vrijmetselarij. In Frankrijk was het de Jezuïet Pater Du Lac, met zijn *Liga Nationaal Antisemitisch van Frankrijk*; in Duitsland de Paters Jezuïeten Overmanns, Muckermann, Loffler en Pachtler; - in Hongarije, waren het Pater Adalbert Bangha en Pater Bresciana; - in Italië, werkten ze allemaal onder de vlag van *Positief Christendom en een Christelijk Front* om het Jodendom en de Vrijmetselarij te bestrijden, om zo de miljoenen nietsvermoedende niet-Katholieken ertoe te brengen hun doelen te dienen. Ze riepen allemaal een kruistocht uit voor, "De Christelijke Reformatie van de Staten en van de Wereld"[1]. Priester Overmanns[2] zegt dat; ‘’de rots van de positieve morele Christelijke wet’’[3], de beste fundatie is voor de creatie van organisaties capabel voor de hereniging van alle Christelijke religies.

> Pater Hugger, S.J., schreef kort na de oprichting van de Duitse Republiek (in *Stemmen van de tijd*, juni 1919, p. 171):
>
> "We worden geconfronteerd met een rampzalige toestand. Opnieuw zal het herstelwerk door de jeugd moeten worden volbracht. Zullen de congregaties van Maria niet voor de derde keer optreden als het *instrument van wederopbouw* gekozen door de Goddelijke Voorzienigheid?"

Hitler[4] identificeerde zijn Nationaalsocialistische Partij ook met 'Positief Christendom'. In zijn *Mein Kampf*[5] stelt hij dat hij zijn antisemitisme en haat tegen de Vrijmetselarij van de Katholieke Christelijke Sociale Partij van Lueger, de toenmalige burgemeester van Wenen, in zich opnam toen hij daar als jonge man heen ging. "Door de Joden te bestrijden," zegt hij, "help ik het werk van de Heer."

Deze "Christelijke hervorming van Staten" - dat ook het onderwerp is van wijlen Paus zijn beroemde encycliek *Quadragesimo Anno* - is niets anders dan de oprichting van de Fascistische, Corporatieve Staat, waarin noch Joden noch Vrijmetselaars enig deel aan zullen hebben. Het is onnodig om te zeggen dat het ook anti-Protestants is.

De Paters Jezuïeten Pachder en Muckermann verkondigden de Fascistische doctrines van het Nazisme voordat er ooit maar iets over Hitler werd vernomen. Pater Muckermann schreef veel voor raciale eugenetica en sterilisatie,[6] en bleef dat doen, zelfs ondanks de veroordeling van sterilisatie in de encycliek van Paus Pius XI, *Casti Connubii* in 1929.

[1] P. Loffler, S.J., Voor het jubileum van de Mariacongregaties in Freiburg, pp. 21, 47: G. M. Pachtler, S.J., De Stille Oorlog tegen Troon en Altaar, 1876; P. Bresciani, S.J., De Jood van Verona en De Romaanse Republiek, gepubliceerd in het Jezuïtische magazine Civilta Cattolica, Rome.

[2] In Stemmen van de Tijd (Jezuïeten magazine), Feb. 1918, p. 182 et seq.

3 Voor de Jezuïeten, is "Christen" synoniem met "Romaans Katholiek".

[4] Cf. Art. 24 of "Het Nationale Socialistisch Partij Programma": "De Partij als zulke, staat op het Standpunt van een positief Christendom."

[5] P. 70, 1931, Duits ed.

[6] Cf. Muckermann, Hermann, S. J.: Etniciteit, Staat en Natie—eugenetica uitzichtpunt: tevens zijn Rassenonderzoek en Volk Toekomst, Berlijn, 1932, waarin hij de wens uitdrukt dat de doctrine van ras de nationale bewustzijn als een religie zal binnendringen. (p. 81).

Jules Michelet de grote Franse historicus in zijn *Histoire de France*, en de Duitse historicus Wilhelm Herzogs[7], benadrukken het feit dat degenen die het antisemitisme leidden ten tijde van de Dreyfus-affaire, afhankelijk waren van de instructies en vooral ook de financiële steun van de Jezuïeten. *De Croix de Feu* en de *Parti Francais* in Frankrijk, en de Katholieke Rexistische Partij in België hadden ook de steun van de Jezuïeten. De *Libre Parole*, een antisemitisch dagblad, werd met geld van de Jezuïeten opgericht en de schatkist ervan werd voortdurend door hen aangevuld.[8] De antisemitische leiders van de Dreyfus-affaire, een complot tegen de Franse Republiek, waren producten van Jezuïetenscholen of hadden Jezuïetenbelijders. In Frankrijk, net als elders, namen antisemitisme en anti-Maçonnieke campagnes de vorm aan van, "geïntegreerd Nationalisme"[9].

Ze riepen op tot de verdrijving van Joden en Vrijmetselaars, de omverwerping van de Franse Republiek en de oprichting van een 'Nationalistische Staat'. De partij van Henlein in Tsjecho-Slowakije predikte eveneens de doctrines van Othmar Spann, de theoreticus van de Corporatieve Staat en een beschermeling van de Jezuïeten. Een van de eerste daden van Pater (nu monseigneur) Josef Tiso, toen hij Nazie-premier van Slowakije werd, was de vernietiging van alle Vrijmetselaarsloges.

In zijn *Mein Kampf* herhaalt Hitler deze principes van de Jezuïeten tegen het Jodendom en de Vrijmetselarij als een goedgetrainde papegaai. Alles wat hij zegt tegen de Joden en de revolutie van na de oorlog in Duitsland, over het Sionisme, de Joodse uitbuiting van onfatsoenlijkheid en obsceniteit in literatuur, film, theater en de pers, hun aandeel in de organisatie van ondeugd, prostitutie en blanke slavernij, was bijna woord voor woord geleend uit de officiële geschriften van de Jezuïeten. Alles wat hij eveneens tegen de Vrijmetselaars uitspreekt - hun strijd voor religieuze tolerantie, hun pogingen om raciale en religieuze barrières te slechten, evenals hun vermeende ontrouw aan Duitsland tijdens de Wereldoorlog

- is in overeenstemming met zowel de leer van de Jezuïeten en de Pausen, in hun encyclieken tegen de Vrijmetselarij. De Jezuïet Pater Bea,[10] schreef kort na de revolutie in Duitsland:

> "De rol door veel Joden gespeeld ten tijde van de revolutie... de Zionisten beweging ... dit alles zou een les moeten zijn voor degenen die hun religie en hun land serieus nemen en daardoor resoluut in de verdediging schieten. De toename van antisemitische literatuur en antisemitische organisaties is het bewijs dat de mensen klaar zijn voor de strijd tegen het Jodendom."

[7] Het Gevecht van een Republiek—de Dreyfus Affaire, p. 34, et passim.
[8] Cf. Herzog, opus cit., pp. 27, 52.
[9] Idem, pp. 26, 36.
[10] In Stemmen van de Tijd, (Jezuïeten magazine), 1921, p. 172.

Al in 1911 schrijft Pater Overmanns in *Stimmen aus Maria Laach*, het zegt:

> "Het is onmogelijk om de schadelijke invloed van de Joden te ontkennen, op het ideaal dat we in onze literatuur nastreven . . . . De Joden maken gebruik van de grote omvang van hun invloed om corrupte en obscene principes te verspreiden en zo enorme schade toe te brengen aan het spirituele leven. . . Iedereen kan zien dat ze veel literaire werken maken die zijn geïnspireerd door verachtelijke en wereldse ideeën. . . de boeken van deze schrijvers zijn gevuld met de basale geneugten van het leven, een verachtelijke sensualiteit en puur naturalisme. Het commerciële gevoel van de Joden wordt niet beledigd door de ergste obsceniteiten van blanke slavernij, prostitutie en immoraliteit van alle soorten . . . "

De Pausen van voor Hitler riepen dit uit in zelfs meer brutale termen. Paus Pius VII, die de Jezuïeten voor de Katholieke Kerk en de Europese Naties na de teloorgang van Napoleon in 1814 herstelde, gaf in 1821 een Bul tegen de Vrijmetselaars uit. Hij noemt Vrijmetselarij, ‘’een kanker en dodelijke ziekte voor de Sociëteit.’’ En de reden die hij hiervoor opgeeft is; Maçonnieke Loges houden het idee van religieuze tolerantie hoog: ‘’… ze verwelkomen in hun order alle klassen en nationaliteiten, en ze begunstigen allerlei soorten vormen van aanbidding.’’

Het hoogtepunt in de strijd van het Vaticaan tegen Joden en Vrijmetselaars is te vinden in de encyclieken van de Pausen Pius IX en Leo XIII. Pius IX noemt Vrijmetselaarsloges '*Synagogen van Satan*' en beschuldigt hen ervan oorlogen en revoluties te hebben aangewakkerd die Europa in vuur en vlam hebben gezet. Paus Leo XIII noemt de Vrijmetselarij in zijn encycliek, *Humanum Genus* (1884) 'een werk van de duivel' en 'een onzuivere epidemie'. Hij beschuldigt de Vrijmetselarij ervan de Kerken, de Staat en het algemeen welzijn te willen vernietigen.

Hij stelt dat een van de belangrijkste redenen waarom Vrijmetselaars en democratie moeten worden veroordeeld, de volgende zijn:

> "Ze leren dat alle mensen dezelfde rechten hebben en in achting volkomen gelijk zijn; dat ieder mens van nature vrij is; dat niemand het recht heeft om anderen te

> bevelen; dat het tirannie is om mensen onderworpen te houden aan een andere autoriteit dan die uit zichzelf voortkomt. Daarom zijn ze van mening dat het volk soeverein is, dat degenen die regeren geen gezag hebben dan door de opdracht en concessie van het volk, zodat ze kunnen worden afgezet, volgens de wensen van het volk, bereid of onwillig. De oorsprong van alle rechten en burgerlijke plichten ligt in het volk of in de Staat die wordt geregeerd volgens de nieuwe beginselen van vrijheid. Ze zijn van mening dat de Staat niet verenigd mag zijn met religie, dat er geen reden is waarom één religie zou moeten te verkiezen boven een ander, en dat iedereen in dezelfde achting moet worden gehouden."

Hij besluit zijn encycliek door alle Katholieke geestelijken en de hele lekenwereld uit te nodigen om de Vrijmetselaars genadeloos uit te roeien.[11]

Dit alles was het plan van Mussolini en Hitler zoals uitgedrukt en in praktijk gebracht door het Nazie-Fascisme. De omstandigheden hebben het haar toegestaan verder te gaan dan de Pausen en haar principes door middel van propaganda, invasie en oorlog over de hele wereld uit te dragen. In het ondermijnen van de positie die Joden en Vrijmetselarij sinds de Franse Revolutie verworven, bedreigt het, het hele werk van politieke en godsdienstvrijheid geïnitieerd door de Protestantse Reformatie. Het dient dus de doelstellingen van de Roomse Kerk en de Sociëteit van Jezus, die voornamelijk is opgericht voor het werk van de Contra-Reformatie. Want zowel het Rooms-Katholicisme als het Nazie-Fascisme beschouwen de ideeën die voortkwamen uit de Reformatie en de Franse Revolutie, als de belangrijkste bron van het kwaad van onze tijd - kwaden waarvan ze hun oorsprong vinden bij Rousseau, Calvijn, Luther, John Huss en Wycliffe — naar Parijs, Genève, Wittenberg, Praag en Londen.

Dit alles staat weer in de *'Protocollen van de Wijzen van Sion'*. Een onderzoek van deze kwestie in het volgende hoofdstuk, zal onomstotelijk aantonen dat deze beruchte vervalsing het werk is van niemand minder dan de discipelen van Ignatius Loyola.

11 Pater Coughlins magazine, Sociale Gerechtigheid, Okt.-Nov. 1939, herhaalt dit alles in een series van drie artikelen getiteld Vrijmetselarij in het Plan van Satan. Ze herhalen de Paapse beweringen dat Vrijmetselarij is geallieerd met de Joden en Communisten, en eindigen het door het in de naam van Paus Pius IX, "De Synagoge van Satan,’’ te noemen.

HOOFDSTUK II.

DE JEZUÏETEN EN DE PROTOCOLLEN VAN SION

HET WORDT TOEGEGEVEN door alle intelligente mensen dat de zogenaamde, "Protocollen van de Wijzen van Sion" misdadige vervalsingen zijn, en ook nooit door een groep Joden of Vrijmetselaars zouden kunnen zijn geschreven. Maar hun auteurschap blijft onbekend. Het verbazingwekkende ervan is dat deze fantastische fraude geslaagd is in het beoogde doel: het verdrijven van

alle Joods-Maçonnieke invloeden in Centraal-Europa door middel van methoden die een blos op de wangen van een Torquemada zou aanbrengen.

De inhoud van deze zogenaamde Protocollen zijn goed bekend, en is door Nazie-Fascistische (en Rooms-Katholieke) agenten in elk land verspreid als woordelijke verslagen – *proces verbaal* – van geheime conferenties waarop bepaalde Joodse leiders plannen opstelden voor de vorming van een onzichtbare wereldregering. Met de hulp van Vrijmetselaarsloges en de liberale, democratische, socialistische en communistische partijen, zouden deze 'Oudsten van Sion' hebben samengespannen om alle niet-Joodse regeringen omver te werpen en alle andere religies dan het Jodendom te vernietigen. Elk verachtelijk middel om Christelijke instellingen te verzwakken, wordt door de denkbeeldige leiders van deze enorme samenzwering uiteengezet.

Dit alles moet voornamelijk worden bereikt door middel van de Maçonnieke orden over de hele wereld, dienende als de blinde bedriegers en gewillige werktuigen van dit vermeende super-imperialisme van de Joden. De Joden krijgen de eer dat ze de aanzet hebben gegeven tot praktisch alle revolutionaire bewegingen van de afgelopen eeuw, de moord op heersers en staatshoofden, alle oorlogen; burgerlijke, raciale en internationale, en alle omwentelingen in en door de Naties - van de Protestantse Reformatie tot aan de economische omstandigheden die resulteerden in onze grote zakelijke depressie. Achter dit alles schuilt de koude berekening, de gewetenloze sluwheid en het moorddadige fanatisme van deze 'Oudsten van Sion'. Protocol Eén vertelt over een enorm leger van spionnen en geheim agenten die goed voorzien van geld, in alle landen van binnenuit onenigheid en revolutie veroorzaakten. Ondersteuning van anarchistische, communistische en socialistische bewegingen voor de vernietiging van de Christelijke beschaving wordt beschreven in Protocol Drie; tevens de verlaging en de ondergang van het valutasysteem, wat leidde tot een wereldwijde economische crisis. Universele oorlog tegen elke Natie of groep Naties die niet reageert is gepland in Protocol Zeven. Protocol Tien bevat bijzonderheden over hoe alle moraliteit moet worden ondermijnd en hoe vooraanstaande staatslieden moeten worden gechanteerd, gecompromitteerd en belasterd om hen te dwingen de doelen van de samenzweerders te dienen.

Het geheime conclaaf, waarbij deze monsterlijke plannen zouden zijn opgesteld, zou zijn gehouden onder auspiciën van 'een van de meest invloedrijke en meest ingewijde leiders van de Vrijmetselarij'; ze zouden ook zijn 'ondertekend door vertegenwoordigers van Sion van de Drieëndertigste Graad'.

Geen enkele groep of organisatie zou ooit zo kwaadaardig en Satanisch kunnen zijn zoals deze Joods-Maçonnieke 'Oudsten van Sion' zichzelf presenteren. Ze zijn de apotheose van de anti-Christus en konden alleen worden opgeroepen door theologische geesten die doordrongen waren van de angstige verwachting van de uiteindelijke komst van een anti-Christus.

Er moet worden toegegeven dat er een zekere overeenkomst is tussen dit revolutionaire actieplan en het Bolsjewistische programma dat volgde, de moord op de Tsaar van Rusland en de omverwerping van het Kerenski-regime. Maar van de zeventien leden van de Raad van Volkscommissarissen van de Sovjetregering in die tijd was er maar één, een Jood, Trotski. Ook hebben de Vrijmetselaars nooit de minste invloed in Rusland gehad, noch onder de Tsaar, noch onder de Sovjets. Sindsdien heeft zich ook een wereldwijde economische depressie voorgedaan, enigszins vergelijkbaar met die naar verluidt gepland door deze Oudsten van Sion. De Joden en Vrijmetselaars hebben echter in geen geval ooit de wereldfinanciën zo volledig onder controle gehad. Ze leden net zoveel als anderen als gevolg van het economische debacle in 1929.

De Nazie-Fascisten, die deze Protocollen met succes in hun groot voordeel hebben uitgebuit en die deze criminele vervalsingen hebben gebruikt om hun primaire doel te bereiken, zouden weleens van hun auteurschap kunnen worden beschuldigd. Maar de publicatie ging een kwart eeuw vooraf aan de opkomst van het Fascisme, toen Hitler en Mussolini nog jonge kinderen waren die hun tafels van vermenigvuldigingen op school leerden, en Franco aan de knie van zijn moeder zijn 'Weesgegroetjes' brabbelde.

Nu kan het auteurschap van een anoniem document het beste worden achterhaald aan de hand van het document zelf - door de oorzaak die het begunstigt en door de vijanden die het uitbeeldt. Deze verschijnen zelfs als ze omgekeerd zijn geplaatst. Een duidelijk voorbeeld hiervan kan worden afgeleid uit een dergelijke analyse van een deel van deze Protocollen van Sion die ik voor me heb. Een herdruk van *De Katholieke Gazette* van februari 1936, een maandelijkse uitgave van de Katholieke Missionaris Sociëteit van London, Engeland. Ruimtebeperkingen laten het citeren van alleen delen van dit snode document toe.

De Joods-Maçonnieke samenzweerders spreken:

"Zolang er onder de Heidenen enige morele opvatting van de sociale orde bestaat, en totdat alle geloof, patriottisme en waardigheid zijn ontworteld, zal onze heerschappij over de wereld er niet komen. . . .

"We hebben nog een lange weg te gaan voordat we onze belangrijkste tegenstander, de Katholieke Kerk, omver kunnen werpen. . . .

"We moeten altijd in gedachten houden dat de Katholieke Kerk de enige instelling is die heeft gestaan, en die zolang ze blijft bestaan, ons in de weg zal staan. De Katholieke Kerk, met haar methodische werk en haar stichtelijke en morele leerstellingen, zal haar kinderen altijd in zo'n gemoedstoestand houden dat ze te zelfrespectvol zijn om aan onze overheersing toe te geven en te buigen voor onze toekomstige Koning van Israël. . . .

"Daarom hebben we ernaar gestreefd de beste manier te vinden om de Katholieke Kerk op haar grondvesten te laten schudden. . . .

"We hebben de Katholieke Kerk zwart gemaakt met de meest schandelijke kalmte; we hebben haar geschiedenis bezoedeld en zelfs haar edelste activiteiten te schande gemaakt. Wij hebben haar het onrecht van haar vijanden toegerekend en hebben deze laatsten op deze manier dichter bij ons gebracht.

We hebben haar geestelijken tot objecten van haat en spot gemaakt, we hebben ze

onderworpen aan de minachting van de menigte. . . . We hebben ervoor gezorgd dat de praktijk van de Katholieke religie als achterhaald en louter tijdverspilling wordt beschouwd. . . .

"Een van de vele triomfen van onze Vrijmetselarij is dat die Heidenen die lid worden van onze loges, nooit mogen vermoeden dat we ze gebruiken om hun eigen gevangenissen te bouwen, op wiens terrassen we de troon van onze universele Koning van Israël zullen oprichten. . . .

"Tot dusver, hebben we onze strategie beschouwd d.m.v. onze aanvallen op de Katholieke Kerk van buitenaf. Laten we nu uitleggen hoe we verder zijn gegaan in ons werk, om de ondergang van de Katholieke Kerk te bespoedigen... en hoe we enkele van haar geestelijken ertoe hebben gebracht om pioniers van onze zaak te worden.

"We hebben sommige van onze kinderen ertoe gebracht zich bij het Katholieke lichaam aan te sluiten, met de uitdrukkelijke waarschuwing dat ze op een nog efficiëntere manier aan de desintegratie van de Katholieke Kerk zouden moeten werken. . . .

"Wij zijn de grondleggers van alle revoluties - zelfs van die revoluties die zich soms tegen ons keren. Wij zijn de allerhoogste meesters van vrede en oorlog. We kunnen opscheppen dat we de scheppers van de **REFORMATIE** zijn! (Sic). Calvijn was een van onze kinderen; hij was van Joodse afkomst en werd door de Joodse autoriteit toevertrouwd en aangemoedigd met Joodse financiën om zijn plan in de Reformatie op te stellen.

‘’Maarten Luther zwichtte voor de invloed van zijn Joodse vrienden, en opnieuw, door Joods gezag en met Joods geld, had zijn complot tegen de Katholieke Kerk succes……

‘’Dankzij onze propaganda van onze theorieën over **LIBERALISME** en onze **ONJUISTE VOORSTELLINGEN VAN VRIJHEID** (sic), waren de geesten van velen onder de Heidenen klaar om de Reformatie te verwelkomen. Ze scheidden zich van de Kerk af om in onze strik te vallen. En zo is de Katholieke Kerk op een verstandige manier verzwakt, en haar gezag over de Koningen der Heidenen is bijna tot nul gereduceerd . . . .

"We zijn de **PROTESTANTEN** dankbaar voor hun loyaliteit aan onze wensen - hoewel de meesten van hen, in de oprechtheid van hun geloof, zich niet bewust zijn van hun loyaliteit aan ons . . . .

"Frankrijk, met haar Maçonnieke regering, zit onder onze duim. Engeland, in haar afhankelijkheid van onze financiën, zit onder onze hielen; en in haar is Protestantisme onze hoop op de vernietiging van de Katholieke Kerk. Spanje en Mexico zijn slechts speelgoed in onze handen. En veel andere landen, waaronder de VS, zijn al gevallen voor ons gekonkel . . . .

‘’Evenzo, wat betreft onze diplomatieke plannen en de macht van onze geheime genootschappen, is er geen organisatie die ons evenaart. ***De Jezuïeten zijn de enigen die zich met ons kunnen vergelijken.*** Maar we zijn erin geslaagd ze in diskrediet te brengen, . . . want zij zijn een zichtbare organisatie, terwijl wij veilig verborgen zijn onder dekking van onze geheime genootschappen.’’

"Maar de Katholieke Kerk leeft nog……."

"We moeten haar vernietigen zonder de minste vertraging en zonder de minste genade... Laten we onze activiteiten intensiveren door de moraal van de Heidenen te vergiftigen. Laten we de geest van revolutie verspreiden in de hoofden van de mensen. Ze moeten worden aangezet om patriottisme en de liefde van het gezin te verachten en om hun geloof als een bedrog te beschouwen ... Laten we het voor Christenen buiten de Katholieke Kerk onmogelijk maken om met die Kerk te worden herenigd, anders zal de grootste belemmering om overheersing te bereiken worden versterkt en al ons werk ongedaan gemaakt. . .

"Laten we niet vergeten dat zolang er nog actieve vijanden van de Katholieke Kerk overblijven, we mogen hopen dat we Meesters van de Wereld worden.
. . . En laten we altijd onthouden dat de toekomstige Joodse Koning nooit in de wereld zal regeren voordat de Paus in Rome is onttroond. . . .
"Als de tijd komt en de macht van de Paus eindelijk zal worden gebroken, zullen de vingers van een onzichtbare hand de aandacht van de massa's van het volk zich vestigen op het hof van de Paus, om hen te laten weten dat we de macht van het Pausdom... De Koning van de Joden zal dan de echte Paus en de Vader van de Joodse Wereldkerk zijn."

Wanneer dit alles in omgekeerde volgorde wordt geplaatst, verschijnt het volgende:

De Katholieke Kerk is de enige verdediger van moraliteit, sociale orde, geloof, patriottisme en waardigheid. . . .
De Katholieke Kerk is de enige instelling die de anti-Christus in de weg heeft gestaan en altijd zal blijven staan.
De Katholieke Kerk is het grote voorbeeld van methodisch werk, en opbouwende en morele leerstellingen; ze houdt haar kinderen altijd zichzelf respecterend, en zal nooit buigen voor Satanische verlokkingen.
Alleen wanneer Katholieken zich schamen voor het belijden van de voorschriften van de Kerk en het gehoorzamen van haar geboden, zullen we de verspreiding van opstand en vals liberalisme krijgen.
De Katholieke Kerk is zwart gemaakt door de meest smadelijke laster, haar geschiedenis is besmeurd en haar edelste activiteiten zijn te schande gemaakt.
De praktijken van de Katholieke Kerk zijn niet achterhaald of slechts een verspilling van tijd.
Vrijmetselarij is met Satan tegen de Katholieke Kerk verbonden. Niet alle priesters zijn te vertrouwen; liberale Katholieke priesters dienen alleen het werk van de duivel.
De Reformatie was het werk van kwaadaardige samenzweerders, Calvijn en Luther werden door hen gefinancierd om de Katholieke Kerk omver te werpen.
Vrijheid is slechts een voorstellingen van het goede. Protestanten hebben onbewust geholpen om al het kwaad in onze huidige wereld te brengen. Het Protestantse Engeland wil de Katholieke Kerk vernietigen. Alles wat er in Spanje en Mexico kan gebeuren, maakt deel uit van een complot tegen de Katholieke religie.
De Jezuïeten zijn geen achterbakse organisatie, maar alles wat ze doen is open en oprecht. De Jezuïeten zijn echter de enige organisatie die de macht van het kwaad in de wereld kunnen verslaan.

TOT SLOT: Zolang de Paus op zijn troon in Rome blijft, is de wereld veilig….

Dit is precies wat op alle Katholieke scholen wordt onderwezen. Elke retraite en missie die aan priesters en leken wordt gegeven, begint met het beeld van St. Ignatius van, "De Twee Kampen" - de Katholieke Kerk onder leiding van God op één heuvel, en anderzijds een combinatie van Protestanten, Joden, Vrijmetselaars, communisten, socialisten en atheïsten geleid door Satan.

En dit alles is terug te vinden in het tijdschrift *Social Justice* van Pater Coughlin.

In zijn nummer van 5 februari 1940, herhaalt hij bijvoorbeeld dat de Katholieke Kerk, "het ideale Christelijke front" is en verkondigt hij dat degenen die ertegen zijn, of er niet mee eens zijn, behoren tot anti Christelijke groeperingen die spoedig "*geïncarneerd zullen verschijnen in de persoon van de anti-Christus zelf*." Hij zegt dat, 'Christelijk lekenleiderschap in sociale aangelegenheden moet worden veroordeeld'. In hetzelfde nummer schrijft een speciale correspondent van zijn tijdschrift in Rome, een artikel over dat 'de enige hoop van Christelijk Europa in Rome ligt' en dat Europa alleen kan worden gered door het herstel van het Heilige Roomse Rijk; dat Engeland, ‘’nu meer dan enig ander land de neo-Joodse, anti-Katholieke geest vertegenwoordigt", door Duitsland en Italië zal worden vernietigd. In een ander gedeelte van het probleem, worden liberale Katholieke priesters, zoals Mgr. John A, Ryan "huurgeestelijken" genoemd, betaald door linkse revolutionaire groepen. Tegen het einde staat een trucvragenlijst die twintig antwoorden bevat, die bedoeld zijn om een opiniepeiling van zijn lezers te verkrijgen, die de democratie met zekerheid zal veroordelen.

Hoewel de Protocollen van Sion voor het eerst in Rusland in 1903 werden gepubliceerd, vonden ze hun oorsprong in Frankrijk en dateren ze uit de Dreyfus-affaire, waarvan de Jezuïeten de belangrijkste aanstichters waren. Ze waren ook gepland om, door de omverwerping van de "Joods-Maçonnieke" regering van de Franse Republiek, voor het eerst in Frankrijk van kracht te worden. Maar de ontdekking van de gigantische fraude van Leo Taxil, die openlijk werd gesteund door de Jezuïeten, het sluiten van de Frans-Russische alliantie, samen met de moeilijkheden van het Vaticaan met de Franse regering in die tijd, maakten het opportuun, om ze eerst in Rusland te laten verschijnen.

Deze protocollen van zogenaamd Joodse leiders zijn niet de eerste documenten in hun soort die door de Jezuïeten zijn gefabriceerd.

Al meer dan honderd jaar voordat deze protocollen verschenen, gebruikten de Jezuïeten nog steeds een soortgelijke fraude genaamd, *De geheimen van de Wijzen van Bourg-Fontaine* tegen het Jansenisme - een anti-Jezuïet Frans-Katholieke beweging onder de seculiere geestelijken. De analogie tussen de twee vervalsingen is perfect: de geheime verzameling in het bos van Bourg-Fontaine; het plan van de "samenzweerders" om het Pausdom te vernietigen en religieuze tolerantie onder alle Naties te vestigen; het vermeende complot tegen Troon en Altaar, en het opzetten van een wereldregering in oppositie tegen de Katholieke Kerk. Er is dezelfde dramatisering van de *negatieve* pool van de historische evolutie van de wereld, om daarentegen de *positieve* Christelijke [Katholieke] pool naar voren te brengen, waaromheen alle conservatieve krachten - de monarchie, de aristocratie, het leger, de geestelijkheid — bijeen moet komen om de wereld te redden van Satans aanval.

Als we daarom de doelen analyseren die met deze Protocollen van Sion moeten worden bereikt, de middelen die moeten worden gebruikt, de krachten die als

kwaad worden afgeschilderd en die als goed worden beschouwd, moeten we tot de conclusie komen dat hun auteurschap alleen kan worden toegeschreven aan degenen wiens doel deze vervalsingen duidelijk bedoeld waren om te dienen, het auteurschap kan dan aan hun worden toegeschreven.

HOOFDSTUK III.

DE VREEMDE ZAAK VAN LEO TAXIL

DE VOORNAAMSTE MOTIVATIE van Katholieke Actie is het eschatologisch complex dat het Vaticaan, als Gods aangewezen kampioen, openlijk moet strijden met de krachten van Satan voordat de wereld eindigt. De huidige trends in de wereld hebben Katholieke leiders ervan overtuigd dat de tijd voor dát Armageddon, snel nadert. In hun gedachten is er niet de minste twijfel dat de uiteindelijke en volledige overwinning van hen zal zijn. Evenmin hebben zij enige twijfel over wie deze krachten van Satan vormen. Ze noemen nu het Bolsjewisme als de generieke term voor het doel dat de verschillende krachten nastreven die aan Satans kant tegen de Katholieke Kerk staan. En aangezien ze van mening zijn dat iedereen die niet 100 procent achter de Katholieke Kerk staat, ertegen is, worden alle soorten liberalen onder de vlag van het Bolsjewisme geplaatst. Het leiderschap van deze gecombineerde krachten van het kwaad zijn geaccrediteerd aan het wereld Jodendom en de Vrijmetselarij.

"De Protocollen van Sion", voorafgegaan door een soortgelijke vervalsing van, "De geheimen van de Wijzen van Bourg-Fontaine", hebben dit geloof overal onder Katholieken verspreid. Hoewel wordt toegegeven dat het voor de hand liggende vervalsingen zijn, is het veilig om te zeggen dat niets meer heeft bijgedragen aan de snelle overwinningen van het Fascisme op de krachten van vrijheid en tolerantie, dan deze vermeende protocollen van de Oudsten van Sion. Zoals is opgemerkt, stellen ze zich verraderlijk de wereld van het Jodendom en de Vrijmetselarij voor, als samenzwering om de heerschappij van Satan op aarde te vestigen, met in tegenstelling, de Katholieke Kerk als het enige bolwerk en enige zekere triomfantelijke kracht ertegen. Zoals gebruikt door het Nazie-Fascisme in de afgelopen tien jaar, is deze fantastische maar slimme fraude er al in geslaagd de democratische instellingen van de regering in diskrediet te brengen, zelfs in de Verenigde Staten, en ook in het verheerlijken van de autoritaire heerschappij van geweld en wreedheid.

Niemand kan de belangrijkste rol ontkennen die de Katholieke Kerk heeft gespeeld in deze gebeurtenissen en alles wat er de afgelopen halve eeuw toe heeft geleid. Paus Pius IX[1] noemt de Vrijmetselarij "... de Synagoge van Satan ... wiens doel

het is om de Kerk van Christus, als het mogelijk zou zijn, van de aardbodem uit te wissen." Pius X[2] zegt:

[1] Cf. Brief van Nov. 1865. Deze en andere quotaties zijn vaker gepubliceerd in Priester Coughlins Sociale Gerechtigheid magazine, en in andere geprinte kopieën en brochures verzonden vanuit zijn Heiligdom bij Royal Oak, Mich. Een van deze heet De Malist — Gepubliceerd voor de Eerlijke en Eervolle, in Meriden, Conn.

> "De algemene perversie is zo extreem dat er ruimte is om te vrezen dat we de voorsmaak en het begin van het kwaad ervaren dat aan het einde der tijden zal komen, en dat de Zoon des Verderfs over wie de apostel spreekt, al op de aarde is gearriveerd."

Zoals in een vorig hoofdstuk is aangetoond, veroordelen de Pausen van Rome de Vrijmetselarij als in bondgenootschap samen met het Jodendom, voornamelijk omdat het tolerantie leert voor alle religies en werkt aan de vestiging van een volksregering, seculier onderwijs en internationale broederschap. Er is niets te fantastisch dat de Pausen en Katholieke autoriteiten niet hebben geloofd en gepropageerd tegen de Joods-Maçonnieke doelen en activiteiten. Het meest verbazingwekkend en schandalig waren de vermeende onthullingen van de aartsbedrieger Leo Taxil, van tegen het einde van de vorige eeuw. Zijn misleiding van de Paus zelf en van de hele Katholieke wereld was zo succesvol dat Pater Herbert Thurston S.J., het feit moet betreuren dat voorbeelden van "buitensporige goedgelovigheid, betreurenswaardig zijn thuisgebracht aan onze generatie door het buitensporige bedrog van Leo Taxil."[3]

Taxils echte naam was Jogand Pages, en hij wordt door Pater Thurston (loc. cit.) beschreven als 'de meest godslasterlijke en obscene anti-Klerikale schrijvers in Frankrijk'. Hij werd ooit gevangengezet omdat hij een boek had gepubliceerd met de titel *Les Amours de Pie IX* (De Liefde Affaires van Paus IX). Dat alles was van vóór zijn bekering tot de Katholieke Kerk. Het was toen, dat hij vermeende onthullingen over de Vrijmetselaars begon te doen en een groot aantal boeken over hen publiceerde, de ene nog verbazingwekkender dan de andere.

Taxil voelde het demonencomplex van de Katholieke Kerk en bespeelde dit met volmaakte kunst. In zijn vele romans, die door de Katholieke pers over de hele wereld werden gepubliceerd, benadrukte Taxil de cultus van het demonisme, of wat hij ook wel *Satanisme* noemde. Hij stelde zich de Vrijmetselaars voor die deze aanbidding van de duivel beoefenden, en beschuldigde hen van moorden, seksuele orgieën en blanke slavernij. Hij vertelde dat de Vrijmetselaars vrouwen in hun macht probeerden te krijgen, zodat ze gedwongen werden om gemeenschap met de duivel te hebben. Als bewijs dat de Vrijmetselarij in het geheim door de Joden werd gecontroleerd, onthulde hij hun vermeende praktijken van Joodse rituelen.

[2] Cf. Supremo Apostolatus, 1903.

[3] Cf. Katholieke Encyclopedie, Vol. VII, pp. 701-703.

De Katholieke geestelijken waren vooral opgetogen over Taxils sinistere roman *Palladismus*, het verhaal van Diana Vaughan, die volgens hem, het resultaat was van de verbintenis van haar moeder met een duivel genaamd Bitron. Deze fantastische onthullingen overtuigden velen ervan dat de Katholieke hiërarchie in direct contact stond met deze dochter van de duivel via de tussenkomst van Leo Taxil, nu hun beschermeling. Paus Leo XIII ontving Taxil in een privé audiëntie, gaf hem zijn zegen, verzekerde hem dat hij zijn boeken tegen de Vrijmetselaars met intense belangstelling had gelezen en dat zijn geschriften van groot nut waren voor de zaak van de Katholieke Kerk. Ik ga voorbij aan de vraag die velen zullen stellen over hoe een onfeilbare Paus zo volledig kan worden misleid door een van de meest buitensporige bedriegers die ooit heeft geleefd. Het was een keer dat zelfs ook de Jezuïeten werden overtroffen.

Lange tijd genoot Leo Taxil van het gemakkelijke succes dat hij had behaald door in te spelen op de goedgelovigheid van de Katholieke geestelijkheid en leken. Toen kwam de grote ontknoping - als het ware door hemzelf gepland en voor de lol uitgevoerd. Om tot het laatst van zijn overwinning op de Jezuïeten te genieten, riep hij op 10 april 1894 een openbare bijeenkomst in Parijs bijeen en kondigde tot ontsteltenis van zijn toehoorders aan, dat al zijn activiteiten, boeken en pamfletten, evenals zijn verhaal van Diana Vaughan, de dochter van de duivel die tot de Katholieke Kerk was bekeerd, niets anders waren dan een grote grap die door hem was verzonnen en uitgevoerd. Hij vertelde hen stilletjes dat Diana Vaughan slechts de naam van zijn typiste was!

Het interessante en serieuze punt in de hele zaak is het feit dat het de Jezuïeten waren, die de romans van Taxil in het Duits vertaalden. De Jezuïet Pater Gruber, wiens artikel over Vrijmetselarij in *De Katholieke Encyclopedie* niets anders is dan een herhaling van wat Taxil erover zegt, heeft al zijn boeken op grote schaal gepubliceerd. En ze bleven herhalen dat wat hij had geschreven, perfect in overeenstemming was met de daadwerkelijke feiten, zelfs nadat ze met hem hadden gebroken vanwege zijn dramatische onthulling van zichzelf.[4]

[4] Cf. Hoensbroech, De Jezuïetenordes, Vol. II, page 504.

En zelfs tot op de dag van vandaag blijft de Katholieke Kerk in de Verenigde Staten de fraude van Taxil over de Vrijmetselarij en haar alliantie met het wereldjodendom publiceren en uitzenden. *De Nieuwe Wereld*, het officiële orgaan van het Katholieke Aartsbisdom van Chicago, publiceerde in de uitgave van 26 maart 1910, een artikel getiteld *Vrijmetselarij – De open deur naar verdoemenis*, even lasterlijk en fantastisch als alles wat Leo Taxil ooit had geschreven. Het werd gereproduceerd, als een voorbeeld van Katholieke animus jegens Vrijmetselaars en Joden, in de Souvenir-editie van *Leven en Actie* tijdens het Tempeliersconclaaf in augustus van datzelfde jaar. Er staat dat "Joden de meestergeesten zijn van het

Maçonnieke ambacht", dat, "Vrijmetselarij werd gesticht en georganiseerd door Joden in de ijdele hoop het Christendom te vernietigen", dat ze moorden beramen op prominente mannen, zelfs in Amerika, en de rechterlijke macht bederven om moordenaars vrij te laten. Herinnerend aan Paus Leo's veroordeling van de Vrijmetselarij in zijn Bul *Humanum Genus*, staat het volgende:

> "Een Sociëteit die Christenen, Turken, Joden, Chinezen en alle andere soorten barbaren tot lidmaatschap vermengt, en hen - of de meerderheid van hen - samensmelt tot een leger van ongelovigen en atheïsten, moet worden bezield en gecontroleerd door de boosaardigheid en plaagzucht van de boze geest. Zulk een sociëteit is een bedreiging voor het menselijke ras...... Er is geen reden om eraan te twijfelen dat een Christus-hatende Jood op dit moment - en te allen tijde het hoofd van het Maçonnieke vaartuig is."

Het is hier niet nodig om te benadrukken dat, als het gaat om aanvallen op het Jodendom en de Vrijmetselarij, Leo Taxil niet in vergelijking staat met Pater Coughlin. Deze priester en zijn machtige aanhangers onder de Katholieke geestelijken en leken in Amerika, kopiëren de methoden van Hitler en de andere dictators die meedogenloos de Vrijmetselarij en het Jodendom uit heel Centraal-Europa hebben uitgeroeid. In werkelijkheid zijn ze niet zozeer navolgers van Hitler, Mussolini en Franco, maar wel de opvolgers van de Pausen, de Jezuïeten en de Taxils, die de campagne een halve eeuw voordat het Nazie-Fascisme ontstond initieerde. Het doel was, en is nog steeds, het vernietigen van de effecten van de Reformatie en het herstellen van de Heilige Romaanse Rijk van de Germaanse Natie.

HOOFDSTUK IV.

DE HERINSTELLING VAN HET HEILIGE ROMAANSE IMPERIUM

EUROPA'S TRAGEDIE is volgens de Katholieke mening te wijten aan het afvallen door de Protestantse Reformatie van zijn grote door de Paus gecontroleerde Confederatie van Staten. Alle inspanningen van de Katholieke Kerk zijn sindsdien gericht op het werk van de Contra-Reformatie - om de politieke en sociale orde van voor de Reformatietijden opnieuw in te stellen. Die volgorde van Staten was hiërarchisch, niet democratisch, en werd aan de top geregeerd door de dubbele soevereiniteit van Paus en Keizer, de vereniging van Kerk-Staatgezag. De politieke en sociale orde die het gevolg was van de Reformatie, zowel in Europa als in Amerika, wordt door de Katholieke Kerk als heidens en anti-Christelijk beschouwd; ze geven het de naam 'pseudo-democratie'. Dit is te vinden in alle officiële Katholieke geschriften en is de last van alle Pauselijke encyclieken. Het Jezuïetenweekblad *America*[1], vertelt ons bijvoorbeeld dat het kwaad van onze huidige tijd moet worden toegeschreven aan deze 'pseudo-democratie, die in haar verre oorsprong Heidens is en leidt tot een onmenselijk loonsysteem, een ontworteld proletariaat en pauperisme." Het gaat verder door te zeggen: "Protestants, rationalistisch en nu beslist anti-Christelijk in zijn inspiratie, zijn de logische vrucht van het Socialisme", en roept op tot, "een terugkeer naar een *integrale sociale orde,* waarvan de principes nog steeds bewaard zijn in onze lome herinnering aan het grote middeleeuwse experiment."

Welke mening de Katholieke Kerk nu ook mag uiten over Hitler en zijn Nazie-Socialisme, ze staat 100 procent achter hem en de andere Fascistische dictators in deze uitgesproken doelstelling om de politieke en sociale orde die voortkwam uit de Reformatie te vernietigen en daarvoor een integrale, positief-Christelijke hiërarchische confederatie van Staten in de plaats te stellen, vergelijkbaar met die bestond voordat het Protestantisme de autoritaire gang van zaken in Centraal-Europa ontwrichtte. Hitler legde in artikel 24 van zijn Nationaal-Sociale Partijprogramma vast dat, 'de Partij als zodanig vertrekt vanuit het standpunt van een positief Christendom'. Dit is een specifiek Jezuïetenprincipe van actie, met als uiteindelijk doel alle Christelijke sekten ertoe te brengen zich te verenigen met de Katholieke Kerk voor een, "Christelijke Staatshervorming"— de oprichting van een hiërarchische groepering van Corporatieve Staten die geheel verstoken zijn van Joodse, Maçonnieke en Protestantse invloed. Bisschop Hudal[2] en andere Duitse prelaten hebben gewezen op de identiteit van de fundamenten van het Nationaalsocialisme en het Katholicisme. Pater Coughlin en zijn

Jezuïetenaanhangers prediken in dit land hetzelfde. Tot op heden bereiken Hitlers blitzkriegs, na zijn meedogenloze uitroeiing van het Jodendom en de Vrijmetselarij, in feite alles wat in zijn ideologische concepten worden uitgezet voor een "nieuwe orde" in heel Europa.

[1] April 13, 1940.
2 De Grondbeginselen van het Nationaalsocialisme

Weinigen beseffen hoe intens de haat is van officiële Rooms-Katholieke woordvoerders over de Amerikaanse democratische manier van leven. Ditzelfde Jezuïetentijdschrift *America* (dat zichzelf adverteert als, "het meest invloedrijke Katholieke tijdschrift in de Verenigde Staten") publiceerde het volgende in de uitgave van 17 mei 1941, zes maanden voor Pearl Harbor:

> "Wat hebben wij Katholieken deze Lucifer-beschaving verafschuwt en veracht, deze rationalistische schepping van die kleine mannen die weigeren de knie of het hoofd te buigen in onderwerping aan hogere autoriteit... Tegenwoordig wordt Amerikaanse Katholieken gevraagd hun bloed te vergieten voor dat specifieke soort seculiere beschaving die ze al vier eeuwen heldhaftig verwerpen. Deze beschaving wordt nu democratie genoemd, en er wordt gesuggereerd dat we de Yanks opnieuw naar Europa sturen om haar te verdedigen. Is het in werkelijkheid de moeite waard om te verdedigen? Wat is de som en de inhoud van dit alles? Alle Yanks in Amerika zullen het niet redden van desintegratie. Tenzij er een wonder gebeurt, is het gedoemd - eindelijk en onherroepelijk gedoemd. De Nieuwe Orde in Europa zal ofwel een Nazie of een Brits totalitarisme zijn, of een combinatie van beide...
>
> "De Amerikaanse democratie is aan het desintegreren, van binnenuit afbrokkelend. Vermoeidheid, desillusie, walging, de ondraaglijke spanning in de samenleving, de angst voor oorlog en de angst voor faillissement, de afwezigheid van veiligheid, de technologische revolutie die veel verder is gegaan dan de instrumenten van sociale controle, diepgewortelde, anarchistische haat tegen een sociale orde die te lang het principe van sociale rechtvaardigheid heeft ontkend, de opstand van de massa's en de nivellering van alle waarden, het ontbreken van een gemeenschappelijke ethische basis - dit zijn slechts enkele van de vele factoren in de neergang die nu op ons afkomt. . .
>
> "Leiderschap in deze crisis zal niet van de leken komen. Het zal niet van de onderkant van de Katholieke piramide komen. Het zal alleen van de top komen, de hiërarchie. De Christelijke revolutie zal beginnen wanneer we besluiten ons los te maken van de bestaande sociale orde, liever dat dan ermee begraven worden."

Eeuwenlang heeft het Vaticaanse beleid al zijn hoop op het herstel van zijn heerschappij over de Naties van Europa gebaseerd op een sterk militaristisch Duitsland, dat het continent zou zuiveren van alle Britse Protestantse invloeden van het Westen en het bovenal zou beschermen tegen een Russisch- Slavische invasie vanuit het Oosten. Met andere woorden, een Groot-Duitsland moet weer het centrum van een nieuw leven ingeblazen Heilige Roomse Imperium worden.

Het is veelbetekenend dat Paus Leo XIII juist dit plan bij wijlen Keizer Wilhelm

II opdrong tijdens diens laatste bezoek aan het Vaticaan. De Keizer beschrijft in zijn Memoires[3] levendig de kleurrijke en plechtige setting waarin het interview plaatsvond, en zegt dat hij opschreef wat er werd gezegd voor toekomstig gebruik. Wat hem het meest interesseerde, was het aandringen van Paus Leo dat, indien nodig, het Heilige Roomse Rijk zou worden hersteld door oorlog, en dat daartoe 'Duitsland het zwaard van de Katholieke Kerk moet worden'. Hieronder volgen de woorden van de Keizer:

> "Het was voor mij van belang dat de Paus bij deze gelegenheid tegen mij zei dat Duitsland het zwaard van de Katholieke Kerk moest worden. Ik merkte op dat het oude Romeinse Rijk van de Duitse Natie niet langer bestond en dat de omstandigheden waren veranderd. Maar hij bleef bij zijn woorden."

Katholieke propagandisten in de Verenigde Staten waren, ondanks de geuite meningen van het tegendeel, niet onkundig van deze identiteit van belangen tussen Nazie-Fascisme en Katholieke doeleinden, en hebben diplomatiek, maar zeker, naar de verwezenlijking ervan gestreefd. Hitlers vroege veroveringen in Oostenrijk en Tsjechoslowakije werden door de Katholieke rechter Herbert O'Brien uit New York toegejuicht in een artikel in de *New York Herald Tribune* van 29 maart 1938, als, "een natuurlijke aanpassing in Europa". Onnodig om te zeggen, zijn meningen zijn niet alleen van zichzelf, maar werden hem duidelijk gedicteerd door een officiële Katholieke autoriteit. De gelegenheid nemend om de Verenigde Staten te waarschuwen voor deelname aan oorlog aan de zijde van Engeland en Frankrijk, verklaarde rechter O'Brien dat een dergelijke oorlog onrechtvaardig zou zijn, aangezien het doel ervan zou zijn, "zich te verzetten tegen bepaalde politieke aanpassingen en veranderingen in Midden-Europa die resulteren in economische en nationalistische confederaties die al generaties lang vóór het grote wereldconflict bestonden... en ook om de grote confederatie van kleine groepen te weerstaan die tot het ontstaan van de grote wereld oorlog onder de Heersing van de Habsburgers hadden genoten van, commerciële welvaart, onafhankelijkheid en vrede." Hij gaat verder met te zeggen:

> "De oppositie tegen deze aanpassing van de Duitse volkeren aan sommige van de groepen van het oude Oostenrijkse Rijk . . . komt uit Engeland en Frankrijk. Deze twee Naties hebben hun bittere verontwaardiging over deze veranderingen geuit als een verstoring van het ' machtsevenwicht' in Europa, en zijn bang dat Duitsland, in vereniging met een herenigd Oostenrijk, de Duitse volkeren met voldoende kracht op de voorgrond zal plaatsen om deze positie te behouden, en, door een alliantie met Italië, een einde zal maken aan de enige suprematie van Groot-Brittannië over de Middellandse Zee en rechtstreeks van invloed zal zijn op zijn enige toekomstige controle over India, Egypte en de Afrikaanse Britse koloniën."

Hij schreef dat "het uiteenvallen van het Oostenrijkse Keizerrijk de meest tragische blunder van de twintigste eeuw was. Toen Engeland en Frankrijk, Oostenrijk in stukken hakten, verwoestten ze Europa." Hij juichte Hitlers succes toe bij het vernietigen van de Protestantse Britse hegemonie in Centraal-Europa en bij het veiligstellen van een terugkeer naar de politieke en sociale opzet van de Corporate

Unie van Staten in een nieuw leven ingeblazen Heilige Roomse confederatie:

> "Waar Amerika getuige van is, is de normale hereniging van deze verschillende delen in de oorspronkelijke levende structuur. Het moest komen. Het kon niet worden geblokkeerd. Waarom zou iemand, om recht te doen aan de 100 miljoen mensen in Centraal-Europa, dit proberen te voorkomen?"

Hij onthulde de hele pretentie van officiële Katholieke oppositie, zelfs tegen Hitlers religieuze en raciale vervolgingen en zijn "protectoraten" over niet-Duitse Naties, als volgt:

> "Het is gebeurd met Hitler. Het zou zijn gebeurd zonder Hitler, en ondanks Hitler. En met de opname van deze niet-Germaanse groepen, moeten Hitlers antireligieuze en raciale vervolgingen eindigen en verdwijnen. Hitler zal overlijden, maar de grote herstelde unie, samen met religieuze vrijheid, zal overleven."

Waar de Katholieke Kerk op hoopt en aan werkt als resultaat van de huidige doodsstrijd tussen de Fascistische en democratische blokken, is het herstel in Europa van de 'Ware Staat', een rigide hiërarchisch systeem waarin ondergeschikten onderworpen zijn aan superieuren. In dit systeem moet elk individu, als een cel in een lichaam, zich nederig onderwerpen aan zijn lot en zijn 'natuurlijke plaats' innemen die hem vanaf zijn geboorte is toegewezen en er geen behoefte aan hebben om ervan af te komen. Deze basis van sociale structuur is niet alleen anti-Joods, maar ook anti-Protestants. Het komt precies overeen met het systeem van de Jezuïetenorde zoals opgericht door Ignatius Loyola, waarvan het essentiële punt bestaat in een hiërarchische structuur van ideeën, en kenmerkend is voor het hele Katholieke politieke denken.[3] Het hiërarchische, in tegenstelling tot het Protestantse democratische systeem, stelt dat, de verschillende rassen de hiërarchische stappen vormen in een kosmisch systeem waar niemand het recht heeft om het te veranderen of aan te passen, hetzij door individuele of collectieve wil.

[3] Cf. René Fülöp-Muller, Macht en Geheimen van de Jezuïeten, p. 41; tevens zijn Rassen hiërarchie als Kerkelijke Lering, pp. 42, 204.

De Jezuïet Pater Muckermann legt in zijn vele werken over rassenhygiëne deze ideologie die aan de basis ligt van alle doelen en daden van het Nazie-Fascisme volledig uit. Een mengeling van rassen, zo stelt hij, produceert "onharmonieuze" afstammelingen die moeite hebben om zichzelf in een nationale eenheid te laten absorberen. Het is algemeen bekend dat een mengeling van rassen sterke individualiteiten voortbrengt; en deze zouden volgens de Jezuïeten de statische "harmonie" die ze tussen volkeren en Naties wensen, verstoren en ook het kudde-instinct dat de Jezuïeten trachten te kweken tenietdoen. Volgens hen is 'harmonie' een toestand waarin eenieder zich nederig en vrijwillig plaatst in de organische

niche die door de hoogste autoriteit voor hem is aangewezen, zonder enige 'duivelse onharmonische' wens om die te verlaten. Dit is de manier waarop de Jezuïetenorde zelf is opgebouwd, en dit is het ideale Katholieke doel voor staten en groepen van staten, in de politieke en sociale orde. Het is het *organische, statische, hiërarchische, intergalactische, corporatieve* systeem van de Nazie-Fascistische leer, dat al in veel landen van Europa van kracht is. Het staat lijnrecht tegenover het *desintegralistische, dynamische, liberale, vrije, democratische* concept van politieke en sociale orde.

De Jezuïetenorde heeft zijn "Arische paragraaf" die exact overeenkomt met die van het Hitlerisme. Haar *constituties* bevatten zes belemmeringen tegen opname in de Orde, waarvan de eerste de Joodse afkomst tot de vierde generatie is. Als Joodse afkomst wordt ontdekt na toelating van een kandidaat, voorkomt dit zijn 'toetreding'. Deze Arische paragraaf verscheen voor het eerst in de statuten van de Orde in 1593, werd bevestigd in 1608 en is te vinden in de laatste officiële uitgave die in 1893 in Florence is gepubliceerd. De algemene raden van de Orde hebben vele malen verklaard dat Joodse afkomst moet worden beschouwd als, "een onreinheid, schandaal, oneer en schande"[4]. Suarez, een befaamd Jezuïet theoloog, stelt ook dat Joodse afkomst een onzuiverheid van zo een onuitwisbaar karakter is, dat het genoeg is voor het ontzeggen tot toetreding van de Order[5].
Deze identiteit van belangen tussen Nazie-Fascisme en Jezuïetenkatholicisme in de kwestie van verzet tegen de vermenging van rassen en religies, is iets dat niet kan worden ontkend. En deze ideologie is de voornaamste oorzaak van de oorlog die de wereld op dit moment verwoest. Hitler, de fanaticus, heeft al een lange weg afgelegd om het tot stand te brengen. Als hij erin slaagt het permanent te maken, zal de "nieuwe orde" die hij heeft gezworen in Europa te bewerkstelligen, zijn, waar de Katholieke Kerk de afgelopen vier eeuwen met kracht voor heeft gewerkt. Als resultaat zal Europa volledig vrij zijn van dat 'pseudo democratisch liberalisme' dat zo hatelijk is voor het officiële Katholicisme. Het moest zoals Rechter O'Brien zegt, met of zonder Hitler komen. En het begin had alleen kunnen worden bereikt door de meedogenloze oorlog die nu wordt gevoerd door het Nazie-Fascisme - een feit dat de Jezuïetenaanhangers zich volledig hebben gerealiseerd tijdens hun eeuwenlange Contrareformatie-activiteiten. Maar alleen door dit feit onder ogen te zien en de Rooms-Katholieke propaganda in onze dagelijkse kranten te vergeten, kunnen we begrijpen waarom het Vaticaan vurig verlangde naar een overwinning voor een autoritair Duitsland, en niet naar een verpletterende nederlaag door de democratische geallieerden.

4 Institutum 8. J., p. 278, 302; tevens Jezuïet Lexicon, p. 939.
5 F. Suarez, Traktaat van de religie Sociëteit Jesu, p. 34.

HOOFDSTUK V.

HITLER EN DE KATHOLIEKE KERK

HITLER is een product van de Katholieke Kerk. Hij heeft nooit de religieuze doctrines afgezworen, noch de politieke doelen en aspiraties van de Kerk veroordeeld waarin hij werd geboren en gedoopt. Zoals zijn vader het Katholieke priesterschap beschouwde als de hoogste ideaal die iemand kon nastreven, zo verscheen voor hem als kind de priester als de ideale mens. In zijn autobiografie zegt Hitler dat hij diep onder de indruk was van de religieuze ceremonies van de Katholieke Kerk, en lid was van het koor in zijn parochie Kerk. In zijn vrije tijd volgde hij zanglessen in het nabijgelegen klooster. 'Dit', zegt hij, 'gaf me de beste gelegenheid om mezelf onder te dompelen in de plechtige pracht van de schitterende tradities van de Kerk.'[1]

Deze vroege emoties zijn nooit helemaal verdwenen en hij is zich altijd bewust gebleven van de uiterst suggestieve waarde van een Kerkelijke omgeving. Tegen het einde van zijn boek beschrijft hij, "de psychologische toestanden die de neiging hebben om die kunstmatige en mysterieuze schemering in Katholieke Kerken te creëren - de waskaarsen, de wierook ..." In zijn *Mein Kampf* keurt Hitler eigenlijk alles goed met in het bijzonder de betrekking tot het Jezuïetenkatholicisme in tegenstelling tot het Protestantisme. Hij onderschrijft de onbetwistbaarheid van de Katholieke dogma's[2], de onverdraagzame houding van het Katholieke onderwijs[3], de noodzaak van blind geloof[4], de persoonlijke onfeilbaarheid van de Paus – die in 1870[5] door de Jezuïeten aan de Kerk werd opgelegd – en het verplichte celibaat van de Katholieke geestelijkheid. Dit zijn allemaal zaken die het Katholicisme radicaal anders maken dan de andere Kerken van het Christendom. In een open en profetische uitdrukking van zijn bewondering voor de Katholieke Kerk zegt hij:

> "Op deze manier is de Katholieke Kerk veiliger dan ooit. Het kan worden voorspeld dat, terwijl voorbijgaande verschijnselen verdwijnen, ze als een bakenlicht zal blijven te midden van deze verdwijnende elementen, en blinde aanhangers in steeds grotere aantallen zal aantrekken."[6]

[1] Cf. Mein Kampf, p. 4. [2] P. 293. [3] P. 385. [4] P. 417. [5] P. 507. [6] P. 513.
Zie De Katholiek Kerk in Hitlers 'Mein Kampf'; 15c Agora Publishing Co. Het was een priester, Priester Staempfle, niet Hitler, die dit boek "Mein Kampf" werkelijk geschreven heeft.

Deze enthousiaste verklaring van de Führer is niet alleen een uitdrukking van de profetische betekenis die in het algemeen aan hem wordt toegeschreven, maar de manifestatie van een verlangen dat diep in zijn ziel is geworteld. Zoals alle Katholieken van Midden-Europa, werd hij opgeleid om weerstand te bieden aan

het Protestantisme - de historische vijand die altijd heeft getracht regeringen en volkeren los te maken van de politieke en religieuze invloed van de Kerk van Rome. Door zijn hele boek heen heeft hij geen woord van afkeuring uitgesproken over de Jezuïetencampagne tegen alle vormen van Protestantisme. Het is waar dat hij op sommige plaatsen stelt, dat zowel het Protestantisme alsook het Katholicisme, als religieuze eenheden, van gelijke waarde zijn voor zover het zijn Nationaalsocialisme betreft. Maar een analyse van zijn specifieke uitspraken over de twee religieuze systemen, laat meteen zien hoe nauw hij verbonden is met het ultramontaanse Katholicisme. In de kwestie van racisme en antisemitisme, geeft Hitler duidelijk aan dat hij vijandig tegenover het Protestantisme staat. Hij zegt: [7]

> "Het Protestantisme verzet zich op een uiterst krachtige manier tegen elke poging die wordt gedaan om de Natie van zijn ergste vijand te verlossen; in feite is de positie van het Protestantisme met betrekking tot het Jodendom min of meer dogmatisch vastgelegd. Maar we zijn nu op een punt gekomen waarop dit probleem zal moeten worden opgelost; anders zullen alle pogingen tot de wedergeboorte van Duitsland en nationale regeneratie tevergeefs zijn."

Het is waar dat het Protestantisme zich nooit kan associëren met Jezuïetenracisme. Het protest van de Duitse Confessionele Kerk tegen Hitler in 1936 maakt dit duidelijk: "Antisemitisme", zegt het, "provoceert vaak excessen die niets kan rechtvaardigen, en die slechts het resultaat zijn van haat jegens de Joodse minderheid."[8]

De identiteit van Hitlers ideologie met die van het traditionele Jezuïetenkatholicisme kan niet worden ontkend; noch het feit dat hij door meedogenloze vervolging en gewapende macht, in samenwerking met de andere Katholieke dictators, de uiteindelijke doelstellingen van de Katholieke Kerk heeft verwezenlijkt. Hitler, Mussolini, Franco en Salazar (de Katholieke dictator van Portugal) verdreven Joodse, Maçonnieke en Protestantse invloeden uit heel Europa, van de Noordpool tot de Middellandse Zee. Desondanks staan velen in Amerika nog steeds sceptisch tegenover een vooraf bepaald verband tussen Nazie-Fascisme en Jezuïetenkatholicisme. Ze wijzen op de 'vervolging' van de Katholieke Kerk in Duitsland, en op geloofsbelijdenissen in democratie van enkele Katholieke woordvoerders in de Verenigde Staten.

7 p. 123.
8 Cf. Basler Nationale Krant, Juli 20, 1936.

Er is hier sprake van een duidelijke tegenstelling tussen werkelijkheid en schijn. In de eerste plaats is de oppositie van de Nazi’s tegen de Katholieke Kerk in Duitsland beperkt gebleven tot haar 'liberale' elementen, en de Katholieke leiding heeft zich daar altijd meer dan anderen tegen verzet.

De Jezuïetenpartij was al lang bang voor de infiltratie van Protestantse en liberale ideeën in de Duitse Katholieke geest. Tijdens de naoorlogse jaren, toen Duitsland een democratische republiek was, raakten veel van de gewone seculiere

geestelijken en sommige religieuze orden verliefd op de liberale, seculariserende geest. Ze vormden de ruggengraat van de Katholieke Centrumpartij - die het laatste bolwerk tegen Hitlers machtsovername was. Maar dit laatste element van het liberalisme in Duitsland werd ontbonden op bevel van Paus Pius XI, als een bepaalde voorwaarde voor het Concordaat van het Vaticaan met het Nazisme; haar leider, Klausener, werd in de "bloedzuivering" van 30 juni 1934 vermoord. Ook de laatste liberale partij in Italië, geleid door de verbannen priester Don Sturzo, deelde hetzelfde lot door toedoen van dezelfde Paus Pius XI. Het is niets nieuws in de Katholieke geschiedenis dat religieuze en sociale hervormers *vanbinnen* de Kerk de eersten zijn die onder haar vijandschap moeten lijden. De ketters van de geschiedenis, overgeleverd aan de autocratische burgerlijke macht voor verbranding en gevangenschap door de Kerk, zijn stomme getuigen van deze onveranderlijke politiek van onverzoenlijk Katholicisme.

Het is gemakkelijk te zien dat de identiteit van het politieke denken van de Jezuïeten met de doelstellingen van het Nazie-Fascisme, het noodzakelijk maakt om het van het Amerikaanse publiek te verbergen: Anders, zou de Katholieke Kerk haar prestige in de Verenigde Staten volledig verliezen – zowel in de ogen van Katholieken als niet-Katholieken. Het is daarom niet verwonderlijk dat de volgende duidelijke tegenstrijdigheden kunnen worden opgemerkt met betrekking tot de Katholieke Kerk propaganda:

1. Tegengestelde opvattingen van Jezuïetenauteurs over actuele vragen over politiek, economie en zelfs religieuze zaken;
2. Het aannemen van nationale eigenaardigheden in alle landen, zelfs in heidense landen;
3. Met de ene hand het socialisme bestrijden en met de andere hand vriendschap sluiten;
4. Begunstiging van chauvinistische en nationalistische opvattingen, evenals van internationale pacifistische tendensen;
5. Het afleggen van welsprekende verklaringen ten gunste van de democratie en tegelijkertijd alle mogelijke middelen aangrijpen om deze te ondermijnen en te vernietigen;
6. Het creëren van situaties die ogenschijnlijk tegenstrijdig zijn met elkaar.

Afgezien daarvan is er niets onoprechts aan de kant van de onverzettelijke Katholieke leiding. De leidende krachten van het moderne Katholicisme zijn even oprecht in hun overtuiging als hun voorgangers uit de oudheid, menende dat er niets goeds kan voortkomen uit liberale politieke en sociale regimes. Liberalisme in religie is een gruwel voor hen en hun grootste vijand. Ze verlangen naar vrede, maar houden bij de Nazie-Fascisten vast, dat vrede alleen kan komen door oorlog als een noodzakelijk kwaad, met alle schrikbarende gevolgen van dien. Want alleen

door een zegevierende oorlog, menen zij, kunnen mensen en Naties ertoe gebracht worden zich te onderwerpen aan het hiërarchische idee van een wereldorde van staten, rassen en individuen. Hun overtuiging is dat vrede alleen kan komen van die "harmonieuze" instemming van mensen die gebonden zijn aan hun "natuurlijke plaats" in samenleving en religie. Vanaf de top zal deze piramide van staten volledig worden geregeerd door de theocratische instelling van de Katholieke Kerk, met de Paus van Rome als de Vicaris van Jezus Christus en de enige spreekbuis van de almachtige God.

Alleen, en zonder goed geplande leiding, had Adolf Hitler nooit kunnen bereiken wat hij heeft bereikt. De hele wereld is er nu van overtuigd dat hij geen ijdele dromer was, noch slechts een arme papierhanger, toen hij zijn Bierhal-*putsch* in München uitprobeerde. Zijn visioenen werden realistisch voor hem geschetst door degenen die hem in zijn jeugd leidden, en de grootsheid van hun ideeën over een totalitaire wereld, gesymboliseerd door rituele ceremonies in Kathedralen en Kerken, dwong hem tot actie.

Toen Hitler Oostenrijk in zijn hiërarchische confederatie trok, werd zijn actie begroet door *Heils* van de Katholieke Kerkprelaten. Na zijn bloedeloze opname van Tsjechoslowakije en het land van de gehate Hussieten, was er weer vreugde in de Katholieke wereld. Een zwakke, gemakkelijk beantwoorde klacht van het Vaticaan volgde op zijn blitzkrieg, die het Katholieke Polen weer in de baan van een centraal gecontroleerd Europa bracht. De definitieve weigering voldeed aan het verzoek van President Roosevelt, via zijn "vredesambassadeur" bij het Vaticaan, dat Paus Pius XII Hitlers invasie van het Protestantse Denemarken en Noorwegen veroordeelt.
Alleen kortzichtige, idealistische Amerikanen begrijpen niet dat Hitler en de onverzoenlijke leiders van het Rooms-Katholicisme één zijn met Mussolini, toen hij verklaarde:

> "Het kapitalisme, het parlementarisme, de democratie, het socialisme, het communisme *en een zeker weifelend Katholicisme, waarmee we vroeg of laat in onze stijl mee zullen afrekenen,* zijn tegen ons."

Al deze, vooral de laatste, zijn de krachten waar de Jezuïeten en hun Contra-Reformatie tegen hebben gevochten (en gebruik van hebben gemaakt) sinds de tijd van Maarten Luther en zijn metgezellen.

HOOFDSTUK VI.

DE KATHOLIEKE KERK EN DE CORPORATIEVE STAAT

ENKELE JAAR GELEDEN vonden Amerikanen het ongelooflijk dat de Katholieke Kerk officieel voorstander kon zijn van de Fascistische corporatieve staat; en ook dat het op enigerlei wijze verantwoordelijk had kunnen zijn voor het ontstaan en de verspreiding van het corporatisme. Ze weigerden te geloven dat de geroemde encycliek *Quadragesimo Anno*, van Paus Pius XI, een bekrachtiging was van de Nazie-Fascistische doelstelling, om de structuur van de liberale democratische staat in diskrediet te brengen en te vernietigen, en in plaats daarvan autoritaire hiërarchische regimes op te zetten. Toch belichaamde dit encycliek het hele doel van de Katholieke Kerk gedurende een halve eeuw vóór de opkomst van het Fascisme, namelijk de totale reconstructie van de toen bestaande sociale orde op Katholieke-Fascistische lijnen. De echte titel van dit encycliek is: "Over de Wederopbouw van de Sociale Orde", en het plan ervan is eigenlijk de Kerkelijke tegenhanger van de Fascistische militaire aanval op het liberalisme en de democratie. Amerikanen hoorden Pater Coughlin dit acht jaar lang prediken, maar haalden slechts hun schouders op en namen het als vanzelfsprekend aan dat zijn tirades die van een gek waren, en niets te maken hadden met de ware doelen en activiteiten van de Katholieke Kerk. Men kan nu zien dat dit plan van het Vaticaan, hoewel gecamoufleerd in termen om de angsten van Amerikanen te stillen, officieel door de Katholieke Kerk in de Verenigde Staten even krachtig als in Europese landen werd uitgevoerd.

In ons eerste nummer van *De Bekeerde Katholiek* Magazine[1], werd de aandacht gevestigd op het plan zoals gepubliceerd onder auspiciën van de Nationale Katholieke Welzijn Conferentie en ondertekend door 131 Katholieke prelaten en bekende leken. Het pleitte voor een wijziging van de Grondwet van de Verenigde Staten, om de aanbevelingen van Paus Pius XI in de Amerikaanse wet te kunnen omzetten. Het prees de NRA, waarvan nu wordt toegegeven dat deze is gebaseerd op Fascistische corporatieve lijnen[2] en die werd afgeschaft door een unanieme mening van het Amerikaanse Hooggerechtshof als vernietigend voor de Amerikaanse democratie. Desondanks zegt dit plan van de Katholieke Kerk: "*Als*

de NRA was toegestaan om door te gaan, had ze zich gemakkelijk kunnen ontwikkelen tot het soort industriële orde dat door de Heilige Vader werd aanbevolen."

[1] Jan., 1940. p. 6.
[2] Cf. John T. Flynn, in de N.Y. Wereld-Telegram, 12 Juli, 1940, waar hij beweert dat, President Roosevelt, door de NRA, onbewust, "De kenmerken van Fascisme in dit land probeerde te introduceren".

Dit plan in de Verenigde Staten werd zo voorzichtig naar voren geschoven, dat pas in 1940 de Rooms-Katholieke hiërarchie een uitspraak deed over "De Kerk en de Sociale Orde"[3], zodat de pers veilig het nieuws kon koppen dat, "De Katholieke Hiërarchie pleit voor Corporatief Systeem voor de V.S.''[4] Vreemd genoeg was er toen geen publieke verontwaardiging. En zelfs nu, wanneer patriottische Amerikanen het zoeklicht van achterdocht richten op elk teken van politieke en economische subversie, blijft het grootste Trojaanse Paard van allemaal ongehinderd in de schaduw van hun zoeklichten torenen. In krantenkantoren, wordt dit Trojaanse Paard van de Jezuïeten Katholicisme nog steeds beschouwd als de gevreesde en onaantastbare "heilige koe."

De misvatting dat het corporatieve systeem puur een economische kwestie is, heeft de Amerikaanse pers en het publiek blind gemaakt voor het echte doel achter de pleidooien van het Katholicisme ervan. Corporatisme is inderdaad het economische ingrediënt van het Fascisme. Maar het is óók het wezenlijke element van het Fascisme, aangezien de corporaties een parlement of congres overbodig maken. Want deze corporaties zijn het middel waarmee de 'Leider' zijn dictatoriale wil uitoefent. Juist omdat het Hooggerechtshof oordeelde dat het Congres, door de NRA, afstand had gedaan van zijn bevoegdheden en zo de weg vrijmaakte voor het Fascisme, ondernam het krachtig actie tegen het Congres. De hele ideologie van Fascisme en Nazisme - in sociale, economische, educatieve, religieuze en militaire aangelegenheden - is verpakt in het corporatieve systeem. Corporatisme is Fascisme.

[3] Feb. 8, 1940. Noemde de N.C.W.C. "de belangrijkste uiting gemaakt door de Katholiek Kerk sinds de Bisschoppen hun hiërarchie programma van reconstructie in 1919".
[4] Cf. Richmond Tijden Verzending, Feb. 9, 1940.

De Rooms-Katholieke Bisschoppen, hoewel voorzichtig, spreken zich niettemin even duidelijk uit ten gunste van de Nazie-Fascistische ideologie, zoals in de Katholieke hiërarchieën van Italië, Spanje en Duitsland. Net als Hitler en Coughlin vertrekken ze vanuit een standpunt van 'positief Christendom' en roepen ze op tot 'een alomvattend programma om Christus te herstellen naar Zijn ware en juiste plaats in de menselijke samenleving', tot, 'een hervorming van de moraal en een diepgaande vernieuwing van de Christelijke geest die de sociale wederopbouw

moet voorafgaan." Impliciet hierin is de gebruikelijke antisemitische en Fascistische veroordeling van de 'Vrijmetselaars-Joodse pluto-democratieën' als steunend op een immoreel, on-Christelijk fundament.

Op dezelfde manier steunden de Rooms-Katholieke Bisschoppen in hun respectieve landen van Italië, Spanje en Duitsland de opkomst van het Fascisme en het Nazisme. In hun pastorale brief van Fulda op 30 augustus 1936, verklaarde de Katholieke hiërarchie van Duitsland plechtig aan hun volk:

> “Het is niet nodig om uitgebreid te spreken over de taak die ons volk en ons land moeten uitvoeren. Moge onze Führer, met de hulp van God, in dit buitengewoon moeilijke werk slagen……………. Wat wij verlangen is dat het geloof in God, zoals onderwezen door het Christendom, niet zal worden overwonnen, maar dat universeel wordt erkend dat dit geloof het enige zekere fundament vormt waarop het machtige en zegevierende bolwerk kan worden gebouwd dat bestemd is om de krachten van het Bolsjewisme tegen te houden."

Alle twijfels over de hartgrondige steun van het programma van Hitler vanaf het begin door de Katholieke hiërarchie in Duitsland, worden weggenomen door een lezing van de verhandelingen en geschriften van Bisschop Aloysius Hudal, rector van het Collegio Teutonico in Rome en een van de kamerconsulenten van de Heilige Stoel over Duitse en Oostenrijkse aangelegenheden. In zijn boek, *De Fundamenten van Nationaal Socialisme,* herhaalt hij de inhoud van veel van zijn toespraken in de Duitse Kolonie in Rome. Het volgende is een voorbeeld:

> "Laten we bijvoorbeeld eens kijken hoe interessant enkele van de doelstellingen van het Nationaalsocialistische programma zijn: eenheid van het volk in tegenstelling tot alles wat kan verstoren; taal als de spirituele band van de Natie; bewustzijn van de historische bestemming van Duitsland; het sentiment van rassenbewustzijn; *de poging om het Joodse vraagstuk op te lossen; zekerheid van pure Duitse voortplanting*; vernietiging van partijen; ontwikkelen van het gezin en het ideaal van de grote familie beschouwd als een kwestie van eer en nationale trots; *de militarisering van de Natie*. . . ; een nieuw systeem van onderwijs en opvoeding; het *corporatieve idee*; het aristocratische principe van een regering door een Leider Boven Allen, het Duitse volk is deze spirituele beweging dank verschuldigd voor de langzame vernietiging van *de ideologie van de rechten van de mens*, waarop het gebouw van Weimar werd gesticht, evenals voor vernietiging van het geloof in formele juridische constituties, van de dialectiek van *parlementaire procedures . . . en van de democratie*".

Om de identiteit van belangen tussen het Katholicisme en het Nazie-Socialisme te bewijzen, citeert Bisschop Hudal[5] uit het werk van de Katholieke Duitse historicus Joseph Lortz van Münster, die in zijn werk, *Historie van de Kerken*[6], laat zien dat het Katholicisme en het Nazie-Socialisme op de volgende punten overeenkomen:

> "1. Beide zijn doodsvijanden van het Bolsjewisme, het Liberalisme en het Relativisme, dat wil zeggen van de drie dodelijke ziekten waaraan onze tijd lijdt en die het werk van de Kerk hevig aanvallen. De essentiële ideeën van het Nazie-Socialisme, samen met *het beginsel van vrijheid gebonden aan autoriteit*, komen precies overeen met de ideeën die Pausen Gregorius en Pius IX in de 19^e^

eeuw probeerden op te leggen, tegenover een wereld die zichzelf progressief noemde en die hun leer met sarcastische glimlach ontving. *Hieraan is hun gemeenschappelijke strijd tegen* de *Vrijmetselarij toegevoegd*.

"2. Hun gemeenschappelijke strijd tegen de Goddeloze beweging; tegen openbare immoraliteit; tegen de stomme doctrine van gelijkheid die het leven verwoest; hun strijd voor een rationele en vruchtbare structuur van de menselijke samenleving zoals gewenst door God en voor *de corporatieve structuur van de staat zoals voorgesteld door Pausen Leo XIII en Pius XI (Quadragesima Anno)*; hun gemeenschappelijke strijd tegen een levenswijze die onnatuurlijk is en verstoken van alle gezonde tradities zoals we die tegenkomen in grote moderne steden en arbeiderswijken.

"3. Door zijn principe van autoriteit en regering door een leider, een principe waarop het hele nationale leven rust, het Nationaalsocialisme combineert de Duitse en de Katholieke houding ten opzichte van het menselijk leven.

"4. Het belangrijkste van alles: het Nationaalsocialisme is een geloofsbelijdenis; door zich te verzetten tegen ongeloof en destructieve twijfel, heeft het alle klassen van de samenleving ervan overtuigd dat de visie van de gelovige niet, zoals het liberalisme heeft geleerd, een houding van minderwaardigheid is, maar een die de mens naar de totale vervulling van zijn lot brengt. *En hoewel de Katholieke Kerk zich nooit met enige beweging zou moeten identificeren, kan ze het zich niet veroorloven om de kans te missen om dankbaar de hulp van deze machtige bondgenoot in de strijd die ze tegen het atheïstische rationalisme voert te omhelzen*."

Deze Katholieke historicus vestigt de aandacht op het feit dat Amerikaanse waarnemers niet hebben opgemerkt, dat het Nazie-Fascisme slechts het resultaat is van gebeurtenissen waarin de Katholieke Kerk eeuwenlang een beslissende rol heeft gespeeld. Hij zegt dat het Nationaalsocialisme de 'vervulling van het lot' is, en zegt verder:

[5] Op cit p. 236 en volgende.

[6] p. 291 en volgende.

"Het werd oorspronkelijk geboren uit de meest diepgaande tendensen van het tijdperk, waarvan het de bekroning is. We hebben nu ongetwijfeld het recht om te spreken van een essentiële transformatie, van de geboorte van een echt nieuw tijdperk, waarvan de prestaties zullen blijven, er is een nieuw tijdperk aangebroken dat de religie en de Kerk zal dienen, en dat buitengewoon goed bewapend zal zijn om de strijd tegen het atheïsme voort te zetten."[7]

Dit, en nog veel meer, wordt door Bisschop Hudal geciteerd om de fundamentele identiteit van de doelstellingen van het Katholicisme en het Nazie-Socialisme te bewijzen. De Katholieke Bisschoppen in de Verenigde Staten kunnen het zich niet veroorloven om zo openhartig te zijn in het steunen van de Nazie-Fascistische ideologie in dit land. Ze kunnen echter niet anders dan toegeven dat hun mede-Bisschoppen in Nazie-Fascistische landen gelijk hebben gehad in hun analyse van de voordelen, die deze antiliberale en antidemocratische ideologie zal brengen voor de organisatie van het Rooms-Katholicisme.

7 Franz von Papen een Paapse Ridder en Hitlers meest succesvolle handlanger, verklaarde in De Volkse Beobachter van January 14, 1934: "Het Derde Rijk is de eerste macht niet alleen erkend, maar ook de hoge principes van het Pausdom in werking stelt."

HOOFDSTUK VII.

HET GROOTSTE TROJAANSE PAARD VAN ALLEMAAL

EEN SLIMME MASQUERADE is altijd kenmerkend geweest voor de politieke activiteiten van het Jezuïeten Katholicisme. Jezuïet is een woord dat in al onze woordenboeken wordt gedefinieerd als synoniem met subtiele dupliciteit, indirectheid en oneerlijkheid. De geschiedenis getuigt van het onmiskenbare feit dat de Jezuïetenorde, gesticht in 1540 met het uitdrukkelijke doel van Contra-Reformatie, heeft uitgeblonken in de kunst van Machiavellistische dupliciteit[1]. Het is een organisatie die is opgericht op militaire gronden om voor de politieke restoratie van het Romeinse Pausdom te vechten, en is de enige orde in de Katholieke Kerk die haar leden voor dit doel door een speciale eed verbindt (zie bijlage). Het gebruikt de diepgewortelde religieuze behoeften van het menselijk hart, om een plan uit te voeren dat duidelijk politiek en vanuit het oogpunt van sociale zaken reactionair is.

Dit is een feit dat vandaag in gedachten moet worden gehouden om te begrijpen wat er achter de aanvallen zit van wat bekend staat als Nazie-Fascisme versus de liberale grondwetten van Protestants-democratische landen. De huidige gebeurtenissen verschijnen als een massa tegenstrijdigheden en verwarde paradoxen die, om ze volledig te begrijpen, een zeer scherpe analyse vereisen. Om de echte krachten te ontdekken die in het spel voor hoge inzetten spelen, is het niet voldoende om alleen de oppervlakte van de dingen terwijl ze gebeuren te onderzoeken. Achter de schermen is het nodig om te ontdekken wie er aan de touwtjes trekt. Anders bereiken we de echte schuldigen niet, maar alleen de marionetten die door hun politieke meesters naar voren zijn geschoven om het hoofd te bieden en om de zwaarmoedigheid van de eerste aanval te dragen.

Alle pogingen die tot dusver in Amerika zijn gedaan om de krachten van het Fascisme, het Nazisme en het Communisme te bestrijden om de verworvenheden van het liberalisme en de democratie veilig te stellen, zijn gefrustreerd door het feit dat maar weinigen zich ervan bewust zijn dat hun grootste kracht in hun ideologie

ligt. Pas nu wordt langzaam duidelijk dat ze nooit kunnen worden overwonnen door ze louter langs de lijnen van economische belangen te bestrijden. Maar alles wat onder de naam Fascisme valt, zal nooit volledig succesvol zijn totdat men zich volledig realiseert dat de essentiële basis van zijn ideologische factoren in het verleden geworteld is. Amerikanen zullen er nooit van winnen, tenzij en totdat, ze de activerende krachten aan het licht brengen die lang voor Mussolini en Hitler in gang zijn gezet, met het uitdrukkelijke doel te arresteren en uiteindelijk te vernietigen van de vooruitgang die volgde op de Protestantse Reformatie en de Amerikaanse en Franse revoluties. Nazie-Fascisme is niet slechts 'Kaiserisme met slechte manieren'. Het is het speerpunt van een verborgen kracht die er lang geleden op uit was om een nieuwe ideologie aan de post-Reformatie wereld op te leggen.

[1] Cf. de alom bekende Jezuïtische slogan: "Suaviter in modo, fortiter in re"- "Wees vriendelijk in manier, agressief in handeling".

Religie, dat altijd door ambitieuze onderdrukkers is gebruikt om de doelen van hun politieke macht te dienen, is het masker om hun actieplan te verbergen. Hoewel religie de meest heilige is van de behoeften van de mens, is het de gemakkelijkste en meest effectieve mantel om een vergiftigde dolk voor een vijand te verbergen. Het is altijd door het politieke Katholicisme gebruikt als een Trojaans Paard met alle toebehoren van oorlog veilig verborgen in zijn flanken. Dit is met name het geval in liberaal-democratische landen als de Verenigde Staten, waar een rijke en machtige organisatie als de Kerk van Rome, niet alleen beschermd is tegen openlijke aanvallen, maar zelfs tegen milde en terechte kritiek. De Amerikaanse tolerantie, die achteroverleunt, heeft een rigide beleid gedwongen ten aanzien van toonaangevende krantenbureaus en openbare informatiebureaus, om de Kerk van Rome als een 'heilige koe' te behandelen. Net zoals de Trojanen nietsvermoedend het mysterieuze paard accepteerden dat door de sluwe Grieken binnen hun poorten werd geduwd, zo heeft ook Amerika ontzag gehad voor de 'heilige koe' van het Katholicisme en heeft het zelfs nooit durven twijfelen aan zijn aanwezigheid. Amerikanen zijn terecht bang om beschuldigd te worden van religieuze onverdraagzaamheid, aangezien ze er al lang trots op zijn dat ze religieuze vrijheid en vrijheid van meningsuiting voor iedereen garanderen. Ze hebben dus geen middelen gehad om een open onderzoek naar een organisatie te rechtvaardigen die ervan verdacht wordt dynamiet te verbergen en die, aangegrepen door andere gevaarlijke krachten, in hun midden kan ontploffen en de Grondwet kan vernietigen, die hen in staat heeft gesteld veilig en welvarend te blijven en tolerant te zijn naar de Katholieke Kerk zelf.

Waarnemers in Amerika’s ivoren torens zijn verblind voor de echte feiten achter de huidige omwenteling die elk zicht op het liberalisme na de Reformatie van de

wereld dreigt weg te vagen. Dit is grotendeels te danken aan die subtiele dupliciteit die de Jezuïeten-Katholieke krachten in staat heeft gesteld de weg te effenen voor, en samen te werken met, de succesvolle pogingen van het Nazie-Fascisme om de wereld een geheel nieuwe ideologie op te leggen, terwijl ze het er tegelijkertijd in Protestantse landen erop willen laten lijken dat de Katholieke Kerk aan de kant van de democratie staat, is in feite, een van de belangrijkste bolwerken van de democratie. Zijn werkelijke richting en doel kunnen echter alleen worden gekend door een onderzoek van zijn activiteiten vóór, en sinds de opkomst van het Fascisme.

De Jezuïeten nemen een plechtige eed voor een ‘’Katholieke Restauratie’’ kruistocht, waarvan het succes altijd ten eerste afhing aan de complete vernietiging van het Protestantisme en zijn grotere liberaliserende effecten op het politieke sociale leven van de laatste 400 jaren. Want het was het Protestantisme dat de politieke machten van het Pausdom in het verleden ondermijnde. Het maakte religie een zaak van een individuele keuze; het zette de individu vrij van het autoritisme van Koningen en de Paus; het bevrijdde de civiele Staat van Kerkelijk ingrijpen; het veroorzaakte dat niet Katholieke overheden totaal de essentiële claim van de Kerk ontkennen dat Rome, naar goddelijk recht, een universele, onafhankelijke entiteit en superieur aan alle andere vormen van overheid is; het ontnam de Kerk van Rome de directe controle over alle instellingen die deel uitmaken van het leven van de mens - huwelijk, onderwijs, liefdadigheids-, culturele en recreatieve activiteiten. Het wordt nu door Katholieke woordvoerders beschuldigd als zijnde de aanstichter van het communisme en het atheïsme en de bondgenoot van het wereld Jodendom en de Vrijmetselarij te zijn.

De ruimte laat slechts een zeer korte samenvatting toe van de Contra-Reformatieactiviteiten van het Jezuïeten Katholicisme die leidden tot de opkomst en huidige successen van het Nazie-Fascisme tegen de liberaliserende effecten van de Protestantse Reformatie. De Dertigjarige Oorlog, het moorddadige bewind van de Hertog van Alva in Nederland, het bloedbad van St. Bartholomeus en de bloedige pogingen tot Katholieke herstel in Engeland, zijn zichtbare en angstaanjagende voorbeelden van de anti-Protestantse activiteiten van de Jezuïetenorde in het verleden. Zij waren het die de Dreyfus-affaire op gang brachten als middel om de Franse Republiek omver te werpen en zo de gevolgen van de Franse Revoluties van 1789 en 1848 teniet te doen. Want deze waren volgens de Jezuïeten ook het resultaat van de Protestantse Reformatie. "De revoluties van 1789 en 1848.", zegt de Jezuïet Pater Hammerstein[2], "waren het resultaat van de Reformatie. En vandaag staan we voor een keuze van een alternatief: ofwel leven in een Socialisme tijdens deze laatste jaren van ketterij [Protestantisme] of het openbare leven besmetten met de beginselen van het Christendom, dat wil zeggen *'Katholieke principes'*. Al het andere is slechts een

halve maatregel."

Hitler zelf geeft toe dat hij werd geholpen door de methoden van de Jezuïeten contra-Reformatie om zijn ideologische oorlog voort te zetten. Zijn gebruik van bruut geweld tegen alle tegengestelde overtuigingen en filosofische meningen is het resultaat van het feit, zoals hij zegt,[3] dat, "ik een rigoureuze analyse heb gemaakt van analoge gevallen die zich in de geschiedenis hebben voortgedaan, vooral op het gebied van religie."

Maar het was pas na de Eerste Wereldoorlog dat het actieve plan voor het Katholieke herstel vorm begon te krijgen. Vóór de komst van Paus Pius XI in 1922, werd de Katholieke Kerk in een min of meer defensieve positie gedwongen ten opzichte van de Liberale geest van de moderne tijd. Maar met de verkiezing van deze weliswaar pro-Jezuïet en pro-Fascistische Paus, verschenen ook Mussolini en Hitler op het toneel, en in combinatie met hen ging de Katholieke Kerk in het offensief. Het volgende, uit het historische werk van Karl Boka[4], een fervent voorstander van Katholieke restauratie, bevestigd dit:

> "Op dit beslissende moment greep de Paus de teugels en nam de verenigde controle in handen van alle terreinen van inspanning waarin zijn voorgangers zich hadden onderscheiden. Dit was het begin van de Katholieke Actie van verreikend belang, van het binnentreden van de Kerk in de strijd, de strijd voor morele en religieuze vernieuwing, en voor de hervorming van sociale instellingen. *En deze interventie had tot doel de vernietiging van de liberale geest van de 19e eeuw en de triomf van het Christelijke idee*."

Sindsdien zijn we getuige geweest van de openlijke steun van het Katholicisme voor elke stap die het Nazie-Fascisme zette om autoritaire regimes op te leggen aan alle volkeren: zijn actieve medewerking aan de systematische onderdrukking door het Fascistische regime in Italië zelf; zijn geheime overeenkomst met Hitlers Nationaalsocialisme (het Vaticaan was de eerste die Hitlers regime erkende); zijn steun aan Mussolini's schandelijke verovering van Ethiopië en zelfs aan de invasie van China door Japan; zijn open alliantie met Franco in zijn opstand tegen de Spaanse Republiek; zijn vreugde over de annexatie van Oostenrijk door Nazi-Duitsland en de vernietiging van het democratische Tsjechoslowakije; zijn aandeel in de uiteindelijke triomf van Leon Degrelle's Rexistische Partij in België en zijn grote lof voor de Franse Fascistische Staat die onder 'goede Maarschalk Pétain' de plaats innam van de ter ziele gegane Franse Republiek.

[2] In dit boek, De Kerk en de Staat, p.132. Werd in Engeland voor de eerste wereldoorlog gepubliceerd, toen hij professor van Canon Recht in Dutton Hall was.

[3] Cf. Mein Kampf, p. 186.

[4] Staat en Partijen. p. 75, Max Niehams Uitgeverij, Zurich en Leipzig.

Het volledige verslag van de gebeurtenissen in Duitsland van 1918 tot de opkomst van Hitler als machthebber, moet nog worden geschreven. Maar het kan niet worden ontkend dat ze door de intriges van de Jezuïeten diplomatie slim naar hun resultaat zijn gemanoeuvreerd. De bezittende klassen, wier liberalisme minder een uitdrukking was van ideale overtuigingen dan van materiële belangen, werden gegrepen door de angst voor de groei van het socialisme onder de Weimar Republiek. Door slimme propaganda slaagden de Rooms-Katholieke krachten erin hen ervan te overtuigen dat een hiërarchische Kerk hun beste bescherming was tegen de aanvallen van de 'lagere klassen'. Aan de andere kant gebruikten ze het antiliberalisme van Duitse socialisten om deze laatsten te bewijzen dat het politieke Katholicisme en de socialistische beweging, beide tegenstanders van dit liberalisme, een solide basis zouden kunnen vormen voor gemeenschappelijk optreden op het gebied van politieke actie.
De coalitie tussen de Sociaaldemocraten en de Katholieke Centrumpartij was het resultaat van deze manoeuvre; in werkelijkheid was het een onbewuste onderwerping van eerstgenoemden aan het Jezuïeten Katholicisme, dat zo in staat werd gesteld Katholieke democratische politici en de anti-Jezuïeten voor haar eigen doeleinden te gebruiken. Het was zo slim gedaan dat het echte doel van de Jezuïeten pas werd gerealiseerd toen Paus Pius XI de Katholieke Centrumpartij ontbond en zo de weg vrijmaakte voor Hitlers machtsovername. Bij dit alles had Hitler de medewerking van Monseigneur Kaas, het echte hoofd van de Katholieke Centrumpartij. De rol van voormalig Bondskanselier Brüning, de politieke leider van de partij, is even obscuur als die van zijn noodlottige collega Schuschnigg. De huidige Paus, Pius XII, was destijds Pauselijke nuntius in Beieren en stond bekend als een vijand van de Duitse Republiek. Nadat Hitler aan de macht was gekomen, werd hij als nuntius naar Berlijn gestuurd en stelde meteen tussen Hitler en Paus Pius XI een concordaat op.

De sluwe Franz von Papen, een favoriete beschermeling van de Jezuïeten, speelde ook een belangrijke rol bij het voorbereiden van de weg voor Hitlers uiteindelijke overwinning op de Sociaaldemocraten en alle andere partijen in de Reichstag.

En als we de huidige gebeurtenissen op ons eigen Westelijk Halfrond nauwkeurig bekijken, kunnen we niet anders dan een voorzichtige, maar agressieve pro-Fascistische en antiliberale trend opmerken in alle officiële Katholieke uitingen. Het grootste gevaar van de Amerikaanse Democratie is de Fascistische penetratie van de Latijns-Amerikaanse Republieken, waarvan de manier van leven altijd is gecontroleerd door de Kerk van Rome. Er zijn voldoende bewijzen dat deze Nazie-Fascistische penetratie de steun heeft van de Katholieke Kerk.[5] De Katholieke pers in de Verenigde Staten bespotte en verafschuwde de poging van de Verenigde

Staten om "hun wil op te leggen" aan de Pan-Amerikaanse Conferentie in Havana, gehouden in 1942 om de Nazie-Fascistische inspanningen in Zuid-Amerikaanse landen tegen te gaan. De oplettende waarnemer zal niet nalaten de uitgesproken anti-Semitische, anti-Vrijmetselaars-, anti-Britse en pro-Fascistische toon van officiële Katholieke tijdschriften en kranten op te merken. Ze vervloekten ook de noodzaak van verplichte militaire training in dit land en droegen het Katholieke volk op om hun senatoren en vertegenwoordigers in Washington te schrijven, om te protesteren tegen pogingen om de Burke-Wadsworth-wet goed te keuren. Ze beschuldigen de Joden, Vrijmetselaars en Liberale organisaties ervan de echte "vijfde colonne" te zijn waartegen de heer Hoover en zijn FBI actie zouden moeten ondernemen.[6] De Katholieke Burgemeester van Montreal, Houde, definieerde in 1940 openlijk de Canadese wet die nationale registratie voor thuisverdediging vereist, en drong aan op de burgers van de grootste stad van Canada om de wet te overtreden.

Politieke Kerkelijkheid, die dus gebruik maakt van de behoefte van de mens aan religie om zijn dorst naar macht te dienen, verliest het recht om religieus geroepen te worden.

[5] Cf. N.Y. Times' verslag uit Bogota, Colombia, Juni 3, 1940.

[6] Voor confirmatie van deze feiten, zie issues van het Jezuïeten magazine America, N.Y. Katholiek Nieuws, Brooklyn Katholiek Tablet, Sociale Gerechtigheid, et al. voor 1940-41.

THE TABLET, SATURL

ARCHBISHOP SEES CONSCRIPTION AS MOVE TOWARD WAR

Most Rev. John T. McNicholas In Pastoral Urges People To Protest

SAYS WE MUST AVOID WAR

Burke-Wadsworth Bill Assailed As Menace To Country

Cincinnati, July 21—The proposed compulsory military training in the United States was branded as "the serious beginning of a totalitarian form of government in our country" by Most Rev. John T. ... Ohio...

Wisconsin Priest Opposes Peacetime Draft

COMPULSORY military training, as proposed in the *Burke-Wadsworth bill* before Congress, was denounced by the Rev. Peter E. Dietz at the regular Sunday services of St. Monica's Catholic church in Whitefish Bay, Wisconsin.

"Conscription in ...

Catholic Bishops on National Defense

THE BISHOPS of the Administrative Committee of the National Catholic Welfare Conference, through the general secretary, the Right Rev. Monsignor Michael J. Ready, have informed the Senate Committee on Military Affairs ... toward nation...

CATHOLIC SUPPORT OF NAZIS INDICATED

Statement by Reich Bishops' Conference Is Expected to Revise Church Stand

DUE EARLY IN SEPTEMBER

Leader Sympathetic to Hitler Active at Session—Metz Bishop Is Evicted

Wireless to THE NEW YORK TIMES.

BERLIN, Aug. 27—The pastoral letter of German Bishops, usually issued after the Bishop's confer... at Fulda, which closed ... is expected to ... first ...

NO PEACE TIME CONSCRIPTION

WITH a deep understanding of human nature, Thomas Jefferson warned us against confidence in government. For government must necessarily be conducted by human beings, and ... tastes power, it ...

One form of vigilance is to write your Senator and your Congressman to vote against any form of peace-time conscription. Write at once, for liberty does not wait on tomorrows.

AMERICA AUGUST 17, 1940

MONTREAL MAYOR SCORED AS DEFIANT

His Request to People Not to Obey Registr...

CARDINAL DOUGHERTY OPPOSES DRAFT MOVE

Volunteer Plan Best, Prelate Says in Philadelphia

Special to THE NEW YORK TIMES.

PHILADELPHIA, Aug. 16—... the occasion of the celebra... his seventy-fifth birthd... Cardinal Dougherty ... that he was op... conscription ... instead ...

German Propaganda in Colombia Seen as Winning Conservatives

Fifth Columnists Among Influential Part of Community Developed—They Spread Nazi View ... Is Helpless

SLOVAKS TO COMBINE RELIGION AND NAZISM

Premier Tuka Sees Coinage of National Socialism

Wireless to THE NEW YORK TIMES.

BRATISLAVA, Slovakia, Aug. 26—Slovakia's governmental system in the future will be a combination of German nazism and Roman Catholicism, Premier Vojtech Tuka revealed in a speech at ... of Nestra, the "Slovak ... connection with the ... centuries ...

SPAIN HONORS AMERICANS

Great Cross of Isabella Given to 4 Prelates, 3 Laymen

MADRID, Aug. 1 (UP)—General Francisco Franco in "signal token of my appreciation" has ... to seven Am...

Masons Banned By Petain Order

Vichy, France, Aug. 3 (P)—The Petain Government has ordered dissolution of Freemasonry and all other secret societies in France, it was announced today ... charged ...

OPPOSE AID TO ALLIES

Catholic Veterans Declare It Inimical to Neutrality

Special to THE NEW YORK TIMES.

NEWARK, N. J., June 22—... fifth annual national convention of the Catholic War Veterans of America went on record today in opposition to the Administration's ... of lending all material aid to the Allies.

The 500 delegates and ... meeting at the Robert Treat ... in the final business ... three-day ... appr...

HOOFDSTUK VIII.

NAZIE SOCIALISME EN KATHOLIEKE RESTURATIE

KATHOLIEKE ACTIE, ingesteld door Paus Pius XI, is een algemene term voor Katholieke hervorming en wederopbouw - het herstel van het Katholicisme in de positie van gezag waarover het vóór de Reformatie over de Naties heerste. Het heeft een tweeledig doel: een zuivering van liberale elementen binnen de Kerk zelf, en de volledige vernietiging van het Protestantisme en zijn liberaliserende effecten in die landen die in het verleden het juk van het Pausdom afwierpen. De Katholieke Actie ontstond toevallig met de opkomst van het Nazie-Fascisme, en werd later door het Lateranen pact met Mussolini in 1929, en door het concordaat met het Nazie-Socialisme in 1933 geconsolideerd. Het bereikte zijn doelstellingen voor een groot deel in Europa, door de militaire macht en de methodes van de vijfde colonne van zijn Nazie-Fascistische partner.

Het kan gerust worden gezegd dat Nazie-Fascisme en Jezuïtisme, de twee grootste reactionaire krachten in de wereld van vandaag zijn, maar twee facetten van dezelfde eenheid, de ene burgerlijk en de andere Kerkelijk. Want een autoritaire burgerlijke Staat kan niet goed functioneren zonder de hulp van een autoritair Kerkelijk systeem. Het is niettemin waar, hoewel niet voldoende erkend, dat een vrije kiesstaat onmogelijk is zonder de geestelijke steun en voeding van een vrije Kerk.

De antisemitische ideologie van het Nazie-Fascisme, de anti-Maçonnieke en anti-democratische activiteiten, zijn propagandamethoden, de hiërarchische structuur van zijn organisatie, en zelfs zijn oorlogsprogramma, werden van de Jezuïetenorde gekopieerd. De kruistochten van de Middeleeuwen begonnen ook met de Jodenvervolging en werden voorafgegaan door een zuivering binnen de Kerk zelf. Evenzo ging een brute zuivering binnen het Katholicisme vooraf aan de godsdienstoorlogen die in de 16e en 17e eeuw door de Jezuïeten waren begonnen. Het doel was om het Katholicisme te ontdoen van de ketterse Protestantse invloeden die binnen de Kerkorganisatie waren ontstaan voor en na de tijd van Maarten Luther. Het is in het licht van deze gebeurtenissen die als de strijd van het Nazie-Socialisme tegen alle Kerken in Duitsland moet worden beschouwd. Enerzijds was het een poging tot zuivering van recalcitrante elementen binnen de Katholieke Kerk die in de naoorlogse jaren in Duitsland onder de Weimarrepubliek was besmet met liberale en Protestantse ideeën. Aan de andere kant was het een strijd tegen het Protestantisme en zijn liberale instellingen die na de val van de monarchie in 1918 nog meer ontwikkelingsruimte hadden gekregen. De strijd werd

in beide gevallen gevoerd volgens de traditionele methoden van Jezuïeten strategie.

Veel Amerikanen zien het echter niet in dit licht. Ze denken alleen aan het feit dat het Hitler-regime in het begin Katholieke priesters in concentratiekampen heeft geïnterneerd omdat ze weigerden zijn bevelen op te volgen en; dat hoofden van religieuze orden voor de rechter werden gebracht wegens het smokkelen van geld uit het land; dat sommige leden van religieuze orden werden gearresteerd en schuldig bevonden aan misdaden tegen de goede zeden; dat sommige priesters gevangen zaten omdat ze communisten zouden herbergen; dat de Hitler aanhangers zich tegen Kardinaal Faulhaber, Kardinaal Innitzer en de Bisschop van Salzburg keerden; dat het openbare schoolonderwijs uit handen werd genomen van de priesters in Oostenrijk; dat de Katholieke Centrumpartij werd vernietigd en dat haar leden werden vervolgd; dat zijn leider, Dr. Klausner, op 30 juni 1934 in Hitlers 'bloedzuivering' werd vermoord. Deze en andere feiten worden soms aangehaald om aan te tonen dat het Nazie-Socialisme actief tegen de Katholieke Kerk lijkt te zijn. Het zijn echter slechts feiten waarvan de werkelijke betekenis onder de oppervlakte verborgen is. In werkelijkheid zijn het geen indicaties *van een oorlog tegen de Katholieke Kerk als geheel, maar alleen tegen bepaalde groepen die zich verzetten tegen een overeenkomstig plan voor wederopbouw en Fascistisch regime dat door Paus Pius XI tegelijkertijd binnen de Kerk zelf werd ingesteld*. Hitler, Goebbels, von Papen en het grootste deel van de hoogste functionarissen in het Derde Rijk, zijn van geboorte en opleiding Katholieken.

De populaire verwarring over de betrekkingen tussen de Katholieke Kerk en het Nazie-Socialisme is te wijten aan het feit dat maar weinig mensen een precieze kennis hebben van de innerlijke werking van de Katholieke Kerk.

Ze zijn ertoe gebracht te geloven dat het Katholicisme een star uniform systeem is. De waarheid is dat het niet de wonderbaarlijke eenheid is die het algemeen wordt verondersteld te zijn. Zoals alle natuurlijke en historische verschijnselen is ook de Katholieke Kerk onderworpen aan de wet van polariteit en filosofische tegenstellingen. Het heeft altijd een conservatief, reactionair element gehad tegen tegengestelde liberale groepen. Om daarom de status van de Katholieke Kerk in relatie tot het Nazie-Socialisme volledig te begrijpen, is het noodzakelijk om de details van deze tegengestelde tendensen en krachten binnen de Kerkorganisatie te kennen. Alleen de geschiedenis kan de sleutel tot het mysterie verschaffen.

Josef Schmidlin, een uitstekende Katholieke historicus, schetst een duidelijk beeld van de verschillende facties die tegen het einde van de 19e eeuw binnen de Katholieke Kerk bestonden, en hoe de overwinning van de onverzoenlijke Jezuïetenpartij leidde tot de opkomst van het Fascisme. Het volgende, uit zijn *Historie van de Pausen van Moderne Tijden*[1], komt ter zake:

"De geschiedenis van de Pausen in de 19e eeuw, laat een opeenvolging van uiteenlopende systemen zien die elkaar opvolgen als een spel van tegenstellingen en strijdende krachten die streven naar de heerschappij, waarbij eerst de ene partij wint en dan de andere. Aan de ene kant streven de fanatici op een onverzoenlijke en intolerante manier om vaste tradities en orthodoxie te behouden, en houden een vijandige houding aan ten opzichte van de vooruitgang van de moderne beschaving en de liberale overwinningen die op de grote revoluties volgden, zijnde, *de niet aflatende vijanden van de [Katholieke] Kerk, de Staat en het principe van autoriteit*. Aan de andere kant staan de liberalen die, gedreven door een meer rechtvaardige politieke zin, proberen te ontsnappen aan de traditionele beperkingen die verbonden zijn met de ideeën van weleer, en die proberen zich te verzoenen met moderne vooruitgang om in vrede te leven met liberale staten en regeringen, en om de Kerk als spirituele kracht in de hedendaagse beschaving te integreren.

"Vanaf het begin is dit oorlogszuchtige spel van tegenstellingen binnen de Romeinse Curie aan de gang geweest, en vooral binnen het College van Kardinalen. Het is het duidelijkst in de Pauselijke conclaven die het toneel worden voor dit spel van uiteenlopende tendensen, die daarna openlijk wordt uitgedrukt in de houding van opeenvolgende Pausen. Want de Pausen ondersteunen de ene of de andere van deze tendensen, en verpersoonlijken ze door het voeren van hun binnen- en buitenlands beleid na het bestijgen van de Pauselijke troon."

[1] Vol. III, p. 1.

Zo kan worden gezien dat de Katholieke Kerk is verscheurd tussen twee onverzoenlijke hoofdgroepen die overeenkomen met de twee tegengestelde ideologieën van Fascisme en Democratie, en die momenteel over de hele wereld tot de dood strijden. Het zijn twee verschillende partijen waarvan de effecten voelbaar zijn in alle Kerkelijke groepen in de Kerk. Ze zijn bijzonder actief in tijden van Pauselijke verkiezingen en gaan te allen tijde verder dan het terrein van religie en hebben een grote invloed op politieke en sociale zaken. Hun effect is gemakkelijk te zien in elke fase van het sociale en politieke leven in de Verenigde Staten.[2]

De strijd tussen deze twee tegengestelde facties wordt steeds duidelijker sinds de tijd van de Encyclopedisten. De geest van vooruitgang had zich in de 18e eeuw zelfs binnen de Katholieke Kerk zo sterk ontwikkeld, dat Paus Clemens XIV erin slaagde waar andere Pausen hadden gefaald, hij onderdrukte de Sociëteit van Jezuïeten volledig, de Jezuïeten die toen en nu de onverdraagzame vertegenwoordigde, en onverzoenlijk element van het Katholicisme was. Ondanks het *onherroepelijke decreet* van Paus Clemens, werden de Jezuïeten echter na de val van Napoleon in 1814 weer door Paus Pius VII aan de macht gebracht.[3] Maar de liberale Katholieke groeperingen, die tot op zekere hoogte de overwinningen van de Franse Revolutie erkenden, slaagde erin zij aan zij te bestaan met de reactionaire Jezuïetengroep die de liberale vooruitgang van de beschaving altijd als iets verderfelijks en duivels heeft beschouwd. De progressieve groepen deden alles wat ze konden om de leerstellingen van de Kerk in overeenstemming te brengen met de moderne filosofische leerstellingen, en kregen daarbij de toenemende

vijandschap van de Jezuïetenfactie op de hals. Ze toonden zich sceptisch over relikwie en heiligenverering en over religieuze sentimentaliteiten in het algemeen. Bovendien maakten ze geen geheim van hun vijandigheid tegenover de Jezuïeten. De Benedictijnse Orde, die al lang voor de Jezuïeten dateerde, maakte de laatsten erg boos door hun inspanningen om wat bekend staat als de "liturgische beweging" te promoten - een terugkeer naar het evangelische Christendom en een poging om de Katholieke eredienst te zuiveren van moderne innovaties en bijgeloof, zoals wonderwerkende toewijding aan de Heiligen. Ze richtten dit vooral op de devotie van het 'Heilige Hart' van de Jezuïeten, die sindsdien echter is overtroffen door modernere rages zoals de toewijding aan de Kleine Bloem. De Jezuïeten vochten terug met hun gebruikelijke achterbakse methoden om in te spelen op de angsten van bisschoppen en seculiere priesters en zelfs door leden van hun Orde vermomd als leken te sturen om de Benedictijnen te bespioneren, zoals werd gedaan in de Benedictijnse abdij van Maria Laach nabij Keulen.

THE ENQUIRER, CINCINNATI, TUESDAY, SEPTEMBER 17, 1940

CATHOLICISM

Public Enemy No. 1,

Methodist Minister Declares — Church Blamed For Totalitarianism —

Declaring that the Roman Catholic Church is the chief enemy of democracy and of Protestant Christianity, Rev. E. R. Strafford, pastor of Grace Methodist Church, Hamilton, and President of the Methodist Ministers' Association of Greater Cincinnati, said yesterday it was time that the ministers go to battle against the attitude of the Catholic Church. Rev. Mr. ...

THE NEW YORK SUN, MONDAY, SEPTEMBER 23, 1940

32

VATICAN RADIO HITS U. S. DRAFT

Says Priests Should Be Exempt From Service.

DIVINITY STUDENTS ALSO

A speaker from the Vatican in Rome last night criticized the Burke-Wadsworth selective ...

CATHOLIC BISHOP SAYS NAZIS WAGE 'JUST WAR'

Army Aide Praises 'Christian Attitude' of Troops in Battle

Wireless to THE NEW YORK TIMES.

BERLIN, Oct. 4—In a pastoral letter directed to German soldiers of the Catholic faith, Dr. Franziskus Rarkowski, Field Bishop of the German Army, today expressed his belief that Germany was "waging a just war," and praised both the fighting spirit of the German Catholic soldiers as well as their adherence to their religious teachings and the "Christian attitude ...

[2] Cf. De Katholiek Kerk in Politiek, een series van zes feitelijke artikelen door L. H. Lehmann in De Nieuwe Republiek, Nov.-Dec., 1938.

[3] De Jezuïeten verloren hevig gedurende 40 jaar van hun verbanning. Voor hun suppressie controleerden ze praktisch al het educatieve werk in Europese Katholieke landen. In 1749 hadden ze 639 colleges met in elk tot 2,000 studenten; in Frankrijk alleen hadden ze al 40,000 studenten.

Een zware slag voor de hoop van liberale Katholieke groeperingen was de *Syllabus of Errorum,* door Paus Pius IX afgekondigd op aandringen van de Jezuïeten. Een van deze "fouten" in het bijzonder, nam de grond weg van onder de voeten van diegene, die hadden gestreefd naar een progressiever en liberaler Katholicisme. In volledige overeenstemming met de traditionele onverzettelijkheid van de Jezuïeten, heeft Paus Pius IX het voorstel plechtig veroordeeld dat, "*de Paus van Rome kan en moet zich verzoenen aan, en eens zijn met, liberalisme en moderne Beschaving.*"

De geschiedenis van de Katholieke Kerk ging een nieuwe fase in met de verkondiging van het dogma van de persoonlijke onfeilbaarheid van de Paus, dat ook door het Vaticaans Concilie (1870) werd verspreid door de machinaties van de Jezuïeten. Dit was de zwaarste klap van allemaal voor de liberale elementen, bepaalde groepen die vijandig tegenover de Jezuïeten stonden volgden Doellinger de kerk uit en vestigden zich als de Katholieke Christelijke Kerk. Maar de overgrote meerderheid van degenen die tegen de Jezuïeten hadden gevochten en zich tegen het dogma van de onfeilbaarheid hadden verzet, boog het hoofd en onderwierp zich met berusting. Bisschop Fitzgerald uit Little Rock, Arkansas, hield stand tot het einde en stemde ertegen. Aartsbisschop Kenrick van St. Louis en vijf andere Amerikaanse Bisschoppen verlieten het Concilie en keerden zonder te stemmen terug naar huis.

Vanaf die tijd vochten de reactiekrachten door, onzichtbaar van buitenaf, maar des te effectiever omdat ze werkten door intriges en bedrog. De Pausen hielpen vaak zelf bij dit achterbakse werk - soms verdoezelden ze de werkelijke bedoelingen van de Jezuïeten en soms hielden ze hen in bedwang, omdat hun buitensporige ijver de andere politieke manoeuvres van het Vaticaan zou verpesten. Om te voorkomen dat het nieuws van de steeds bitterdere controverses die tijdens Pauselijke conclaven werden gevoerd, het publiek bereikte, legde Paus Pius XI in de toekomst een eed van eeuwigdurend stilzwijgen op aan iedereen die met hen verbonden was.

Al deze ontwikkelingen maakten de weg vrij voor de Kerkelijke steun van het Vaticaan aan het komende Fascisme. Er volgde een snel toenemende trend in de Katholieke Actie ten gunste van een streng autoritair, conservatief en uitsluitend hiërarchisch beleid. Het schijnbaar toegeven aan tegendraads beleid in democratische landen, had op geen enkele manier invloed op het vaste doel van Rome. Het hielp alleen maar om het te bereiken, aangezien het in staat was om wat nu bekend staat als vijfde colonne-methoden te gebruiken door voor zijn eigen doeleinden de vrijheid van meningsuiting en religieuze tolerantie in die landen te gebruiken. Zodra democratie en vrijheid van meningsuiting door militaire macht zijn uitgewist, zoals in door Nazie-Fascistisch gecontroleerde landen in Europa, komt het echte autoritaire en intolerante karakter van het Jezuïetenkatholicisme aan het licht. Het roept zichzelf meteen uit tot Kerkelijke tegenhanger van de burgerlijke dictatuur. Wat er in Frankrijk is gebeurd sinds de capitulatie voor Hitler en Mussolini is hier een duidelijk voorbeeld van. Evenzo vaardigden de Katholieke Bisschoppen in Duitsland in 1940 een plechtige eed van trouw af aan het Nazie-

Socialisme,[4] en in Slowakije werd in datzelfde jaar de regeringsstructuur van dat land, als een combinatie van Nazie-Socialisme en Rooms-Katholicisme, publiekelijk en officieel verklaard.

Katholieke historici ontkennen niet dat het succes van het Fascisme voor een groot deel te danken is aan het reactionaire beleid van wijlen Paus Pius XI. Josef Schmidlin,[5] reeds geciteerd, ondanks zijn voorzichtigheid in deze kwestie, stelt:

4 Een Vaticaans bericht naar de N. Y. Times van Sept. 17, 1940, verklaarde dat de paus had besloten dat het meer bijbehorend was voor het officieel uitdragen van zijn uitspraak van deze belofte tot het eind van de oorlog.

5 Op. cit., p. 3.

> "Dit conservatieve erfgoed blijkt niet alleen uit het feit dat de Paus (Pius XI) de Kerk verbond met de Fascistische staat, maar ook door het feit dat hij de geestelijkheid en het Katholicisme van alle politieke activiteiten wil beroven en de Katholieke Actie, die gebaseerd is op het principe van een absolute hiërarchie, krachtig steunt."

Schmidlin wijst er ook op dat liberale Katholieke groeperingen tijdens het bewind van Pius XI, hun laatste en enige hoop stelden in de verkiezing van een liberale Paus om hem op te volgen. Door de selectie van de aristocratische, conservatieve Kardinaal Pacelli als Pius XII, werd die hoop voor altijd gefrustreerd.

Het Fascistische beleid van het Vaticaan blijkt uit de volgende vier punten:

1. Bij de toepassing van "moderne" methoden van politieke actie, dat wil zeggen Fascistische methoden,
2. In de oppositie tegen de voormalige Katholieke (populaire) politieke partijen.
3. In het wantrouwen van de lagere geestelijkheid, vanwege haar te tolerante houding ten opzichte van pre-Fascistische ideeën over individuele rechten en vrijheden.
4. Bij de oprichting van een beweging van herstel, werd *Katholieke Actie*, volledig afhankelijk van de Vaticaanse bureaucratie.

Een groot deel van het mysterie van de Vaticaanse betrekkingen met het Nazie-Fascisme kan dus zo worden opgelost. De vervolging van de Katholieke Kerk in Duitsland is alleen gericht tegen die elementen die zich niet volledig onderwierpen aan de steeds toenemende centralisatie van het gezag in Kerk en Staat. Daartoe hielp het Vaticaan de Katholieke volkspartijen zowel in Italië als in Duitsland de kop in te drukken en centraliseerde het alle politieke aangelegenheden te Rome. Dit verzekerde de dictators vrijheid van inmenging van het volk door Katholieken; het zorgde voor een completer dictatoriaal regime binnen de Katholieke Kerk zelf; het stelde het Vaticaan in staat geheime concordaten aan te gaan met reeds bestaande Fascistische landen en met democratische landen van na de vernietiging van hun democratische regeringen door middel van revolutie en blitzkrieg, landen zoals Spanje, Frankrijk, België en Portugal. Uiteindelijk liet het de weg vrij voor

volledige harmonie en eenheid tussen het Nazie-Fascisme en het Jezuïeten Katholicisme.

HOOFDSTUK IX.

HITLERS GEVECHT TEGEN DE KERKEN

HET VOLLEDIGE VERHAAL van de opkomst van het Nazie-Fascisme moet nog worden geschreven. Als het verschijnt, zal het de meeste Amerikanen verbazen te ontdekken welke rol de Christelijke Kerken, zowel Protestants als Katholiek, daarin speelden. Want het Nazie-Fascisme was evenzeer een product van de Kerken als van de Staat, en zowel een beweging in de richting van *religieus* als ook politiek en sociaal autoritarisme. Europese Katholieke historici erkenden het onmiddellijk als de laatste handeling in het Jezuïetenplan van de Contra-Reformatie, dat vanaf 1940 precies vier honderd jaar eerder werd ingesteld.

Amerikanen zullen de werkelijke doelen en activiteiten van de Kerk van Rome nooit volledig begrijpen, zolang ze vanuit ons Amerikaanse gezichtspunt naar het Katholicisme blijven kijken. Aan deze kant van de Atlantische Oceaan is de aandacht vooral gericht op pogingen van enkele 'liberale' Katholieke woordvoerders, om hun Kerk te integreren in de Amerikaanse manier van leven. Deze zijn oprecht van mening dat Katholieke autoritarisme verenigbaar is met de liberale, tolerante principes van de Amerikaanse democratie.[1] Maar de Kerk van Rome heeft haar wortels in Europa; daar werd zijn metafysica voor het eerst vastgesteld. Daarom moeten we naar zijn achtergrond en activiteiten in Europa kijken als we willen beoordelen wat de werkelijke aard ervan is. Het is het beleid dat in Europa 'voorbij de Alpen' is bepaald dat de Katholieke Kerk, zelfs in Amerika, dirigeert en leidt. Goedbedoelende Katholieke woordvoerders in de democratieën mogen hun liberale standpunten uiten, maar hun wensgedachte heeft nooit enig effect gehad om de Katholieke Kerk echt in overeenstemming te brengen met onze Amerikaanse democratische manier van leven.

Deze kwestie is in Europa bitter uitgevochten tussen het Nazie-Fascisme en de Christelijke Kerken. Wat Europa betreft, is de strijd beëindigd - met een overwinning aan de kant van het Nazie-Fascisme en het Katholieke ultramontanisme. In Italië, Spanje, Oostenrijk, Polen, Portugal, Frankrijk en België was alleen het Katholicisme betrokken. In Duitsland hebben echter zowel de Protestantse als de Katholieke Kerk hun respectieve rol gespeeld. Daar was de strijd even bitter en de zuiveringen even bloedig, zowel binnen de Kerken als binnen de Staat. Ze waren strenger en bloediger binnen het Protestantisme dan in het

Katholicisme; veel meer liberale Protestantse leiders dan Katholieken werden geliquideerd of opgesloten in concentratiekampen. Door te weigeren concessies te doen aan het Nazisme, zouden de evangelisch-Protestantse Kerken feitelijk de weg hebben gebaand voor het succes van de 'Duits-Christelijke' beweging. Deze 'Duitse Christenen' - Protestantse Fascisten - beweerden het noodzakelijk te achten zich aan een geestelijk leider te onderwerpen om het Protestantisme te bevrijden van liberalisme en rationalisme. Zo werden ze één met de Katholieke Fascisten die, in overeenstemming met de *Katholieke Actie* kruistocht van Paus Pius XI, elke smet van liberalisme en democratie uit de Katholieke geestelijkheid verwijderden en de Katholieke Kerk in Duitsland in overeenstemming brachten met het zuivere Vaticaans absolutisme. Gonzague de Reynold, een vurige Jezuïet-Katholieke hervormer, stelt in zijn boek *Tragisch Europa*[2]:

[1] Cf. bijvoorbeel, het artikel van rev. John F. Cronin, S.S., Rome—Bondgenoot van Democratie! in the magazine Gezond Verstand van Oktober, 1940.
[2] P. 329

> "Binnen het Protestantisme is een echte strijd gestreden. De Evangelische Protestanten weigerden concessies te doen en stichtten een confessionele Kerk, dit in tegenstelling tot de door de Staat opgerichte Kerk... We staan op de drempel van een religieus schisma. *Dit zijn de laatste repercussies van de Reformatie. We zijn getuige van een fase van ontbinding [van het Protestantisme]. Veel Duitse Protestanten geloven dat het verwerpen van een puur religieuze autoriteit als het Pausdom, een gevaar zou vormen voor de Kerk en het Christendom*."

Professor Karl Barth, de beroemde Protestantse historicus, realiseerde zich dit ook toen hij zei dat de 'Nationaal' Socialisme Campagne tegen de Kerken in Duitsland als doel had, *om het Protestantisme "rijp te maken voor Rome"*.

Om te begrijpen wat er met de Katholieke Kerk in Duitsland is gebeurd, is het nodig terug te gaan naar de tijd van Paus Leo XIII, bekend om zijn niet aflatende antagonisme tegen de liberale grondwetten van Staten.[3] Om de toenemende invloed tegen te gaan van het 19e-eeuwse liberalisme op Katholieke landen, drong Paus Leo XIII bij Katholieke leiders over de hele wereld aan op de vorming van Katholieke politieke partijen. Hij dacht dat als zulke Katholieke partijen actief zouden deelnemen aan de parlementaire politiek, en dat ze, door het machtsevenwicht te verzekeren, erin zouden slagen, de overwinning voor de Kerk te behalen. Hij hoopte zelfs dat deze Katholieke politieke partijen uiteindelijk op democratische wijze een meerderheid zouden krijgen die groot genoeg zou zijn om hen in staat te stellen de volledige controle over de regeringen over te nemen. Wat er feitelijk gebeurde, was echter precies het tegenovergestelde. De Katholieke partijen kwamen geleidelijk onder invloed van hun liberale tegenstanders en kopieerden veel van hun ideeën. Aldus werd in Italië de Katholieke partij, de 'populaire' liberale partij onder leiding van de inmiddels verbannen priester Don Sturzo; en in Duitsland werd het, de liberale "Centrum"-partij.

[3] Cf. Groot Encyclieken Brieven van Leo XIII— tevens de Bekeerde Katholiek van Oktober, 1940, p. 19.

Deze liberale invloed van Katholieke partijen werd zo groot dat de Heilige Stoel de Katholieke politieke tendensen begon te beschouwen als een groot gevaar, een gevaar dat zelfs de juridische en politieke eenheid van de Kerk zelf bedreigde. Deze Katholieke partijen raakten geïnfiltreerd in de liberale geest van de Franse Revolutie van 1789. De ideeën van de rechten van de mens, van religieuze tolerantie, van gewetensvrijheid, van meningsuiting en pers werden door een groot aantal Katholieke politici en door velen van de lagere geestelijkheid overgenomen.
Zo uitgesproken was deze trend van populaire Katholieke politiek bijvoorbeeld in de Verenigde Staten geworden, dat toen Alfred E. Smith in 1928 voor het Presidentschap werd voorgedragen, het Vaticaan en de Katholieke Bisschoppen in Europa waren geschokt toen ze hoorden dat dhr. Smith er door priesters ertoe aangezet werd om te verkondigen dat deze principes niet louter een kwestie van "gunst" waren (zoals hij eerst zei), maar ook een kwestie van "aangeboren recht".[4]
Dit was stinkende ketterij en na Mr. Smiths verlies bij de peilingen in 1928 berispte het Vaticaan degenen die de voormalige Gouverneur van New York hadden geadviseerd leerstellingen te verkondigen die in strijd waren met de officiële Katholieke leerstellingen.

Tegen het einde van de Eerste Wereldoorlog begonnen de Katholieke politieke partijen het belang te verliezen dat ze hadden in de ogen van het Vaticaan toen ze hen eerst tot stand brachten. Ze raakten zo geïntegreerd met democratische Staten, die gebaseerd waren op politieke compromissen, tolerantie en het idee van gelijkheid, dat het verwarrend was om de allianties op te merken die sommige Katholieke partijen aangingen met Bourgeoisie en socialistische groepen. Het was duidelijk geworden dat de controle over de Katholieke politiek door de Heilige Stoel in Rome, verloren ging. Het plan van Paus Leo XIII was mislukt en was een boemerang gebleken tegen de werkelijke doelstellingen van de Kerk zoals hij ze had verkondigd. De Katholieke politieke actie had een onafhankelijkheid gekregen die haar in plaats van een volgzaam instrument van het Vaticaan, tot een bedreiging maakte. Het liberale Katholicisme, dat naar alle schijn tegen het einde van de 19e eeuw de doodsteek had gekregen door het decreet van Pauselijke onfeilbaarheid, had een nieuw leven gekregen door middel van de zeer Katholieke politieke partijen die opgericht en gesteund werden door Paus Leo XIII, om zich te verzetten tegen de gehate liberale grondwetten van democratische staten.

[4] Cf. Alfred E. Smith's antwoord op de Open Brief van de reeds overleden Charles C. Marshall in Forum Magazine, Maart, 1928; tevens Mr. Marshalls bekwame werk De Romaans Katholieke Kerk in de Moderne Staat.

Dit is hoe het Vaticaan het zag na de Eerste Wereldoorlog, en de conclusies die het trok uit zijn observaties in deze zaak waren de eerste stappen in de richting van de

opkomst van wat we nu het Fascisme noemen.

Veel van de niet-Jezuïtische religieuze orden in Duitsland, met name de Franciscanen en de Benedictijnen, begonnen bewegingen die het Vaticaan niet goedkeurden. De 'liturgische beweging' van de Benedictijnen; hun poging om contact te leggen met de Oecumenische Evangelische Beweging, en hun streven naar een hereniging van alle Christelijke Kerken; de houding van *de Patres Unionis* ("Vaders van Eenheid") die zelfs bereid waren de dogma's van de Pauselijke onfeilbaarheid en de Onbevlekte Ontvangenis te wijzigen om hun herenigingswerk te helpen; hun open en geheime onderhandelingen met groepen in de Anglicaanse Kerk onder leiding van wijlen Kardinaal Mercier - al deze liberale hervormingsbewegingen werden beschouwd als bezoedeld met de ketterij van het liberalisme en het Protestantisme. Het Vaticaan beschouwde zijn gezag als door dit alles ernstig bedreigd en was vastbesloten om een meedogenloze oorlog te voeren tegen dit groeiende liberalisme in politieke en spirituele aangelegenheden.

Het wekt dan ook niet tot de verbazing dat Rome verontrust raakte over het vooruitzicht van een heropleving van de Lutherse Reformatie. Het werd vooral in Duitsland gemarkeerd. Friedrich Heiler[5] zegt hierover het volgende:

> "Deze recente tendensen van het Katholicisme hebben zich in grote mate in Duitsland verspreid. Het Duitse Katholicisme is in feite een bepaald soort Katholicisme, vanwege het feit dat het voortdurend, zo niet zichtbaar, onderworpen is geweest aan de invloed van de Gereformeerde Kerken van het Christendom en voortdurend bepaalde kenmerken heeft overgenomen die tot het Evangelische Christendom behoren."

5 Professor aan de Universiteit van Marburg, in zijn werk, In Rondes om de Kerk, p. 175 et seq.

Maar de democratische Staten waren op dat moment de machtigste ter wereld. De Katholieke politieke partijen waren te sterk geworden, om door milde protesten of zelfs door encyclieken uit Rome, tegengehouden te worden. Repressief optreden, uitgevoerd met de hulp van autoritaire seculiere regimes, was noodzakelijk. Zo raakten de twee grote tegengestelde partijen binnen de Katholieke Kerk opnieuw opgesloten in een gigantische strijd: de ene bezat het Evangelisch-Katholieke idee, diepgeworteld als vanouds in de harten van ware Christelijke gelovigen; de andere, de kille imperiale, sektarische en onverzoenlijke Romeinse partij, vertegenwoordigd door de Heilige Stoel onder de heerschappij van de Jezuïeten Sociëteit.

Het is in het licht van deze feiten dat Hitlers "campagne tegen de Kerken" moet worden bekeken. Noch Hitler, noch de Jezuïeten, konden priesters en bisschoppen in Duitsland vergeven die tijdens de Weimarrepubliek de kant van het liberalisme en de democratie kozen. Het was tegen hen dat de daden van Katholieke repressie

waren gericht. Hitler en Paus Pius XI werkten samen om elk spoor van liberalisme in Duitsland te vernietigen: het ene in het sociale en politieke leven, het andere op het gebied van religie. Door de Katholieke Centrumpartij te ontbinden, verwijderde de Paus het laatste obstakel voor Hitlers machtsovername, en beroofde hij ook het Katholieke volk en de geestelijkheid in Duitsland van alle zeggenschap in politieke aangelegenheden. Hij had hetzelfde gedaan voor Mussolini in Italië, door de ontbinding van de *Partito Popolare* en de verbanning van de priester-leider Don Sturzo. Door zijn *Katholieke Actie* concentreerde hij alle Katholieke politieke macht naar de Heilige Stoel. Van die tijd uit, was het Vaticaan voortaan vrij om willekeurige concordaten te sluiten met de Fascistische dictaturen.

De lagere geestelijkheid in Duitsland gaf niet zonder slag of stoot toe. Velen tartten zowel Hitler als de Paus. Sommige priesters werden gevangengezet. Zelfs toen het ongerepte enthousiasme van Kardinaal Innitzer voor Hitler en het Nazie-Socialisme tekenen van afkoeling vertoonde, werd er vijandigheid tegen hem ontwikkeld. Katholieke scholen, meestal onder de hoede van liberale, niet-Jezuïtische religieuze orden, werden gesloten; sommige hoofden van deze anti-Jezuïtische religieuze orden werden gestraft, omdat ze probeerden hun fondsen te sparen door ze het land uit te smokkelen. In de Amerikaanse pers werd dit 'Hitlers vervolging van de Katholieke Kerk' genoemd en diende om het gemeenschappelijke doel van het Nazie-Socialisme en het ultramontaan Katholicisme te verbergen. Er waren enkele milde protesten uit Rome, maar geen negatieve actie. Zelfs de sluiting van Katholieke scholen in Oostenrijk verliep bijna zonder protest. Deze werden door het Vaticaan beschouwd als slechts een klein verlies vergeleken met wat werd gewonnen door de eliminatie van ongehoorzame priesters en hun liberale opvattingen. Het Nazie-Vaticaanconcordaat bleef bestaan en functioneren.

Met het uitsterven van het liberale Katholicisme en de gevangenneming van liberale Protestantse leiders, zegevierde het Vaticaanse absolutisme. Tot grote voldoening van de Jezuïeten-Katholieke factie was de kennis van de schijnbare ontbinding van het Protestantisme in Duitsland, en het feit dat de pro-Nazie-Protestantse 'Duitse Christenen' werden gedwongen te beseffen, zoals Gonzague de Reynolds opmerkt, dat, "een zuiver religieuze autoriteit als het Pausdom afwijzen een gevaar zou vormen voor de Kerk en het Christendom."

HOOFDSTUK X.

NATIONAL SOCIALISME EN KATHOLIEKE ACTIE

KATHOLIEKE ACTIE - de kruistocht voor Jezuïet-Katholieke hervorming heeft de volgende kenmerken:

1. De leiding ervan, zoals vastgelegd in de encycliek *Quadragesimo Anno* van Paus Pius XI, is uitdrukkelijk toevertrouwd aan de Sociëteit van Jezus.
2. Haar doelstellingen zijn: de uitroeiing van de gehate liberale geest van de 19e eeuw; de vorming van een wereldkruistocht tegen het socialisme en het communisme; het succes van de Contra-Reformatie.
3. De middelen om deze doelen te bereiken zijn: de vernietiging van de oude Katholieke politieke partijen, die doordrongen raakten van de "democratische ideologie, en de zuivering van de seculiere geestelijkheid, de religieuze ordes en de leken voor zover ze voortduren in het vasthouden aan niet-Jezuïetenmeningen op het gebied van Kerkelijk beleid.
4. Het meest geschikte politieke regime om het succes van deze kruistocht voor Katholieke wederopbouw te verzekeren, is de hiërarchische, autoritaire vorm van de Fascistische Staat of van het Nazie-Socialisme.

De seculiere geestelijken van de Katholieke Kerk in Duitsland en andere Europese landen, hebben altijd in het geheim een democratische traditie gekoesterd en hebben het jarenlang als hun belangrijkste taak beschouwd om in vrede te leven met het Protestantisme en de liberale instellingen van de moderne wereld. Om deze reden vormden ze het belangrijkste obstakel op de weg van de Katholieke wederopbouwbeweging, door wijlen Paus Pius XL tot het volledige Pauselijke absolutisme geïnitieerd. In tegenstelling tot de door Ierland gedomineerde geestelijken in Amerika, hebben de Katholieke geestelijken van Frankrijk en Duitsland en andere Europese landen *de Paus zelf* nooit volledig geïdentificeerd met de *zetel van de macht* in Rome. Ze stemden ermee in om hun religie van Rome af te nemen, maar niet hun politiek, noch in het aanvaarden van de leiding van het Vaticaan over buitengeestelijke zaken, in hun respectievelijke landen.

In de moderne tijd neigde de Europese Katholieke geestelijkheid steeds meer naar het idee dat het raadzaam was om Christelijke tolerantie en vriendschappelijke betrekkingen met alle religieuze sekten aan te moedigen, zelfs met degenen die niet tot een Kerk behoorden. Velen waren ervan overtuigd dat de dag zou komen dat alle Christelijke Kerken verenigd zouden kunnen worden op basis van een universele evangelische hervorming binnen de Katholieke Kerk.

Deze liberale hervorming zou gericht zijn op de omverwerping van het "jurisdictionele" Pausdom, met zijn onschriftuurlijke, politieke Romeinse Curie en zijn aanspraken op Kerkelijk absolutisme; het zou een hervorming zijn tegen het Pauselijke imperialisme, en de Jezuïet-Fascistische discipline en zijn opperheerschappij. Het zou tot doel hebben een "evangelisch" Pausdom op te richten dat, vrij van politieke ambities, zou fungeren als een centrum van evangelische eenheid voor alle Kerken van het Christendom. Dit zou inderdaad een ware Katholieke hervorming zijn - een tweede Reformatie, de oprichting van het evangelische Katholicisme. Het zou de zuivering van middeleeuwse aanwas van leer en liturgie betekenen en natuurlijk de volledige verbanning van de Jezuïeten uit de Kerk en de wereld, zoals in 1773 door Paus Clemens XIV werd bewerkstelligd.

Al deze doelen en plannen voor een liberale, evangelische hervorming, vielen gedurende de afgelopen 150 jaar echter binnen de expliciete veroordelingen van religieuze tolerantie en het liberale democratische idee, van door Jezuïeten gecontroleerde Pausen. Wijlen Generaal van de Jezuïeten, Wernz, zegt in zijn verhandeling over het Kerkelijk Recht[1]:

1 Cf. zijn Jus Decretalium. Vol. 1. p. 13.

> "Wat betreft de relaties van de 'Katholieke Kerk' met andere religieuze verenigingen, lijdt het geen twijfel dat alle religieuze verenigingen van ongelovigen en alle Christelijke sekten door de Katholieke Kerkorden beschouwd worden als' volkomen onwettig en verstoken van elk bestaansrecht. Deze organisaties zijn formeel rebellen tegen de Kerk. Als gevolg daarvan begaat hij een ernstige fout die van mening is dat de verschillende religieuze sekten, zoals, bijvoorbeeld de Anglicanen, de Lutheranen, de Orthodoxen Katholieken, legitieme onderdelen vormen van een universele Kerk van Christus, en dat ze op de een of andere manier een onderpand zijn van takken van de Katholieke Kerk, of zusterkerken."

Tegen deze hoop van een echte Katholieke hervorming die tot een tolerante, evangelisch-Katholieke Christelijke Kerk zou hebben geleid, trokken de Jezuïeten het veld op voor een absoluut totalitaire opzet in het Katholicisme om hand in hand te gaan met het Nazie-Fascistische regime in de seculiere orde. Aan hun kant hadden ze Hitler zelf die, voor zover het de veroordeling van religieuze tolerantie betreft, altijd heeft laten zien een betere Katholiek te zijn dan de gewone Europese priester en vele bisschoppen. In *Mein Kampf* bevestigt en keurt hij de dogmatische onverdraagzaamheid van de Vaticaanse partij in de Katholieke Kerk goed; net als de Jezuïeten beschouwt hij religieuze tolerantie als een effectief instrument voor de vaststelling en ondersteuning van de liberale doelstellingen van de Joden en de Vrijmetselaars;[2] zijn voornaamste klacht tegen de geestelijkheid van de Centrumpartij in Duitsland was dat zij zich hadden laten overtuigen van het idee van tolerantie, en dat ze allianties hadden gesloten met deze dodelijke vijanden van de Christelijke religie; hij meent dat zijn voornaamste taak het bestrijden van deze betreurenswaardige situatie is waaraan de religie zoveel heeft geleden.[3] Ook veroordeelt hij het Protestantisme omdat het volhardt in zijn tolerante houding ten

opzichte van het Jodendom; hij voegt er echter aan toe dat,

> "de gelovige Protestant die tot het Nationaalsocialisme behoort, zij aan zij naast de fervente Katholiek zou *kunnen bestaan*, zonder dat zijn religieuze overtuiging daardoor op enigerlei wijze wordt aangetast".[4]

Dit toegeven van Katholieken aan de liberale tendensen van religieuze tolerantie, werd door de Jezuïeten beschouwd als het ‘Protestantiseren’ van Katholicisme; om dit te corrigeren achtten zij drastische strafmaatregelen noodzakelijk. Wijlen Jezuïet Kardinaal Billot spreekt zijn ware minachting uit voor deze bezwijking van de seculiere geestelijkheid voor liberaliseringsbewegingen, en pleit ook voor de strengheid die aan hen moet worden opgelegd, wanneer hij spreekt over,

> "de arme kleine parochiepastoors die het grootste deel van onze religieuze tijdschriften en periodieken vullen met hun toespraken, en zo een nieuwe verontschuldiging proberen te creëren, om de plaats in te nemen van de wonderen die de 20e eeuw niet langer begrijpt. Er zijn slechts twee antwoorden hiervoor*: de eerste is de zweep* ..." [5]

Dit past perfect bij Mussolini's symbool van de *fasces* of bundel van staven, die hij en zijn Nazie-partner zo meedogenloos hebben gebruikt om Europa te geselen van elk spoor van vrijheid en tolerantie. Hitlers programma van Katholieke "*repressie*" is dus niet meer dan, de uitvoering van de strafmaatregelen van de Jezuïeten, en een deel van het plan voor Katholieke hervorming tegen die leden van de Katholieke geestelijken in alle landen die zich hebben verzet tegen de hegemonie van de Jezuïtische Katholieke zaken.[6]

De Katholieke Actie begon ogenschijnlijk, net als het Nazie-Fascisme, als een kruistocht tegen het goddeloze communisme, dat, volgens de Jezuïeten, slechts de radicale toepassing is van het Protestantse principe van de scheiding van Kerk en Staat. Communisme is de extreme kant van Protestantisme, voorspeld door de Jezuïeten sinds hun oprichting door Ignatius Loyola, om de Reformatie van Maarten Luther te bestrijden, en het resultaat is van het verkeerde principe dat het innerlijke leven van het individu de enige plaats is waar hij moet worden toegestaan om bevrediging te zoeken voor zijn religieuze behoeften. De Jezuïeten lanceerden daarom hun nieuwe offensief voornamelijk tegen Sovjet-Rusland, het eerste land sinds de godsdienstoorlogen dat hun werk van Contra-Reformatie ernstig dreigde te ondermijnen. Ze vonden het gevaarlijker voor hun doeleinden dan het Protestantse Engeland in de 16e en 17e eeuw. Door de Staat volledig af te scheiden van de invloed van alle vormen van religie, hebben de communisten getracht van religie een puur privéaangelegenheid te maken en zo de volledige bevrijding van

het individu en de gang van zaken van alle Kerkelijke invloeden te bewerkstelligen. Daarom vereenzelvigen de Jezuïeten het Protestantisme en de democratie met het socialisme en het communisme en proberen ze deze bewegingen staande aan de linkerkant van het Fascisme en Nazisme te vernietigen.

[2] Duitse editie, p. 345.
[3] Ib,, p. 294.
[4] Ib., p. 632.
[5] De eerste is de Zweep. ." In Hugo Kochs Katholicisme en Jezuïtisch. p. 53.
[6] De Duitse bisshoppen, de Katholiek Populaire Associatie en Centrum Partijy stonden tegenover de terugkomst van de Jezuïeten in Duitsland in 1910. Omdat deze Jezuïeten de Duitse bisschoppen als "recalcitrant" beschouwden; cf. Hoensbroech, De Jezuïeten Order, p. 248.

Katholieke Actie, vergelijkbaar met het Nazie-Fascisme, zal niet tevreden zijn met een halfslachtige hervorming in het Katholicisme. Net zoals een brute oorlogscampagne tegen democratische naties noodzakelijk werd geacht in het Nazie-Fascistische beleid, zo is een brutale zuivering binnen de Kerk, zelfs met het risico van enig verlies voor het Katholicisme als geheel, een noodzakelijk onderdeel van het Jezuïetenprogramma van de Katholieke wederopbouw. Gonzague de Reynold, een van de meest fervente ijveraars van de beweging en die we reeds op deze pagina's hebben geciteerd, geeft eerlijk toe dat het uitroeien van deze Protestantse tendensen (liberalisme en socialisme) het eerste probleem van religie vormt, namelijk van het Rooms-Katholicisme, en dat het nieuwe “Christelijke regime” dat tot stand zal komen als gevolg van deze gewenste Katholieke wederopbouw van de sociale orde, Fascistisch zal moeten zijn, aangezien, zoals hij zegt, “Fascisme de enige succesvolle poging is geweest om een nieuw regime te creëren.”[7] De Italiaanse socialist L. Segni[8] bevestigt dit wanneer hij stelt dat,

> "Fascisme is een epi fenomeen in overeenstemming met de evolutie van de Katholieke Kerk zoals voorgeschreven door de tactieken van de Jezuïeten."

[7] Cf. De Europese Tragedie, p. 93.
[8] In zijn boek, De Geest van Fascisme, p. 15 et seq.

HOOFDSTUK XI.

REXISME EN KATHOLIEKE ACTIE

NERGENS anders heeft Katholieke Actie zich meer in lijn met het Nazie-Fascisme getoond dan in België, waar Leon Degrelle's Rexistische Partij in 1940 tot zijn recht kwam. Paus Pius XI gaf de Jezuïetenslogan *Christus Rex*[1] - "Christus de Koning" – als strijdkreet voor Katholieke Actie zijn kruistocht, voor de Katholieke wederopbouw van de sociale orde. Dezelfde kreet, *Viva Christo Rey*, werd gebruikt door de Fascisten van Franco in hun oorlog tegen de legitieme Republikeinse regering van Spanje. Het was de strijdkreet van de fanatieke Mexicaanse Indianen die door de Jezuïeten werden aangespoord om sabotagedaden te plegen tegen de Republikeinse regering van Mexico. Het was ook de kreet van de Spaanse Rebellenofficieren die met de hulp van hun Moorse troepen bijna 15.000 mannen, vrouwen en kinderen in Badajos hebben gemarteld, verkracht en afgeslacht.

De Rexisten in België claimden de eer om de eerste vruchten te zijn van Katholieke Actie, de "Christelijke Voorlopers" van België. Hun leider, Leon Degrelle - de Belgische boeren noemden hem "Adolf" Degrelle - werd voor de beweging door monseigneur Picard gerekruteerd toen hij student was aan de Universiteit van Leuven. Hij en al zijn assistenten zijn producten van Jezuïeten training.[2] Hij werd de grote 'lekenapostel' van de Katholieke Actie in de Jezuïetenbeweging, om na de vernietiging van het liberalisme en de democratie, de Katholieke Kerk op één lijn te brengen met de Nazie-Fascistische plannen voor de 'nieuwe orde' in Europa.

Naarmate de reikwijdte van Degrelle's activiteiten toenam, werd zijn Christus– de Koning- beweging van de Katholieke Actie in België met toestemming van de hiërarchie tijdelijk afgescheiden. Deze manoeuvre was bedoeld om de Rexisten meer vrijheid van handelen te geven om het Nazie-Fascistische beleid uit te werken. Daarop werd het schijnbaar onafhankelijke "Rexistische Volksfront" opgericht, om zogenaamd "Joods Communisme" te bestrijden, zoals in dezelfde lijn als het "Christelijke front" van Pater Coughlin in Amerika. Degrelles Hoofdofficier was de Wit-Russische Denizoff, die Secretaris was van de laatste voorzitter van de Raad in het Tsaristische regime. Tegenwoordig is Degrelle Hitlers rechterhand in het door de Nazi's bezette België waar geen tekenen van onenigheid zichtbaar zijn tussen de Katholieke hiërarchie en de Nazie-indringers.[3] Hij heeft zijn eigen stormtroepers georganiseerd, *formaties de combat* zoals hij ze noemt, en brengt België snel in nauwe samenwerking met Hitlers nieuwe orde. In een zwaar gecensureerd bericht van Luik aan de *New York Times* op 6 januari 1941, zei Degrelle:

1 Deze slogan komt uit de Spirituele Oefeningen door Ignatius Loyola, oprichter van de Jezuïeten
2 "Leon Degrelle is een pupil van deze heerschappen [de Jezuïeten]; dus ook als zijn collega's."—R. A. Dior, in De Vaticaan, Parijs, 1937, p. 42.

> "We moeten nu onze keuze maken. We hebben vertrouwen in de Führer als de grootste man van onze tijd. Vertrouw op zijn geest, zijn genialiteit en geloof in het Europa dat hij zal opbouwen. De jeugd van heel Europa vecht vandaag de dag schouder aan schouder voor een nieuwe orde onder Duitse leiding. Duitse wapens zullen winnen omdat ze een rechtvaardige zaak verdedigen, Hitler heeft Europa en België gered, de toekomst zou [meerdere woorden missen] samenwerking met het Reich."

Er is nooit een geheim gemaakt over Degrelle's samenwerking met Hitler. In het nummer van 20 mei 1936 vestigde de Parijse krant *Le Temps* de aandacht op de nauwe relatie tussen de Rexistische Partij en Hitlers Nationaalsocialisme, en kort voor de Belgische verkiezingen in mei 1936 ging Degrelle naar Duitsland om Nazie-propaganda methoden te "bestuderen". Naar het voorbeeld van de Duitse Führer (en Pater Coughlin) probeerde hij alle ontevreden elementen van de middenklasse om zich heen te verzamelen. In navolging van Goebbels won hij de gunst van de arbeiders door zich aan de kant van stakers te scharen. Het belangrijkste vergelijkingspunt tussen het Rexisme en het Nazie-Fascisme is echter dat beide de oorlog verklaarden aan Katholieke liberale tendensen, zowel onder geestelijken als onder leken, met als doel het opzetten van de Jezuïtische, autoritaire controle over Katholieke activiteiten. Dit was de echte reden waarom de Katholieke Actie door Paus Pius XI werd ingesteld.

Het is niet misplaatst om de onderliggende redenen te herhalen voor de wens om alle pre-Hitler-Katholieke politiek in heel Europa af te schaffen - iets waar de Jezuïeten al vele jaren vurig naar hadden verlangd om verwezenlijkt te zien worden. Zoals reeds opgemerkt, waren de oude Katholieke politieke partijen nauw verweven geraakt met de liberale grondwetten van Staten, waarin alle partijen en religies vrij naast elkaar konden bestaan. Bovendien verbreedde de ideologie van de liberaal-democratische Staat, met zijn principes van religieuze en raciale tolerantie, de politieke en sociale visie van deze Katholieke partijen. De verbroedering van de seculiere geestelijkheid met de leken in deze politieke partijen bevorderde de geest van tolerantie in tegenstelling tot de traditionele onverdraagzaamheid van het Katholieke dogma.

3 In hun gemeenschappelijke pastorale brief van Oktober, 1940, de Katholieke bisschoppen van België instrueerden hun mensen als volgt: ‘’Het is ongetwijfeld nodig om de bezettende machten als een de facto macht te erkennen en om ze te gehoorzamen in de limieten van internationale conventies.’’ (Gequoteerd van het Jezuïeten magazine America, Feb. 22, 1941.)

Anderzijds moet het ook worden herinnerd dat in Duitsland de twee Katholieke politieke partijen, de Centrumpartij en de Beierse Volkspartij, vanwege hun nauwe religieuze banden met de Katholieke Kerk, op sterke tegenstand van de Protestantse zijde van de populatie waren gestuit. Als gevolg daarvan dreigde het voortbestaan van deze partijen het doel van de Katholieke Actie in gevaar te brengen, namelijk om Duitsland te gebruiken als instrument om zijn Contra-Reformatieplannen uit te voeren. *Het was dus noodzakelijk voor de nieuwe Katholieke politiek om zich te camoufleren als een nationale beweging, en zich voor te doen als de enige partij die de Natie als geheel vertegenwoordigt*.

Het is dus duidelijk waarom de afschaffing van de pre-Hitler-Katholieke politieke partijen in Duitsland, de goedkeuring had van de beweging voor Katholieke wederopbouw. Dit is wat Gonzague de Reynold hierover zegt[4]:

> De Centrumpartij, waartegen Hitler uit alle macht vocht, werd gedwongen zelfmoord te plegen. Maar het was een partij die al tekenen van verval vertoonde, ze hadden veel fouten gemaakt waarvan de jongeren zich vanaf keerden. . . *Het nieuws dat ze spoedig konden deelnemen aan echte Katholieke Actie, zonder enige toevoeging van partijpolitiek, wekte groot enthousiasme*."

Om precies dezelfde reden verklaarde de Rexistische Partij in België, een rechtstreekse afstammeling van de Katholieke Actie, eveneens verklarende:

> “Alle Katholieke partijen zijn het resultaat van een vaststaande historische situatie, en hebben voor- en nadelen voor de Kerk. Als deze historische situaties ophouden te bestaan, verliezen Katholieke partijen hun bestaansrecht. Dit geldt evenzeer voor de Katholieke partij in België. Over het nut en het bestaansrecht bestonden tot nu toe verschillende meningen. *Tegenwoordig zijn het echter anachronismen, zoals ook de Centrum Partij in Duitsland en de Populaire Partij in Italië*.
> "De Katholieke partij begreep de nieuwe 'historische missie' niet; de confessionele beweging transformeerde zichzelf niet in een nationale beweging. Door deze tekortkomingen moest het net als alle andere partijen verdwijnen. *De Rexistische Partij zal nu de verdediging van de Katholieke en Kerkelijke belangen op zich nemen*. Het is niet alleen bedoeld om de Kerk te verdedigen, maar ook om de hele religieuze kwestie uit de politiek te halen. Het zal dit bewerkstelligen door middel van de grondwettelijke waarborging van de rechten van de Katholieke Kerk en door het opstellen van een concordaat, om de betrekkingen tussen de Staat en de Kerk te reguleren."[5]

[4] Cf. Europese Tragedie, p. 333.
[5] Cf. Vaderland, Lucerne, Aug. 14, 1936

Aldus, volgens dit nieuwe Katholieke beleid is er dus geen duidelijke scheiding zijn tussen de Katholieke Actie en de Nazie-Fascistische drang naar de oprichting van haar nieuwe orde in Europa. Aan de Rexistische Partij werd de taak toevertrouwd

om de betrekkingen tussen de Katholieke Kerk en de Fascistische Staat in België te regelen door middel van een concordaat, zoals in Duitsland gebeurde via Von Papen en de huidige Paus Pius XII, toen Pauselijke nuntius van Duitsland. Deze "nieuwe historische missie" van de Kerk van Rome, geïnitieerd door het Lateranen pact en concordaat van 1929 tussen het Vaticaan en het Fascistische Italië, roept op tot samenwerking met de Nazie-Fascistische dictators, ongehinderd door vragen of inmenging van het volk of de lagere geestelijkheid. Liberale beginselen en volksvrijheid moeten zowel in de Kerk als in de Staat volledig worden uitgeroeid.

“Wij in Amerika beginnen nu pas duidelijk te zien hoe de strop werd gevormd om alle vormen van liberalisme en democratie in het Europa van vóór Hitler te wurgen, om plaats te maken voor de Nazie-Fascistische hiërarchische groepering van Naties en individuen in een soort van nieuw leven ingeblazen Romeinse rijk van de Duitse Natie. En de echte motiverende kracht achter dit alles was de stuwkracht van de Jezuïeten Contra-Reformatie, die voorafging aan alle dictators, die tot doel hadden de gehate liberale principes van de Protestanten te vernietigen. Het is inderdaad een goddeloze combinatie geweest die samenwerkte om dit doel te bereiken: de Katholieke wederopbouwbeweging van Pius XI, het Italiaanse Fascisme, het Nationaalsocialisme van Hitler, de Franse antisemitische bonden, La Roque en de Cagoulards, het Belgische Rexisme; de Hongaarse racistische beweging van Pater Bangha; de wit-Russische vereniging; Kroatische verenigingen - wiens hand verscheen in de moord van Koning Alexander van Servië en de Franse minister van Buitenlandse Zaken Barthou; Sloveense separatisten onder leiding van Pater Jezuïet Anton Koroshetz, die zich opwerkte tot het voorzitterschap van de senaat in Joegoslavië; de Katholieke prelaten en politici van het oude Oostenrijk - Mgr. Seipel, Dolfuss, Schussnigg, et al.; de priester-politici van Slowakije, Karpaten-Oekraïne en Bohemen - de vaders Hlinka en Tiso; niet te vergeten Franco en zijn Fascistische Generaals in Spanje en de Laval-Pétain-groepen in Frankrijk.

Deze werkten allemaal nauw samen en waren verbonden met de Katholieke Kerk om hetzelfde doel te bereiken: de vernietiging van de post-Reformatie structuur van Europa en de wereld.

Maar het einde is nog niet.

HOOFDSTUK XII.

PRO-GERMANISME VAN PAUS PIUS XII*

HET IS NIET algemeen bekend dat de redenen die de geallieerden ertoe brachten de Paus na de Eerste Wereldoorlog voor de vredesconferentie uit te sluiten, verband hielden met de activiteiten van Monseigneur Eugenio Pacelli, later Paus Pius XII.

ZIJN TWAALF JAREN IN DUITSLAND

Het leven van monseigneur Pacelli is verdeeld tussen zijn geboorteland Italië en Duitsland, waar hij twaalf cruciale jaren heeft doorgebracht. Nuntius in München in 1917, heeft hij te maken gehad met de Keizer en met de Republiek, met revolutionaire comités en Nazie-samenzweerders. Hij was een vriend van Friedrich Ebert, de eerste President van de Duitse Republiek, en een vriend van Duitslands monumentale Hindenburg onder wiens voorzitterschap hij een concordaat met Pruisen sloot. Hij was getuige van het stormachtige begin van Hitler in München en de machinaties van zijn agenten in Berlijn. Burggraaf d'Abernon, de eerste Britse ambassadeur in de Weimarrepubliek, noemt Pacelli in zijn memoires 'de best geïnformeerde man in het Rijk'.

Zijn missie in München in 1917 was niet het startpunt van zijn Duitse carrière. Zelfs vóór de Eerste Wereldoorlog was monseigneur Pacelli de meest vertrouwde deskundige op het gebied van Duitse aangelegenheden van Pauselijke Staatssecretaris Gasparri. Het was niet zomaar een toeval dat hij in de allereerste maanden van de oorlog in Zwitserland gestationeerd was, waar hij met grote toewijding, tact en ijver een waarlijk Christelijke en humanitaire beweging begon - de uitwisseling van krijgsgevangenen. Toch had hij veelvuldig contact met de propagandachef van de Keizer, zijn oude kennis Matthias Erzberger, jarenlang een vooraanstaand lid van de Katholieke Centrumpartij van de Rijksdag. Het was met Matthias Erzberger in Zwitserland dat Pacelli deelnam aan de onderhandelingen die de liberale regering van Italië diep schokten, en die grotendeels voor zijn verzet tegen de deelname van het Vaticaan aan de vredesregeling verantwoorde.

* Dit artikel werd gepubliceerd in *De Bekeerde Katholiek* Magazine van April 1943. De auteur, Pierre L'Ourson, was voor veel jaren verbonden met de Liga van Naties in een verantwoordelijke diplomatische capaciteit.

Zijn hele leven heeft Eugenio Pacelli actief deelgenomen aan een van de meest geheime en complexe intriges van onze tijd: de geduldige strijd van het Pausdom om zijn tijdelijke macht te herwinnen en uit te breiden. In deze strijd, gedurende de laatste zeventig jaar, heeft het Vaticaan, telkens wanneer een belangrijke kwestie van internationale politiek op het spel stond, zijn ster aan de Germaanse moloch gekoppeld.

ZIJN VERBINDING MET HET FACISME

Het *Verdrag van Lateranen* in 1929, tussen het Vaticaan en Mussolini, herstelde de soevereiniteit van de Paus en verbond het Vaticaan met de Italiaanse Fascistische regering. Het zorgde ook voor een wereldwijde coördinatie van autoritaire machten van het corporatieve en nationalistische type, en de uiteindelijke toetreding van Italië tot het kamp van Nazi-Duitsland. Zo leek het in 1940, na de val van Frankrijk en de proclamatie van de Fascistische Franse Staat van Maarschalk Pétain, alsof het Vaticaanse beleid in de huidige wereldoorlog aanzienlijke vooruitgang had geboekt waar het in de vorige had gefaald.
Aan het einde van deze oorlog, wanneer afgevaardigden van alle landen zullen samenkomen in een internationale vredesconferentie, zal de Paus, voor het eerst in meer dan honderd jaar, weer worden vertegenwoordigd als een regerende monarch - op voorwaarde dat zijn miniatuurstaat nog intact is. Hij verwacht veel gezag uit te oefenen, hoewel zijn invloed als tijdheerser minder zal zijn dan die van Paus Pius VII op het congres van Wenen in 1815. Tegenwoordig bezit hij als staatshoofd van Vaticaanstad slechts een formeel, juridische status. Maar hij zal echte macht hebben vanwege zijn zelf aangenomen status als 'hoofd van het Christendom', een idee dat meer dan tien jaar slim is geïntroduceerd in openbare internationale discussies en, na eeuwen van vernietiging, opnieuw is toegegeven in zelfs niet-Katholieke landen. Als 'Hoofd van het Christendom' zou de Paus de rangorde krijgen boven alle andere staatshoofden - net zoals de Pauselijke nuntius op het Europese vasteland en in Latijns-Amerika automatisch 'decaan' van het diplomatieke corps wordt.

"BAAS VAN HET CHRISTENDOM"

Het idee van een Hoofd van het Christendom, en hijzelf ook een Staatshoofd regerend over een assemblage van Staatshoofden, is een middeleeuws concept welke geen plaats mag hebben in onze twintigste eeuw democratische wereld. Het is weer tot leven geroepen voor politieke redenen, en tenzij aan de kaak gesteld, zal het een gevaarlijke uitdaging voor vrijheid en progressie vormen. Voor zowel de gelijkheid van individuelen, en de gelijkheid van Naties, is het een fundamenteel beginsel van democratie.

Om een Staatshoofd als een senior en permanente hiërarchische Staatshoofd van alle Naties te erkennen, zou hetzelfde zijn om een autoritaire- wereld monarchie op te zetten, zelfs als de term ‘monarchie’ niet gebruikt mag worden.

Eugene Pacelli- Hoe Paus Pius XII

". . . immer bekend gestaan voor zijn krachtige Duitse leringen," zegt zijn officiële Katholiek biograaf, Kees van Hoek.

Rome weigerde de onpopulaire titel van Koning en prefereerde om ‘Keizer’ genoemd te worden, een waardigheid die de Romaanse Republiek in een nationaal noodtoestand tijdelijk aan een Opperste Bevelhebber schonken. Hitler haalde dezelfde truc uit in Duitsland. Het zou voor hem makkelijk zijn geweest om zichzelf tot Keizer te kronen. In plaats daarvan, vond hij het opportuner om de Constitutie van de Weimar Republiek in macht legaal te verlaten en aanvaarde de minder verdachte naam van *Führer of Leider— de "Mijn Führer’’ in plaats van het oubollige "Uwe Majesteit" of "Sire."*

Het is te hopen dat Protestantse Naties deze nieuwe internationale slogan van een "Hoofd van het Christendom", die de Heilige Stoel probeert algemeen aanvaard te krijgen, niet accepteert. Wat de illusies ook mogen zijn van Kerkelijke politici die geloven in het herstel van de supranationale heerschappij van het Pausdom, hun plannen zullen ongetwijfeld in het voordeel van het imperialistische Duitsland

werken.

Zowel recente verklaringen van de heer Elmer Davis als de diplomatieke activiteit van het Vaticaan, lijken erop te wijzen dat de Asmogendheden de bemiddeling van de Heilige Stoel zoeken. Als de regering van de Protestantse Keizer probeerde de steun van het Vaticaan te krijgen, is er geen reden waarom Hitlers overwegend Katholieke Groot-Duitsland zou afzien van een beroep op de Paus, nu zelfs de meest fanatieke Nazi's niet langer konden hopen dat de oorlog door een verpletterende overwinning van de Asmogendheden werd beëindigd. De laatste keer dat de medewerking van de Paus in naoorlogse regelingen onmogelijk werd gemaakt was door artikel 15 van het geheime verdrag van Londen, tussen Italië en de geallieerden. Deze expliciete uitsluiting van de Paus van de Vredesconferentie is sindsdien door Katholieke politici gebrandmerkt als een gemene manoeuvre van de internationale Vrijmetselarij. Ze wijzen nog steeds op de afwezigheid van een afgevaardigde van de Heilige Stoel in Versailles en Neuilly in 1919, als de diepere oorzaak van het mislukken van de Vredesverdragen en van de Volkenbond.

VERDRAG VAN LONDEN

De echte geschiedenis van artikel 15 van het Verdrag van Londen en de redenen voor de uitsluiting van de Paus van de vredesconferentie, zijn in dit land nooit volledig begrepen. Het Amerikaanse publiek weet niet dat Italië eiste en dat de geallieerden het eens waren, over de uitsluiting van de Paus van de toekomstige vredesregeling, omdat ze bewijzen hadden dat enkele van de meest vooraanstaande geestelijken van de Heilige Stoel de Centrale Mogendheden begunstigden, en maandenlang een geheim Duits voorstel besprak en het plande, om in Rome een Pauselijke Staat te reconstrueren met internationaal gegarandeerde toegang tot de zee.

Alleen tegenover het onweerlegbare feit dat midden in een verschrikkelijke oorlog, Vaticaanse politici misbruik maakten van het Christelijke vredesapostolaat van de Paus om hun tijdelijke belangen te behartigen en hun macht uit te breiden, zelfs ten koste van hun geboorteland - deze Pauselijke politici waren allemaal Italianen - stemden de geallieerden in met de Italiaanse eis. Hoewel het vanaf het begin van de oorlog duidelijk was dat de sympathieën van het Vaticaan niet konden liggen bij het Protestantse Engeland, het antiklerikale Frankrijk en het orthodoxe Rusland, vonden de geallieerde staatslieden – sommigen van hen vrome Katholieken – het moeilijk te geloven dat Pauselijke diplomatie zijn politieke belangen plaatste vóór die van miljoenen Franse en Belgische Katholieken die het slachtoffer waren geworden van Duitse agressie.

MATTHIAS ERZBERGER

Het verhaal van Duitslands collaboratie met het Vaticaan in de laatste oorlog is zoals zo vaak, eerder verteld door een vrome Rooms-Katholiek, die zelf aan de binnenkant van de intriges had gezeten en die van nature ijdel en bitter van teleurstelling zich uitsprak toen hij voelde dat hij in de steek was gelaten door zijn voormalige medewerkers. Onze getuige is niemand minder dan Matthias Erzberger; vooraanstaand lid van de Katholieke Centrumpartij, militante Duitse imperialist in 1914 en Duitslands Hoofd van de Buitenlandse Propaganda tot 1917 toen hij de beroemde vredesresolutie van de Reichstag promootte, Keizerlijke Staatssecretaris, Leider van de Duitse Wapenstilstandsdelegatie, Minister van Financiën en een van de Paters van de Weimarrepubliek. Hij werd in 1921 door jonge Duitse nationalisten, een paar maanden na de publicatie van zijn uitgesproken boek, ‘’Belevingen in de Wereldoorlog’’, vermoord.[1]

GEHEIM VATICAANS VERDRAG MET DUITSLAND

Een van de belangrijkste doelstellingen van Erzberger was het veiligstellen van diplomatieke immuniteit en extraterritoriale rechten voor de Heilige Stoel. Reeds in oktober 1914, enkele weken na zijn benoeming tot Hoofd van de Buitenlandse Propaganda, stelde hij de oprichting voor van een kleine neutrale Pauselijke Staat in dat gedeelte van Rome wat op de linkeroever van de Tiber ligt, met een gang naar de zee en een haven. Zijn onderhandelingen leidden uiteindelijk tot een ontwerpverdrag 'betreffende de erkenning van de tijdelijke macht van de Paus'. Dit verdrag, zegt hij, had de goedkeuring van 'bevoegde persoonlijkheden van het Duitse ministerie van Buitenlandse Zaken'. De eerste versie werd begin 1915 door Erzberger en zijn vrienden in Vaticaanse kringen ingediend. Het was met kenmerkende grondigheid geformuleerd.

1 Belevingen in de Wereldoorlog, (Belevenissen in de Wereldoorlog van Rijks financiënminister A. D. Matthias Erzberger, Duitse Uitgeverij, Stuttgart & Berlijn, 1920.

De volgende uittreksels van dit geheime verdrag komen uit het boek van Erzberger (pagina's 127ev.):

Artikel I

De tijdelijke macht van de Paus wordt door de hoge verdragsluitende machten erkend als een gebied dat de Vaticaanse heuvel omvat en een strook land die deze met de Tiber en met de spoorlijn naar Viterbo verbindt en als Kerkstaat moet worden aangewezen. . .

Artikel II

De Kerkstaat is permanent onafhankelijk en neutraal. Haar onafhankelijkheid en neutraliteit worden gegarandeerd door de Hoge Contracterende Mogendheden.

Artikel III

Soeverein van de Kerk Staat is aan de Paus.
Tijdens de vacature van de Apostolische Stoel wordt de soevereiniteit uitgeoefend door het College van Kardinalen.

Artikel IV

Burgers van de Kerkstaat zijn: Pauselijke legaten, nunzio's en internunzio's, leden van het Pauselijke hof, ambtenaren van de administraties en paleizen van de Kerkstaat, leden van de Paleiswachten en geestelijken die permanent in de Kerkstaat verblijven. . .

Artikel V

Het Koninkrijk Italië belooft binnen twee jaar na de ratificatie van dit verdrag de Tiber bevaarbaar te maken voor zeeschepen met een diepgang van vijf meter, langs de grens van de Kerkstaat en vandaar naar de zee. Pauselijke schepen kunnen te allen tijde op de Tiber van en naar de zee varen zonder onderworpen te zijn aan het gezag van de Italiaanse Staat. Mocht Italië in oorlog zijn of het om andere redenen nodig achten de waterweg van de Tiber voor het algemene verkeer af te sluiten, moet een kanaal worden opengehouden voor Pauselijke schepen en moeten rivierloodsen tot hun beschikking worden gesteld. Pauselijke schepen zullen door de Hoge Verdragsluitende Mogendheden worden behandeld als extraterritoriaal in vrede en oorlog, en niet onderworpen aan inmenging door een vreemde mogendheid. . .

Artikel VI

Het Koninkrijk Italië zal binnen zes maanden na de ratificatie van dit Verdrag aan de Heilige Stoel een bedrag van 500.000.000 lire betalen om de kosten van het Pauselijke hof en van het bestuur van de Kerkstaat te dekken.

Artikel VII

De soevereiniteit van de Kerkstaat omvat financiën en jurisdictie.

Artikel VIII

Diplomatieke vertegenwoordigers van buitenlandse mogendheden door de Heilige Stoel geaccrediteerd genieten op het grondgebied van het Koninkrijk Italië dezelfde voorrechten en vrijstellingen als diplomatieke vertegenwoordigers van dezelfde rang geaccrediteerd door het Koninkrijk Italië ... In geval van een staat van oorlog of een breuk in de diplomatieke betrekkingen tussen de mogendheid die zij vertegenwoordigen en het Koninkrijk Italië, moeten zij hun intrek in de Kerkstaat nemen . . .

Artikel IX

De Hoge Verdragsluitende Mogendheden zullen, na de ratificatie van dit Verdrag, al die mogendheden die dit verdrag niet hebben ondertekend uitnodigen om de tijdelijke macht van de Paus over de in artikel I aangewezen gebieden te erkennen, evenals de extraterritoriale status van Pauselijke schepen zoals bepaald in artikel V.

Artikel X

Dit Verdrag zal zo spoedig mogelijk worden bekrachtigd. De bekrachtigingsdocumenten zullen bij de Heilige Stoel worden gedeponeerd.

Het Verdrag treedt in werking op de dag waarop de bekrachtigingsdocumenten zijn nedergelegd.

Het is niet verwonderlijk dat de liberale regering van Italië deze geplande inbreuk op de soevereiniteit van hun land door Duitsland en het Vaticaan kwalijk heeft genomen. Dit was ook niet alles. Duitsland heeft nooit gegeven zonder te ontvangen. Slechts indirect informeert de heer Erzberger zijn lezers over de hulp van de Heilige Stoel die Duitsland had gekregen en zou krijgen.

INTERNATIONAAL KATHOLIEKE COMMITEE

Nadat Italië aan de zijde van de geallieerden de oorlog was binnengekomen, organiseerde Erzberger, als het Hoofd van de Propaganda van de Keizer, in samenwerking met een afgezant van de Pauselijke Staatssecretaris, een internationaal Katholieke comité waarin elk land was vertegenwoordigd door vijf of zeven afgevaardigden. Het doel was om er bij alle strijdende partijen op aan te dringen dat de territoriale onafhankelijkheid en de politieke vrijheid van de Heilige Stoel, in de toekomstige vrede zouden worden gegarandeerd. Dit Internationaal Katholieke Comité en verscheidene van zijn sub comités kwamen herhaaldelijk bijeen in Zwitserland en Nederland. Het belangrijkste doel was om, het Duitse gezichtspunt aan de wereld uit te leggen. Erzberger vertelt ons dat de hoge ambtenaar van de Romeinse Curie met wie hij in Zwitserland onderhandelde, verantwoordelijk was voor de uitwisseling van krijgsgevangenen. Het betrof monseigneur Eugenio Pacelli, de huidige Paus Pius XII.

PAUSELIJK VREDE OFFENSIEF

De onderhandelingen tussen Erzberger en Pacelli gingen door in 1916. In juni van dat jaar werd Erzberger "door de Duitse Staatssecretaris gevraagd om het Vaticaan te informeren of dat de Duitse regering bereid was de goede diensten van de Paus in de kwestie van vrede zou waarderen en aanvaarden." Hij overlegde onmiddellijk met zijn "vriend, de vertegenwoordiger van de Pauselijke Staatssecretaris in Zwitserland" [Pacelli], die geloofde dat de tijd was gekomen om, "de vrede te winnen". Maar nadat de vredesbeweging van het Vaticaan zijn eerste resultaten had opgeleverd, werd deze via Spanje gecontroleerd door een parallelle interventie van het Duitse ministerie van Buitenlandse Zaken. De resultaten die Berlijn in 1916 wilde behalen waren slechts van diplomatieke en psychologische aard. Duitsland probeerde in feite alleen maar het thuisfront van de geallieerden te desintegreren en een duidelijk beeld te krijgen van de politieke situatie in het geallieerde kamp. De Pauselijke vredesbeweging paste dus in het Keizerlijk doel.

In 1917, nadat Eugenio Pacelli in München tot nuntius was benoemd, werd Wilhelm II uitgesprokener in zijn eisen. Volgens de officiële biografie van Paus Pius XII door Kees van Hoek (gepubliceerd in Londen in 1939 door Burns, Oates & Washburn, Ltd., uitgevers van de Heilige Stoel), zei de Keizer tegen Monseigneur Pacelli, "dat de Paus het episcopaat over de hele wereld zou moeten mobiliseren in een moreel vredesoffensief en te beginnen met het gebruik van zijn speciale invloed op Katholieke Staten door het bevorderen van [een afzonderlijke] vrede tussen Italië en Oostenrijk."

JEZUITEN PROPAGANDA TUSSEN DE PROTESTANTEN

Erzbergers propagandamissie eindigde kort nadat Pacelli zich in Duitsland had gevestigd. Met prijzenswaardige openhartigheid vertelt Erzberger ons (pagina 7) dat hij werd bijgestaan door "een aantal Jezuïetenpriesters die ons buitengewoon waardevolle diensten bewezen in het verlichten van vreemde landen". Ook waren deze propaganda-activiteiten niet beperkt tot Katholieke kringen. Het zou voor Protestanten in Amerika interessant moeten zijn om te ontdekken dat deze prominente Rooms-Katholieke politicus, hand in hand met de hoogste hoogwaardigheidsbekleders van de Paus, ook, wat bekend stond als 'Wekelijkse Evangelische Brieven' organiseerde. Deze brieven werden geredigeerd door Dr. Deissmann, hoogleraar Protestantse theologie aan de Universiteit van Berlijn en waren speciaal gericht aan Amerikaanse Protestanten. "Professor Deissmann", zegt Erzberger, "was zeer bedreven in het opstellen van zijn mailinglijsten... We hebben de inhoud van deze brieven bewust aangepast aan Amerikaanse belangen... Professor Deissmann had reden om tevreden te zijn met het antwoord. De Secretaris-Generaal van de Federale Raad van Kerken van Christus in Amerika, die dertig evangelische Kerkelijke organisaties met 125.000 gemeenschappen vertegenwoordigt, onderhield nauwe betrekkingen met hem." Deze heer zou dat misschien niet hebben gedaan, als hij had geweten dat deze "Wekelijkse Evangelische Brieven" gefinancierd en - in laatste instantie – werden geleid door propagandachef Erzberger en zijn Jezuïetenassistenten.

De moord op Erzberger in 1921 was al enige tijd gepland. De jonge fanatici die hem vermoordden, waren slechts de instrumenten van anderen die deze man die te veel wist, die al te veel had gezegd en die te nauw betrokken was geweest bij gebeurtenissen waarin de promotors van de huidige Wereldoorlog de vernedering van Duitsland zagen, wilden uitschakelen.

PACELLI'S NAOORLOGSE ACTIVITEITEN

Het verblijf van monseigneur Pacelli in Duitsland duurde in totaal meer dan twaalf jaar. Hij bevond zich in München onder de kortstondige Beierse Sovjetrepubliek waartegen hij vocht, en ten tijde van Hitlers eerste putsch in 1923. Toen Frankrijk het industriële Ruhrgebied bezette, omdat Duitsland weigerde door te gaan met herstelbetalingen, vloog de Nunzio, hoewel niet geaccrediteerd aan Pruisen, ostentatief van de Beierse hoofdstad naar Düsseldorf in het Pruisische Rijnland, en bracht zijn vriend Achille Ratti, toen Paus Pius XI, ertoe een openlijke veroordeling van het 'Ruhr-avontuur' te publiceren. In 1925 verkreeg hij een concordaat met Beieren, na zijn benoeming tot nuntius in Berlijn een concordaat met Pruisen in 1929, en in 1933 het beroemde concordaat met heel Hitler-Duitsland.

In 1939, schreef Kees van Hoek, zijn officiële Katholieke biograaf; 'Kardinaal Pacelli staat altijd bekend om zijn sterke Duitse neigingen.'

Zo hebben Duitsers en Italianen nu goede redenen om namens hen hoopvol uit te kijken naar de bemiddeling van Pius XII. Want uit zijn verleden blijkt dat hij, in plaats van Hitler te veroordelen, die hij goed kende tijdens de zeven jaar van zijn verblijf in München, voor een concordaat met de Nazi's onderhandelde, net zoals hij tijdens de laatste oorlog probeerde te onderhandelen met het Duitsland van de Keizer. Hij is net zo bang voor Duitse radicalen, als zijn voorganger voor de Bolsjewieken. Net als Pius XI is hij via zijn familie verbonden met de Fascistische bourgeoisie. Zijn oom een beroemde bankier, was de oprichter en leidende geest van de Banco di Roma, een van de grootste banken en investeringshuizen van Italië. Zijn broer, Francesco Pacelli, die *het Verdrag van Lateranen* met het Fascisme opstelde, had meer dan honderd geheime conferenties met Mussolini voordat het verdrag werd ondertekend.
Het Pausdom kan en zal ongetwijfeld de huidige Fascistische opzet in Italië overleven, maar tijdens het leven van Eugenio Pacelli zal het de gevestigde belangen van Italië blijven steunen en zal het pro-Duits blijven onder welk regime dan ook, op voorwaarde, dat het niet antikatholieke werd.
Tegenwoordig is de Pauselijke diplomatie achter de schermen weer druk bezig. Te oordelen naar zijn staat van dienst in de laatste oorlog en naar de persoonlijke voorkeuren van de huidige Paus en zijn Jezuïetenadviseurs, is de Curie niet het ongeïnteresseerde en verheven tribunaal dat het voor de Amerikanen wordt verondersteld te verschijnen. Ook de Paus heeft een politieke bijl te slijpen.
Door het idee te propageren dat de Paus als, "Hoofd van het Christendom" decaan en scheidsrechter zal zijn in de toekomstige vredesconferentie, kunnen Kerkelijke politici hun zaak echter een slechte dienst bewijzen. Zowel Protestanten als Orthodoxe Katholieken, die in geen enkel 'Hoofd van de Christenheid' geloven, zouden kunnen leren dat de geallieerden in Londen in 1915 tenslotte niet zo onverstandig waren.

APPENDIX

Een Vitale Conditie Voor Blijvende Vrede

Door LEOPOLD MANNABERG, Ph.D.

DE AUTEUR van dit artikel, die zijn hele leven in Centraal-Europa als burgerlijk ingenieur en industrieel leider heeft gewerkt, behaalde zijn doctorstitel in de wijsbegeerte aan de Universiteit van Heidelberg, Duitsland. Zijn positie en persoonlijke connecties boden hem een uitstekende gelegenheid om de gebeurtenissen van de afgelopen vijfentwintig jaar op de voet te volgen.

Dit artikel werd naar Moskou gekabeld en op 8 februari 1944 in de kranten weergegeven om de beschuldiging van Sovjet-Rusland van het pro-Fascisme van het Vaticaan te staven. Het werd ook gepubliceerd in pamfletvorm onder de titel: "Vaticaanse Macht Politiek in Europa", en kreeg veel publiciteit in de pers van de Verenigde Staten en Engeland.

ZELFS TOEN DE OVERWINNING voor de Verenigde Naties nog ver weg was, stapelden tientallen boeken en diverse publicaties zich op met plannen voor de naoorlogse economische, politieke en morele wederopbouw van Europa. Deze levendige discussie van de Amerikanen over het probleem getuigt van de wijdverbreide overtuiging dat de toekomst van Europa niet minder belangrijk is voor Amerika, dan voor Europa zelf.

Uit veel van de bijdragen aan het onderwerp in kwestie, kan men echter de indruk krijgen dat continentaal Europa zo diep verdorven is, dat een staat van duurzame vrede niet kan worden bereikt, tenzij de wederopbouw wordt voorafgegaan door veel politieke en sociale afbraak. Ik durf te beweren dat deze visie veel te donker is. Ik geloof dat het grootste deel van Europa gezond genoeg is om zijn eigen toekomst te maken. Dit geloof is deels gebaseerd op mijn persoonlijke ervaring, maar vooral op het vertoon van verzet tegen de onderdrukkers die het zieke politieke lichaam na jaren van afschuw en marteling heeft opgebracht. De

burgeroorlog in Spanje gaf ons een prachtig bewijs van de dappere en gezonde geest van het Spaanse volk. Vanaf het allereerste begin van de Tweede Wereldoorlog hebben we overal op het Europese continent, de wil van de mensen om weerstand te bieden in het aangezicht van de dood, zien oplaaien. Dit is niet de reactie van een verdorven geest, noch van een lichaam dat bezwijkt voor een dodelijke ziekte. Daarom zeg ik dat veel van de wederopbouwplannen onnodig radicaal zijn en sommige zelfs gevaarlijk.

Neem bijvoorbeeld de suggestie in, De Problemen van Blijvende Vrede, van Herbert Hoover en H. Gibson, dat in sommige gevallen het probleem van gemengde grensvolkeren, "moet worden opgelost door de heroïsche remedie van de transformatie van bevolkingsgroepen". Ik vind deze remedie helemaal niet heroïsch maar integendeel, bijna barbaars. Bovendien is het nutteloos, omdat grenzen met gemengde volkeren de regel zijn en niet de uitzondering, zoals de heroïsche remedie lijkt te impliceren. Het beste en meest voor de hand liggende is om de grenzen helemaal af te schaffen.

Voor de reorganisatie van Europa zijn een stevige hand en gezond verstand belangrijker dan vergaande plannen. Laten we niet vergeten dat de volkeren van Europa de dupe zijn van de aanval op de hele wereld. Ze struikelden en vielen omdat de wereld hen niet kon steunen. Ze hebben hun volledige deel van de beroering en doodsangst gehad; wat ze nu nodig hebben is rust. Ze gingen door een nachtmerrie van onrecht en wetteloosheid; wat ze nu nodig hebben is gerechtigheid en recht. Ze werden het slachtoffer van terreur en afpersing; geef hen voldoende bescherming tegen beide en de vrede zal blijven.
Op dit moment wachten meer dan een dozijn Europese Naties angstig op bevrijding. Naarmate ze min of meer verschillen in hun politieke organisatie en sociale structuur, de bouwers van duurzame vrede zullen in elk van hen een ander facet van het probleem zien. Dat is de reden waarom vooraf alleen algemene regels voor het sluiten van vrede kunnen worden achterhaald. Maar er is één principe van algemene geldigheid: de kortste en snelste weg naar vrede, is waarschijnlijk de beste.

POLITIEKE PAUSDOM BEDREIGD DE VREDE

HET WORDT NU ALGEMEEN aanvaard dat het naoorlogse Europa zal moeten worden beschermd door een soort overkoepeling van een Superstaat, die alle landen overkoepelt, als garantie voor hun gemeenschappelijke belofte voor een beleid van goed buurschap. Het zou geen spraakzaam superparlement moeten zijn zoals de Volkenbond alvorens te handelen zijn kop eraf praatte, maar een nuchtere en rigide rechtbank voor de arbitrage van internationale ruzies - een

waakhond van de vrede, blaffend naar elke agressieve schaduw en indien nodig de vijand bijtend. Het moet het militaire hoofdkwartier van Europa's vrijheid zijn, met een internationale politiemacht tot haar beschikking, sterk genoeg om elke poging tot agressie binnen het ontwapende Continent te verijdelen.

De installatie van deze Europese machine moet gepaard gaan met of voorafgegaan worden door een grondige reiniging van het huis, om de doeltreffendheid ervan te verzekeren. Zolders moeten ontdaan zijn van alle brandbare materialen om de brandbestrijdingsmaatregelen effectief te maken. Het Europese continent heeft zo'n huisreiniging hard nodig, aangezien er op het terrein een explosievenfabriek staat die niet als zodanig herkenbaar is en daarom des te gevaarlijker is voor een vreedzame ontwikkeling van het Europese Gemenebest.

Ik verwijs naar het Vaticaan, het hoofdkwartier van het Pausdom.

Deze onthulling kan als een schok komen, en geen wonder. Amerikanen kennen slechts één gezicht van de Paus, zijn geestelijke gezag over een oude en prachtige Kerk. Maar wij Europeanen zijn door geschiedenis en ervaring vertrouwd geraakt met een ander aspect van de Paus, namelijk als het hoofd van een internationale politieke organisatie die voornamelijk antidemocratisch en antiliberaal is. De traditionele trend van het Vaticaanse beleid, werd opnieuw bevestigd door de nieuwjaarsboodschap van Paus Pius XII in 1943. Het bevatte geen enkel woord van sympathie voor de zaak van de Verenigde Naties, maar onthield zich daarentegen niet van de gebruikelijke aanval op het socialisme en het communisme. Dit gebeurde op een moment dat onze dodelijke strijd tegen de Asmogenheden de steun nodig had van alle mensen van goede wil, zonder enige politieke of religieuze discriminatie. Gericht op onze bondgenoot, de Sovjet-Unie, was de aanval van de Paus zonder twijfel een onvriendelijke daad voor de zaak van de Verenigde Naties.

Deze onvriendelijke houding werd nog duidelijker en concreter door de officiële aankondiging van de "strikte neutraliteit" van de Paus in de oorlog. Opzichtig gedaan ter gelegenheid van de presentatie van een Japanse ambassadeur aan het Vaticaan in de herfst van 1942, was het duidelijk bedoeld voor consumptie door het Amerikaanse publiek, als excuus voor de vriendschappelijke betrekkingen van het Vaticaan met de Japanse regering. Sorry, sorry. Deze slecht getimede blijk van vriendelijkheid jegens Japan, vormde een nieuwe uitdaging voor de Verenigde Naties. Door de morele standaard van de Asmogendheden te vergelijken met de morele principes die door de Katholieke Kerk worden gepredikt, kunnen we zeggen dat de Paus, toen hij zijn neutraliteitsverklaring aflegde, zo ver werd gedreven door zijn politieke ijver dat hij zich in zijn eigen religieuze gezicht sloeg.

Er zijn veel andere gelegenheden geweest, waarbij de sympathieën van het Vaticaan met de Asmogenheden duidelijk werden geopenbaard. Zoals bijvoorbeeld de houding ten opzichte van de oorlog in Abessinië en de burgeroorlog in Spanje. In geen van beiden was de Paus neutraal. Integendeel, hij deed zijn best om de agressors te steunen. Hij feliciteerde Mussolini en deelde heilige amuletten uit aan de Italiaanse troepen die naar Ethiopië gingen. Hij zond Generalissimo Franco zijn zegen in de Spaanse Burgeroorlog en overhandigde zijn soldaten overwinningsmedailles.

Op 13 oktober 1935, hield wijlen Kardinaal Hinsley, Katholieke Aartsbisschop van Westminister, de belangrijkste vertegenwoordiger van de Paus in Engeland, een toespraak ter verdediging van de vriendelijke houding die het Vaticaan aannam tegenover het Fascisme in zijn oorlog tegen Abessinië, hij sloot af met de volgende woorden:

> 'Hoewel ik het Fascisme in principe niet goedkeur, zeg ik wel dat als het Fascisme in Italië ten onder gaat, niets het land van de chaos kan redden. Daarmee zullen ook Gods zaken ten onder gaan.'

Deze toespraak kan voor velen als Godslastering overkomen; maar dat is het niet, want Kardinaal Hinsley was echt een zeer vroom man. Hij verwarde alleen Gods zaken met die van de Paus, een verwarring die heel natuurlijk is voor een Kardinaal van de Rooms-Katholieke Kerk.

Op 25 augustus 1936, waarschuwde Kardinaal-Aartsbisschop Roey van Mechelen – de Paus zijn Generaal in België – de Belgische Katholieken voor deelname aan het Internationale Vredescongres dat gepland was om te beginnen in Brussel op 3 september 1936, onder het voorzitterschap van de heer Herriot, voorzitter van de Franse Senaat. "Dit betekent niet", legde hij uit, "dat Belgische Katholieken niet vervuld zijn van een echte liefde voor vrede, maar dat ze zich moeten beschermen tegen de politieke ideeën van de organisatoren van het congres."

Op 6 september 1936, werd vanaf de preekstoelen van zijn bisdom een verklaring voorgelezen van de Bisschop van Berlijn, Graaf von Preysing. Volgens deze verklaring had de Heilige Vader de bisschop geïnformeerd, "dat elke connectie of elk contact met linkse stromingen verboden is voor Rooms-Katholieken en met de grootste kracht door de Kerk moet worden bestreden."

Deze archieven die willekeurig zijn genomen uit de rijke keuze aan Pauselijke uitspraken van de afgelopen jaren, geven ruimschoots bewijs van de sympathie van het Vaticaan met het Nazisme en het Fascisme in de kritieke periode van vóór het pact van München. Het is daarom terecht dat we de "strikte neutraliteit" van de Paus in de Tweede Wereldoorlog niet al te serieus nemen. Het is niets anders dan een strategisch rookgordijn dat bedoeld is om zijn relatie met onze

vijanden te verdoezelen, waarvan hij niet eens de moeite nam om te verbergen tot de intrede in de oorlog van de Verenigde Staten. Het lijkt nu natuurlijk om de vraag op te werpen hoe ver terug die relatie kan worden getraceerd. Met andere woorden, welke rol heeft het politieke Pausdom de afgelopen twintig jaar gespeeld in de Europese tragedie?

VATICAANSE UITLIJNING MET FASCISME

EEN OPPERVLAKTE OVERZICHT van het Nazisme en het Fascisme laat, afgezien van hun toeval, zoveel gemeenschappelijke kenmerken zien, dat het moeilijk te geloven is dat de overeenkomst louter toevallig is. Hoe nauwkeuriger je de twee bewegingen onderzoekt, hoe groter de kans dat ze verschijnen als kinderen van dezelfde geest. Laten we proberen dichter bij die geest te komen, door de ontwikkeling ervan te analyseren.

Beide bewegingen begonnen niet als revolutionaire uitbarstingen van onderaf, maar als contrarevoluties, met als expliciet doel de redding te zijn van Staat, Sociëteit en religie, van het gevaar van de liberale golf die het Europese continent overspoelde in de jaren na de Eerste Wereldoorlog. In overeenstemming met dit programma werden de twee tegengestelde kampen duidelijk afgebakend: aan de ene kant de geallieerde conservatieven en reactionairen, en aan de andere kant liberalen en socialisten. Dit antidemocratische karakter van zowel het Nazisme als het Fascisme, wordt ondanks hun nationalistische camouflage, niet alleen bewezen door de achterban van hun sympathisanten aan beide zijden van de Atlantische Oceaan, maar nog opvallender door hun activiteit. We weten dat de eerste woede van beide bewegingen was gericht tegen de aanhangers van democratie en liberalisme, georganiseerde arbeiders en communisten, en natuurlijk tegen de Joden, het traditionele voorgerecht op de menukaart van een menigte.

IL DUCE MUSSOLINI

Pope Pius XI styleerde Mussolini . . . "een cadeau uit Providence, een man vrij van de vooroordelen van de liberale school politici."

POPE PIUS XI

". . . veel meer een Mussolini en een autocratisch dictator dan Mussolini in eigen persoon."—
"William Teeling, Katholiek auteur.

Het antidemocratische karakter van zowel het Fascisme als het Nazisme, laat verder zien dat hun bronnen niet van lage afkomst kunnen zijn. Hun inspiratie kon niet geboren zijn in de sloppenwijken waar Hitler en Mussolini vandaan kwamen. Bovendien, aangezien in de eerste jaren na de Eerste Wereldoorlog ook de Duitse regering, net als alle anderen, onder invloed stond van het liberalisme, was sponsoring van deze twee bewegingen door de regering van enig Europees land zelf, uitgesloten.

Onder deze omstandigheden zou het voor obscure onbekenden, zoals Hitler en Mussolini destijds, onmogelijk zijn geweest om de massa's te mobiliseren voor een bloedige kruistocht tegen de massa's van het volk en hun liberale regeringen, tenzij ze werden gesteund door een of andere politieke macht van buitengewone kwaliteiten — een kracht die zowel tot de toppen van de Sociëteit reikt, als tot in de diepte, een sterke invloed uitoefent in de internationale arena en zich slim uit het zicht houdt. Er is maar één kracht die op deze buitengewone manier gekwalificeerd is, namelijk het politieke Pausdom, gecentreerd in het Vaticaan.

Na deze excursie van algemeen karakter, gaan we nu terug naar ons bewijsmateriaal. De verschillende eerdergenoemde feiten zijn weliswaar significant, maar ze vormen niet voldoende bewijs van de samenwerking van het Vaticaan met de Asmogendheden. Ze bevestigen alleen wat elke student van de geschiedenis weet, dat het Pausdom antidemocratisch en antiliberaal is en dit altijd zo is geweest. Maar op zichzelf bewijzen ze niet dat het Vaticaan een aandeel had in de wereldwijde samenzwering, gelanceerd door het Nazisme en het Fascisme, tegen democratie en vrijheid. Een vroegere meester van politieke intriges, zoals het Vaticaan, maakt documentair bewijs moeilijk te vinden. We kunnen alleen maar hopen door de scheuren in de politieke muren, af en toe een glimp op te vangen. Bisschoppen in de politiek, zoals in het schaken, bewegen schuin.

Een inzicht werd verschaft door, *De Katholieke Internationaal,* een nieuw tijdschrift, onlangs in New York gepubliceerd. Het identificeerde zichzelf als, *"een tijdschrift van Christelijk fatsoen voor het Christelijk gezin en uitgegeven onder Kerkelijke leiding."* Dit tijdschrift bevatte het volgende verbazingwekkende commentaar op de val van Frankrijk: "De aardse ramp is een hemelse zegen geweest. De dagen van het Socialisme en de Vrijmetselarij zijn voorgoed voorbij in Frankrijk... Is het niet allemaal glorieus?" En zich tot Italië wendend, vervolgde het: 'En ook in Italië... Zijn de lage, kleine atheïstische schoolmeesters voor altijd weggestuurd en monniken en nonnen geven nu weer les aan de kinderen van het Schiereiland.'

Zoals alle slecht getimede opmerkingen, droegen deze woorden het nadeel van indiscretie. Ze gaven niet alleen een officiële bekentenis van intolerantie en haat

tegen het openbaar onderwijs, maar uitten ook hun vreugde over de nieuwe orde, die door het Fascisme zowel in Italië als in Frankrijk was ingesteld. Ze bewezen ook dat de belangen van het Vaticaan de afgelopen twintig jaar aan de kant van de dictators stonden.

Was deze belangengemeenschap een eenvoudig toeval of was het gebaseerd op een vooropgezette coalitie? Het antwoord op deze vraag moet noodzakelijkerwijs verborgen zijn in de wortels van de Tweede Wereldoorlog. Om ze bloot te leggen, moeten de belangrijkste gebeurtenissen van de afgelopen vijfentwintig jaar worden herzien in het licht van de rol die het Vaticaan achter het Europese toneel heeft gespeeld. We moeten beginnen met de Russische Revolutie van 1917-18, want het was in verband met deze revolutie, dat de hedendaagse contrarevolutie begon en zich ontwikkelde. Hoewel de Eerste Wereldoorlog waarschijnlijk de geschiedenis in zal gaan als louter hinderlijk, zal hij hoog in de geschiedenis van de mensheid staan, omdat hij de oorzaak was van de Russische Revolutie, een sociale omwenteling van groter belang en met grotere gevolgen dan zelfs de Franse Revolutie van 1789.

De jonge installatie van Russische Vrijheid werd onder de meest ongunstige omstandigheden grootgebracht, maar kreeg zo liefdevolle zorg dat de jonge Natie, slechts vijfentwintig jaar later, zich bij de Verenigde Naties kon voegen en in hun strijd tegen de slavernij een zeer efficiënte en succesvolle taak konden uitvoeren. Het is niet overdreven om te zeggen dat de Sovjet-Unie, geboren uit de Eerste Wereldoorlog, in de Tweede Wereldoorlog, de redder van de vrijheid werd.

Ik geloof graag dat de mensheid een lijfwacht heeft, analoog aan het nood-eskader van cellen in ons lichaam, dat te hulp schiet in geval van letsel of koorts. Ik geloof graag dat de geboorte van de Russische Republiek in 1917 te wijten was aan de voorzienige planning, om in 1941 een lijfwacht voor de vrijheid bij de hand te hebben. Dit romantische geloof wordt sterk ondersteund door de ongebruikelijke omstandigheden die de weg vrijmaakten voor de geboorte van de Sovjet-Unie. Want het was het Duitse Opperbevel in de Eerste Wereldoorlog die in 1917 Lenin en zijn assistenten uit hun ballingschap in Zwitserland in een afgesloten treinwagon naar de Russische grens stuurde, zodat ze de revolutie konden beginnen die de ineenstorting van het Keizerlijke Rusland van binnenuit teweegbracht.

De sociale uitbarsting van woedde sudderde al tientallen jaren in het Keizerlijke Rusland als gevolg van de wrede onderdrukking en uitbuiting van de massa's door aristocraten, landheren, bureaucraten en een verdorven geestelijkheid. Zolang de vrede duurde ging het nergens heen. Maar in de Eerste Wereldoorlog sloegen Russische soldaten de vonk over toen ze, na drie jaar van verschrikkelijke verliezen en ontberingen, met zwepen zonder voedsel en munitie tegen de Duitse linies werden gedreven. Het is mogelijk dat de revolutie zonder Lenin en zijn vrienden

zou zijn begonnen, maar zonder hun intellectuele leiderschap zou ze zeker al snel zijn bezweken.

Na de tsaar omver te hebben geworpen en een eigen regering te hebben ingesteld, wendde het Russische volk zich tot de veel moeilijkere taak om hun volkomen uitgeputte land weer op te bouwen.

Er is niemand die niet toegeeft dat de Russische Revolutie moreel gerechtvaardigd was en volgens internationale beginselen het recht had te worden beschouwd als een puur interne aangelegenheid van Rusland alleen, zonder enige inmenging van buitenaf. Maar in dit geval van een volk dat streed tegen zijn onrechtvaardige onderdrukkers, achtten de conservatieve kanselarijen van Europa het nodig tussenbeide te komen - zoals ze hadden gedaan tijdens de Franse Revolutie in 1792. Hoewel ze onderling vochten, kostte het hen weinig tijd om het over de beslissing eens te worden. Bloedige vijanden van gisteren maakten een gemeenschappelijke zaak om de jonge Sovjet-Unie te verpletteren. Deze 'Witte Gardisten' vielen Rusland gelijktijdig vanuit het Noorden en het Zuiden binnen, verwoestten het land en pleegden gruweldaden tegen de bevolking. Maar deze keer, terwijl de vrijheid op het spel stond, vochten de Russische soldaten als helden en slaagden ze er na een jaar van hevige gevechten in om de indringers terug te slaan en hen het land uit te verdrijven. Daarna liet het Russische volk de wapens vallen en nam sikkel en hamer ter hand om hun wederopbouwwerk voort te zetten.

WERELD-WIJD COMPLOT TEGEN DE SOVJET UNIE

DE EERSTE AANVAL op de Sovjet-Unie mislukte deels omdat de vijanden van de Sovjet-Unie destijds erg druk waren met hun eigen zaken. Vier jaar van uitputtingsslag, had niet alleen de economische kracht van de oorlogvoerende landen ondermijnd, maar ook de geest van hun volkeren in beroering gebracht. Als een soort compensatie voor het bloed dat hij vergoot en de ontberingen die hij doorstond, kreeg de man in de straat nu in de loop van de nacht politiek gewicht. Het politieke machtsevenwicht begon te verschuiven van rechts naar links. Verre van tegen deze trend in te gaan, namen de rechtse partijen van het publieke toneel maar al te graag verlof op. Hoewel ze verantwoordelijk waren voor het uitbreken van de oorlog, hielden ze niet van het idee om de vrede te ondertekenen. Ze wisten dat het suïcidaal werk was en lieten het liever doen door mannen van links. Bovendien was de naoorlogse economische wederopbouw een zware taak, zowel moeilijk als ondankbaar. Deze eisen waren niet geschikt voor de reactionairen. Ze houden er over het algemeen van om een rijk land te veroveren; daarna laten ze anderen aan de beurt.

Volgens dit beleid deden de reactionairen een bescheiden stap achteruit en lieten de socialisten naar voren komen. Dit was hun formule voor de oprichting van een zogenaamde nationale regering, die zowel links als rechts voor samenwerking bij de wederopbouw zou omarmen. In de regel werden de Staatshoofden van links overgenomen. In die tijd zag het hele continent van Europa er trouwens uit als een progressieve en vreedzame Sociëteit van Naties. Maar de politieke bescheidenheid en zelfverloochening van de reactionairen, waren niets anders dan een slimme manoeuvre. Door zich terug te trekken, bereidden ze zich tegelijkertijd voor op een toekomstige aanval. Met mannen van hun eigen partij in de regering, hoefden ze alleen maar op hun kans te wachten om in beeld te komen, nadat hun passieve verzet de golf van liberalisme had afgezwakt.

Ze waren niet een klein beetje bang voor de socialisten, hoewel deze erin waren geslaagd om onder hun vlag het grootste deel van de arbeiders in de grote steden en industriële centra te verzamelen. Terwijl de socialisten en liberalen de meerderheid in de stedelijke plaatsen hadden, waren de landelijke districten de beslissende factor voor een meerderheid in het parlement, en hier waren de liberalen machteloos tegen de invloed van de traditionele politieke bazen, de Paus en zijn reactionaire partijen. Als de grootste particuliere grondbezitter in heel Katholiek Europa, oefent de Paus juist daardoor al sinds mensenheugenis een economische en politieke controle uit over de plattelandsbevolking, in wiens geest de traditie van het feodale systeem nog sterker is dan de geschreven wet. Zijn kranten bleven de plattelandsmensen hun mentale dieet voorschrijven, zijn priesters waren de baas van zowel schoolmeester als burgemeester, en wee de provinciale zakenman of koopman die het aandurfde zich te abonneren op een van de liberale kranten uit de hoofdstad. Gestigmatiseerd als ketters, verloren ze niet alleen het lucratieve mecenaat van het rijke klooster of de abdij in de buurt, maar werden ze bovendien verbannen door de hele gemeenschap. De boeren werden gewaarschuwd het socialisme af te weren, als de vijand van God en religie die onvermijdelijk tot eeuwige verdoemenis leidt.

Geen enkele gewone politieke partij kon het zich veroorloven om de enorme organisatie, die nodig is voor een dergelijke politieke greep, in stand te houden. Alleen de Paus had het in de verschillende landen in zijn Kerk georganiseerd en klaar, tot in het kleinste gehucht, als een goed georganiseerd en gedisciplineerd leger - elke priester een soldaat getraind in blinde gehoorzaamheid aan de bisschoppen, de officieren van de Paus.

Het is door deze middelen dat de arbeiders en boeren in tegenovergestelde politieke kampen: door de coördinatie van economische en religieuze druk vastgehouden worden.

Deze Pauselijke politiek wordt sinds de Franse Revolutie met blijvend succes gesteund door de reactionairen van Europa. Het was de regering van de jonge Sovjet-Unie die zich voor het eerst in de Europese geschiedenis tegen dat beleid verzette. Hoewel het de vrijheid van aanbidding in de hele Unie afkondigde, verbood het tegelijkertijd de geestelijkheid om religie te misbruiken voor politiek, of om zich te bemoeien met het openbaar onderwijs, en hun activiteiten moesten strikt worden beperkt tot hun spirituele diensten in de Kerk. Het maakte religie tot een privéaangelegenheid. Deze maatregel was een noodzakelijke voorziening voor de mentale bewapening van de jonge republiek zijn jeugd.

Er moest een systeem van openbaar onderwijs komen waarbij de jeugd zou worden opgevoed tot algemene waardering en behoud van vrijheid, vrij van reactionaire invloeden. De leiders van de Sovjet-Unie realiseerden zich dat vrijheid onzeker is en zeer waarschijnlijk verloren gaat, tenzij de jeugd door middel van openbaar onderwijs wordt voorzien van zo'n mentale wapenrusting.

De reactionairen werden door dat decreet van de Russische regering tot het uiterste doorboord. Het betekende dat honderdzestig miljoen mensen op weg waren naar echte vrijheid van lichaam en geest. Het viel niet te zeggen welke gevaarlijke gevolgen het zou kunnen hebben voor de denkwijze in Oost- en Midden-Europa, als de lafhartige invloed uit het Oosten niet meteen werd gestopt. Het was daarom een kwestie van leven of dood voor de reactionairen en de Katholieke Kerk, dat de Russische Revolutie zou worden gewurgd. Heel Europa zou gemobiliseerd worden voor een kruistocht daartoe. Het eerste wat ze moesten doen, was hun politieke vakantie stopzetten en de macht thuis weer goed in de hand krijgen. Ondertussen moest Europa gevrijwaard worden van mentale besmetting, en daartoe zou Rusland in permanente internationale quarantaine worden geplaatst. De schaduw van de Tweede Wereldoorlog begon te verschijnen.

In overeenstemming met deze beslissingen begonnen de reactionairen een campagne van laster over de hele wereld tegen de Sovjet-Unie en haar regering, uniek in haar uitgestrektheid en wreedheid. Er is geen misdaad of godslastering waaraan de mannen in het Kremlin niet schuldig waren. Ze vermoordden miljoenen Russen en dwongen de mensen tot 'goddeloos' communisme. Het is niet nodig dat ik dieper inga op het onderwerp van deze lastercampagne. Allen van ons is er getuige van geweest en velen van ons zijn in de ban geraakt. Het duurde een Tweede Wereldoorlog om het verbod na twintig jaar op te heffen.

De reactionaire partijen waren nu weer volop bezig met hun binnenlandse politiek. Hun list van tijdelijke onthouding van actieve politiek, had gewerkt volgens het plan. De nasleep van de Eerste Wereldoorlog had het leven van de grote massa van het volk buitengewoon moeilijk gemaakt. Voedselschaarste en inflatie drukten zwaar op hun schouders omdat de enorme kosten van de oorlog niet gelijk verdeeld

waren. Landheren en industriëlen waren er op tijd in geslaagd om van hun oorlogsleningen af te komen, hun hypotheken af te betalen of hun fabrieken en uitrusting voor een kleinigheidje uit te breiden, terwijl arbeiders en bedienden een hopeloze strijd voerden tegen de aanstormende inflatiestroom. De economische jas van de Europese Naties was scheef dichtgeknoopt en moest, volgens de beroemde formule van Prins Bismarck, worden opengedaan en opnieuw dichtgeknoopt. De socialisten in de regeringen waren niet blind voor het gevaar. Ze zagen de noodzaak van krachtige maatregelen in, maar al hun pogingen om daar iets aan te doen werden nu door de andere partijen van de coalitie gefrustreerd. In plaats van samen te werken met de liberalen in het belang van de Natie, zagen deze partijen, nationalisten en geestelijken, nu hun kans om de liberalen in de rug te steken en ze aarzelden niet, ongeacht de publieke belangen, om dat te doen.
De algemene aanval op democratie en vrijheid stond op het punt om beginnen.

VRIJHEID IN ITALIE GAAT ERAAN

HET BEGON IN ITALIË met de Zwarthemden van Benito Mussolini. Oorspronkelijk een obscure journalist in het socialistische kamp, hij veranderde op tijd van tenue en verliet zo de socialistische partij en wijdde zijn vermogen aan het onvermoeibaar balken ten behoeve van het radicale Nationalisme. Toen kwam zijn plotselinge opkomst, als die van een raket, tot de baas van een partij. Niemand wist wie het was die hem ontstak, maar het was ongetwijfeld een macht van hoog aanzien. Het was algemeen bekend dat hij met zijn persoonlijke middelen niet meer dan een half dozijn zwarte overhemden voor zichzelf kon kopen en nog veel minder voor de uitrusting en het loon van zijn volgelingen. De algemene gissing in die tijd wees op een rijke industrieel als zijn sponsor. Maar toen kwam de beroemde Mars naar Rome die dit vermoeden vernietigde. De baas moest blijkbaar hogerop gezocht worden.

De Italianen zijn dol op theatervoorstellingen, maar de Mars naar Rome was een magere en ze vonden het maar niks. Mussolini marcheerde helemaal niet, hij kwam met de trein. Niemand werd hierdoor bedrogen. Die wapens waren gehuurd en contant betaald. Het garnizoen van Rome had deze maskerade in korte tijd kunnen vernietigen. Maar in plaats van de zwarthemden uit zijn hoofdstad te laten gooien, ging de Koning met Mussolini zitten voor een vriendschappelijke bespreking van de zaken van zijn Koninkrijk en gaf hij zonder verder oponthoud het beheer en de toekomst van zijn Koninkrijk over aan de parvenu, waarbij hij alleen de titel van Koning voor zichzelf behield. Mussolini werd van de ene op de andere dag dictator van Italië; geen sprookje zou het gemakkelijker kunnen maken. Maar wie was de tovenaar? Zeker niet de Koning, die duidelijk, een secundaire acteur van de cast in dit melodrama was, bovendien kreeg hij een gênante en vernederende rol. Wie was

de man in de positie om de Koning die rol te laten spelen?
De nieuwe heerser van Italië had dringende zaken aan zijn hoofd. De volgende taak die hij moest doen, was alle sporen van liberalisme en democratie uitwissen om zijn eigen regime te consolideren. Communisten, socialisten, liberalen en intellectuelen waren de slachtoffers van de zuivering. Hun organisaties werden ontbonden, hun leiders verbannen of vermoord. Jaren later, zou men in het hele land kunnen zeggen, "de kleine atheïstische schoolmeesters werden eruit gegooid en monniken en nonnen begonnen, om de kinderen van het schiereiland opnieuw les te geven."
Het Italiaanse volk is in wezen democratisch en liberaal ingesteld. Daarom kostte het Mussolini vele jaren om het socialisme en het liberalisme te overwinnen. Pas toen was het toneel van deze politieke komedie eindelijk klaar voor het verschijnen van de toneelschrijver op het doek, toen in 1929 het Lateranen Akkoord tussen de Paus en de Fascistische regering werd gepubliceerd. Voor Mussolini was het de tijd voor de betaling van de met zijn auteur overeengekomen royalty's. Naast het ontvangen van Mussolini's 750 miljoen lire in contanten en een miljard lire in Fascistische regeringsaandelen, kreeg het Vaticaan een kleine maar substantiële soevereiniteit uit het hart van Italië uitgehouwen, een Verdrag en een Concordaat, waardoor het Katholicisme de enige Kerk van het Koninkrijk werd en de geestelijken volledige controle over de opvoeding van het volk. De unie tussen het Vaticaan en het Fascisme werd publiekelijk bezegeld. Het Vaticaan kon nu, na vele jaren, weer genieten van de attributen en privileges van diplomatieke soevereiniteit, die van onschatbare waarde zijn in het spel van de internationale politiek - hoewel betekenisloos voor religie en zelfs onverenigbaar ermee.
Dat opmerkelijke pact van 1929 onthulde niet alleen aan het publiek de echte baas van het Fascisme; het maakte duidelijk dat het politieke Pausdom opnieuw op hol was geslagen. Kenners van de geschiedenis voorspelden in die tijd nog grotere politieke gebeurtenissen in de nabije toekomst. Ze hadden gelijk.

DEMOCRATIE IN DUITSLAND GAAT DEZELFDE KANT OP

RUSLAND BESTRIJDEN zonder de hulp van het Duitse Rijk, was een hopeloze onderneming. Duitsland was de troefkaart en moest daarom het middelpunt worden van de kruistocht tegen de ongelovigen in Moskou. De zaken in Duitsland zagen er zeer gunstig uit. Een politieke omwenteling werd veroorzaakt door de rampzalige gevolgen van de Duitse valuta-inflatie. Het was vooral de middenklasse die economisch geruïneerd of gedegradeerd werden. Toen deze mensen zagen hoe ze van hun eigendom werden ontvreemd, werd hun traditionele eerlijkheid ernstig geschokt. Uit deze sociale onrust kwamen de radicalen van beide kanten, maar het was de Nationaalsocialistische Partij die het grootste deel van de wanhopige

middenklasse in zich opnam en in haar naam de aantrekkingskracht van zowel links als rechts combineerde. Deze partij kreeg de overhand door leugenachtige propaganda en terroristische activiteiten. Met knuppels en revolvers veroverden zij letterlijk huis voor huis de straten, en maakten zich door schrik meester van de situatie. In feite was het een nieuw type burgeroorlog, en de socialisten kregen er om twee redenen het ergste van: hun organisatie had geen geld meer en ze hadden niet de maag om te doden.

Aan de andere kant kregen Hitler en zijn partij veel geld om hun propaganda te ontwikkelen en de terroristische campagne op steeds grotere schaal voort te zetten. Het kwam niet alleen uit Duitse tories, maar uit alle reactionaire kampen in het buitenland. Ze zagen in Hitler hun kampioen, omdat hij bleef beloven zowel socialisten als communisten uit te roeien. Bloedige terreur ondersteund door hopen geld en de onverbloemde sympathie van invloedrijke politieke kringen bleek uiteindelijk onweerstaanbaar. Eindelijk zwichtten zelfs politie en rechters voor de druk en de wetteloosheid begon zich als paddenstoelen in een vochtige kelder te verspreiden. De eerlijke burger werd indien hij zich probeerde te verzetten, als een outlaw behandeld.

Dit trieste verhaal is al vaker verteld. Wat niet werd verteld of misschien wordt vergeten, is het verhaal over hoe Hitler eind januari 1933 de opperste macht bereikte. Het is veelbetekenend dat het nastreven van tien jaar van zijn meedogenloos bloedige strategie de Nazie-partij geen overwinning door middel van verkiezingen had gebracht. Ik geloof dat we het Duitse volk de eer moeten geven voor dit bewijs van hun wil om het kwaad, tegen alle verwachtingen in, te weerstaan. Feit is dat in 1932 het tij van de Nazie duidelijk begon te keren. Hitler verloor geleidelijk terrein bij verschillende verkiezingen; zijn geldvoorraad begon op te raken. Het werd duidelijk dat het Duitse volk herstelde van hun apathie en angst. Hitler moest beseffen dat zijn oorlog tegen het Duitse volk verloren was. Op dit kritieke moment, toen de leiders van de Nazie-partij aan de toekomst begonnen te wanhopen, kwam een krachtige hand hen te hulp. De Heren Hugenberg en Franz von Papen, twee politieke en sociale troeven, beiden beruchte handlangers van het Vaticaan, klaarde de klus. Omdat het Duitse volk niet kon worden overgehaald of gedwongen om Hitler als hun leider te accepteren, moest het andersom, door de oude Maarschalk Hindenburg over te halen Hitler tot zijn Kanselier te maken.

FACSIMILE INLEIDING VAN DE OFFICIELE DUITSE TEKST VAN HET CONCORDAAT TUSSEN DE HEILIGE ZETEL EN HITLERS RIJK - ONDERTEKEND OP 20 JULI 1933 DOOR EUGENE KARDINAAL PACELLI (NU PAUS PIUS XII) EN FRANZ VON PAPEN.

Das Reichskonkordat.

Der amtliche Text des Vertrages.

Konkordat

zwischen

dem Heiligen Stuhl und dem Deutschen Reich

Se. Heiligkeit, Papst Pius XI.

und

der Präsident des Deutschen Reiches,

...Konkordat, dessen deutscher und ...
...Kraft haben, soll ratifiziert und die Ratifi...
...baldigst ausgetauscht werden. Es tritt mit dem
...ustausches in Kraft.

Zu Urkund dessen haben die Bevollmächtigten di...
...onkordat unterzeichnet:

Geschehen in doppelter Urschrift in der Vatikanstadt...
20. Juli 1933.

Eugenio Cardinale Pacelli.

Franz von Papen.

De tekst eindigt zoals bovenstaand: "Getekend in duplicaat in Vaticaan Stad op 20 Juli, 1933.

EUGENIO KARDINAAL PACELLI FRANZ von PAPEN."

De twee mannen organiseerden een gemene en geconcentreerde aanval op Artikel 16 van het bovengenoemde concordaat tussen Hitler en het Vaticaan. Artikel 16 geeft de bewoordingen van de eed die alle Duitse bisschoppen voor de Reichsstatthalter verplicht zijn af te leggen, en gaat als volgt:

> "Ik zweer voor God en op de Heilige Evangeliën en beloof, zoals een bisschop betaamt, loyaal te zijn aan het Duitse Rijk en de Staat. Ik zweer en beloof de constitutionele Regering te respecteren en door mijn geestelijken te laten respecteren."

Kort nadat het concordaat was ondertekend door Kardinaal Pacelli en de Katholiek Franz von Papen, schreef Kardinaal Bertram van Berlijn aan Hitler:

> "Het Episcopaat van alle Duitse bisdommen, zoals blijkt uit zijn verklaringen aan het publiek, was verheugd om, zodra het mogelijk was na de recente verandering in de

> politieke situatie door de verklaringen van Uwe Excellentie, zijn oprechte bereidheid uit te drukken om naar beste vermogen samen te werken met de nieuwe regering die zich tot doel heeft gesteld het Christelijk onderwijs te bevorderen, oorlog te voeren tegen Goddeloosheid en immoraliteit, en de geest van opoffering te versterken voor het algemeen welzijn en de rechten van de Kerk." (Uit het Katholieke [Londen] Universum, 18 augustus 1933.)

Wat de Katholieke Kerk nu ook mag denken over Hitler en het hele plan van de Nazi-Fascistische spil, er bestaat geen twijfel dat het Vaticaan vanaf het begin Hitlers bondgenoot was. Fritz Thyssen, rijke Katholieke staalmagnaat die Hitler financierde,* getuigt hiervan. Nadat hij in 1940 naar Zwitserland was gegaan, schreef Thyssen een artikel in de *Zwitserse Arbeidskrant* getiteld: "PIUS XII, HEEFT ALS NUNCIO, HITLER AAN DE MACHT GEBRACHT." In dit artikel stelt hij duidelijk wat het doel van het Hitler-Vaticaanplan was. Hij zegt:

> "Het idee was om een soort Christelijke Bedrijfsstaat volgens de klassen te organiseren, deze Staat zou door de Kerken worden ondersteund - in het Westen door de Katholieken, en in het Oosten door de Protestanten - en door het Leger."

RELIGIUEZE AFFILIATIE VAN DE NAZIE AND FASCISTISCHE DICTATORS, HUN MARIONETTEN, VERRRADERS, EN COLLABORATOREN

De volgende feiten zijn gecheckt door officiële publicaties en informatiebureaus:

Adolf Hitler—Nazie Führer……………………………Romaans Katholiek
Benito Mussolini—Italiaanse Duce……………………Romaans Katholiek
Francisco Franco—Spaanse Caudillo…………………..Romaans Katholiek
Antonio Salazar—Portugese Dictator…………………..Romaans Katholiek
Henri P. Petain—Vichy Staatshoofd…………………..Romaans Katholiek
Pierre Laval—Vichy Staatshoofd…………………......Romaans Katholiek
Joseph Tiso—Slowaaks Staatshoofd…………………..Romaans Katholieke Priester
Vidkun Quisling—Premier van Bezet Noorwegen…….Protestant
Anton A. Mussert—"Verrader" van Bezet Holland…...Protestant
Emil Hacha—Nazie President van Bohemen-Moravia...Romaans Katholiek
Konrad Henlein—"Verrader" van Sudetenland………...Romaans Katholiek
Leon M. Degrelle—Belgische Verzets Leider………….Romaans Katholiek
Ante Pavelich—Kroatische Poglavar (Leider)………...Romaans Katholiek

* See Thyssens boek, Ik Betaalde Hitler, gepubliceerd in zijn land in 1941.

Een van de volgende regionale verkiezingen, gehouden in het kleine prinsdom Lippe-Detmold, gaf hen de kans om de Nazie-partij met 40% van de stemmen in haar voordeel een overwinning te bezorgen. Het grote geld en de politieke druk deden het hem. Dit was slechts een onbeduidend lokaal succes, maar het was voldoende voor de twee agenten om hun punt op Hindenburg te lanceren. Ze probeerden de oude man te laten geloven dat het de stem van het volk was die bij die verkiezing sprak en riep om het leiderschap van Hitler. Hun insinuaties, waarschuwingen en dreigementen werden gesteund door de twee invloedrijkste

politieke partijen: de ultra-klerikale Beierse Volkspartij en de Katholieke Centrumpartij van de grote industriëlen in het Rijnland. De samenzweerders waren er zelfs in geslaagd, door een landgoed te schenken, de medewerking te krijgen van de neef van de Maarschalk, Kolonel von Hindenburg, die het vertrouwen van zijn oom genoot. Deze krachten bundelden zich voor een gezamenlijke aanval op de oude President en slaagden erin, nadat hij zowel zijn lichaam als geest had uitgeput, zijn afkeer voor Hitler te overwinnen. Hij ontsloeg het kabinet van Generaal Schleicher en benoemde Hitler tot Kanselier.

Het Duitse volk werd eindelijk overmeesterd. Maar laten we niet vergeten dat het nooit zou zijn gebeurd zonder de opzettelijke steun van de politieke Vaticaanse organisatie in Duitsland.

POLEN EN HONGARIJE

BEIDE LANDEN zijn overwegend agrarisch, van het typisch Europese soort, met miljoenen kleine arme boeren die samen met hun families sjokken en extreem hard werken om in hun levensonderhoud te voorzien, hun lichamen voortijdig uitgeput en hun geest overschaduwd door eeuwen van mentale onderdrukking. Als geheel zijn deze landen een jachtgebied voor reactionairen. Hun arme scholen zijn weinig hulp tegen analfabetisme, en zowel kleine boeren als de landarbeiders leven vandaag de dag zoals hun voorouders eeuwenlang leefden, onder de strikte heerschappij van aristocraten, de Katholieke Kerk en grootgrondbezitters. De Paus is natuurlijk in beide landen de grootste particuliere grondbezitter en heeft daarom de hoogste politieke macht. Democratie, vrijheid en politieke onafhankelijkheid kunnen op het perkament van een grondwet worden geschreven; praktisch zijn het spookbeelden die de mensen van de plattelandsgebieden nooit raken.

Dan zijn er enkele steden en industriële centra met georganiseerde arbeiders. Maar hun aantal is tevergeefs en hun stem kan degenen die op het land werken niet bereiken. Voor deze mensen is de lijfeigenschap vervangen door een hopeloze afhankelijkheid van de weinige grootgrondbezitters. Niets dan een fundamentele landhervorming kan hen de economische onafhankelijkheid brengen, die dan de voorloper van democratische vrijheid moet worden.

Deze voorwaarden worden het best geïllustreerd door exacte cijfers uit een officieel rapport over de verdeling van de grond in Hongarije eind 1936:

Van de in totaal 16.162.589 Katastraljochen (1 Joch gelijk aan 1,4 acres) waren in het bezit van de,

Staat en Gemeenschappen……………………..	Joch 750,000
Paus..	" 1,100,000
1200 huisbazen...	" 3,900,000

De rest van het land werd verdeeld over 1.200.000 boerenbedrijven met elk een kleine oppervlakte van een halve tot honderd Joch, terwijl 500.000 landloze boeren helemaal geen grond hadden.

Hoewel deze cijfers, typisch voor alle Katholieke landen in Europa, de economische structuur van de genoemde landen weerspiegelen, geven ze ook een duidelijk beeld van hun politieke status. De landloze boeren, plus veel van de kleine boeren, zijn tegenwoordig niet beter af dan hun voorvaderen als lijfeigenen een eeuw geleden. Ze moeten als nomaden door het land dwalen, om als pachters op de grote landgoederen werk en onderdak te krijgen. De middeleeuwse verdeling van het land heeft zijn onontkoombare politieke gevolgen die niet teniet kunnen worden gedaan, door een papieren verklaring van democratie. Die mensen zijn zowel lichamelijk als geestelijk absoluut afhankelijk van hun werkgevers.

Zowel in Polen als in Hongarije probeerde de golf van progressief liberalisme die in de nasleep van de Eerste Wereldoorlog het Europese continent overspoelde, het afgebeelde kwaad te verhelpen, maar het werd al snel verpletterd door de diepgewortelde politieke organisatie en economische druk van de reactionaire partijen.

FRANKRIJK

HET ONGELUKKIGE LOT VAN FRANKRIJK was in 1940 geen verrassing voor iedereen die bekend is met de stand van zaken in dat land. De Derde Republiek was gedoemd te mislukken, omdat het geen verenigde Franse Natie vertegenwoordigde, maar duizend stroompjes van politieke, sociale en religieuze discriminatie, en deze stromen hadden lang daarvoor de wortels van de Republiek en de fundamenten van de nationale structuur uitgehold. In deze toestand kon Frankrijk de schok van de Duitse agressie niet weerstaan. Nu staan we voor de taak om de bron van die storende stromen te verklaren.

De Franse Revolutie van 1789 liet Frankrijk achter zonder de onmisbare bewapening voor de verdediging van haar pas verworven vrijheid en democratie. Zo'n wapenrusting kan een natie alleen worden gegeven door middel van een efficiënt openbaar onderwijssysteem. Maar dit werd nooit bereikt, en deze

mislukking verklaart waarom Frankrijk er nooit in is geslaagd een verenigde natie te worden, zowel in haar politieke als in haar sociale leven.

Er waren twee Kamers van Wetgevende macht en in beide hadden de Kerkelijke partijen, geleid door het Vaticaan, een beslissende positie tussen Links en Rechts, en veranderden naar hun wil het politieke evenwicht in elke belangrijke kwestie. Deze partijen van het Vaticaan keken sereen naar het conflict tussen Links en Rechts, wakkerden de vlammen aan en vergrootten de kloof tussen de twee politieke kampen om de nationale politieke onrust te vergroten.

Een van de belangrijkste vragen voor hen was de kwestie van de openbare scholen. Gesteund door de Rechtse partijen zorgden ze ervoor dat de openbare scholen slecht uitgerust waren en dat de betaling van de leraren niet boven het minimum uitkwam. Maar tegelijkertijd bleef het Vaticaan een enorm systeem van privéscholen, die waren aangesloten bij de kloosters en andere religieuze instellingen, onderhouden en uitbreiden. Deze particuliere scholen van de Kerk waren beter toegerust dan de nationale openbare scholen, en in het algemeen, sociaal exclusiever vanwege hun hogere schoolkosten. Hun exclusiviteit vleide en hield de sociale ijdelheid van de Franse beroepsklassen levend. Als gevolg hiervan kregen deze Kerkscholen de voorkeur van de middenklasse, die erg trots was dat hun kinderen op dezelfde bank zaten met de jongeren van de aristocratische en rijke families. Het spreekt voor zich dat de Franse aristocraten hun kinderen om vele goede redenen naar kerkelijke scholen stuurden - en zo ontstond er een gesloten cirkel.

INSPECTIE VICHY TROEPEN

Deze foto uit Vichy laat twee Romaans Katholieke Kardinalen zien met Staatshoofd Marshal Petain en Hoofd van de Overheid Pierre Laval kijkende naar een parade van Vichy- Franse troepen. Links naar Rechts: Marshal Petain; Cardinal Suhard, Aartsbisschop van Parijs; Kardinaal Gerlier, Aartsbisschop van Lyon (voormalig onbezette zone), en Pierre Laval.

Aan deze psychologische prikkels werd de plechtige vermaning vanaf de preekstoelen toegevoegd om geen Christelijke kinderen naar openbare scholen, 'waar atheïstische leraren in dienst zijn', te sturen. De geest die op de kinderen van de Kerkelijke scholen werd overgebracht, was natuurlijk niet in overeenstemming met het motto van de Republiek: 'Vrijheid, Gelijkheid en Broederschap'.

De politieke oogst van de Kerk door dit particuliere onderwijssysteem wordt duidelijk, als je in gedachten houdt dat de afgestudeerden van die Kerkelijke privéscholen voorbestemd waren om de ruggengraat van het landsbestuur te worden. Met een diploma van een van de Kerkelijke scholen kregen ze zeker de voorkeur; en dit systeem was er van generatie op generatie in geslaagd om het hele administratiegebied te bestrijken met een netwerk van reactionaire administratieve ambtenaren, voor wie de richtlijnen van het dichtstbijzijnde bisdom, veel meer betekenden dan de principes van de Republiek.

Voeg daarbij de wijdverbreide invloed van de meisjes en toekomstige echtgenotes en moeders die uit kloosterscholen kwamen en je zult begrijpen hoe het kwam dat

het meer invloedrijke deel van de Franse natie systematisch werd doordrenkt met een onverschillige vaak vijandige geest, aan de principes van de Republiek.

Op deze manier hield het Vaticaan een stevige greep op het bestuur en de geest van Frankrijk, en zal dat blijven doen, zolang de opvoeding van Franse jongeren niet tot het exclusieve voorrecht van de Staat wordt gemaakt. Dit is de belangrijkste reden waarom de nationale eenheid van de Franse natie niet kan worden bereikt. Dit is de reden waarom de Franse Republiek nooit, een republiek van het volk is geweest.

Er wordt gezegd dat Frankrijk werd geregeerd door zo'n tweehonderd aristocratische en rijke families, maar achter deze families heeft altijd de machtige organisatie van het Vaticaan gestaan, die hen volgens zijn politieke strategie leidde. Die heersende families van Frankrijk wilden maar al te graag op die manier worden geleid, omdat ze wisten dat ze een gemeenschappelijke zaak hadden en dat hun heerschappij over Frankrijk niet effectief door het volk kon worden uitgedaagd zolang ze de leiding van het Vaticaan volgden. Zo stonden de reactionaire partijen van Frankrijk aan het roer van de Staat en stuurden het schip naar eigen goeddunken.

Hitlers Nieuwe Orde vond, in hun ziel, een zeer sympathieke weerklank, en het is niet verwonderlijk dat de bisschoppen van Frankrijk, Hitlers Nieuwe Orde enthousiast begroetten en volledige medewerking aan de Vichy-regering beloofden. Voor hen was de val van de Derde Republiek beslist een, 'hemelse zegening'.

TSJECHOSLOWAKIJE

SINDS MAGISTER JAN HUS, de eerste Tsjechische anti-Paapist in 1415 werd verbrand, zijn de betrekkingen tussen de Tsjechische natie en de Paus gespannen, en sindsdien heeft het de hand van het Vaticaan zwaar op zijn schouders gevoeld. Elke nieuwe eeuw bracht nieuwe bloedige delen van die blijvende spirituele vete voort, waar de onbedwingbare geest van de Tsjechen voor onafhankelijkheid en vrijheid aan ten grondslag ligt, een claim die geen Paus graag hoorde, laat staan te worden ingewilligd. Daarom zien we door de eeuwen heen het bloedige spoor van het Pausdom keer op keer door het Tsjechische land trekken. Elke eeuw bracht een nieuwe aflevering van de woede van de Paus en de twintigste eeuw was geen uitzondering. Zijn bijdrage was zeker niet de minste. Laten we hopen dat het de laatste zal zijn.

Na de Eerste Wereldoorlog realiseerde de regering van de veelbelovende jonge democratie zich, het gevaar dat haar vanuit het Vaticaan dreigde en probeerde het te ontwijken. Maar de inspanning was niet gedurfd en moedig genoeg. Er werd een

soort compromis gesloten met het Vaticaan, om tot een modus vivendi (manier van leven) te komen. Dat was een fout, de Tsjechische leiders hadden moeten weten dat een modus vivendi met het Vaticaan, de dood betekende. Goed onderwezen in de geschiedenis van Europa, hadden ze zich het oude Franse gezegde moeten herinneren: Qui mange du pape, en meurt - dat betekent letterlijk: "Hij die van de Paus eet, sterft."
En zo gebeurde het in 1938, toen Hitlers campagne tegen Tsjechoslowakije zijn hoogtepunt naderde, dat het Tsjechische volk in de rug werd gestoken door de verklaring van een onafhankelijke staat Slowakije, waarin het Slowaakse volk zelf geen enkele rol speelde. Deze vuile daad was voorbereid door Pater Hlinka, leider van de Vaticaanse partij in Slowakije, en uitgevoerd door zijn opvolger in deze leiding, Mgr. Josef Tiso. Gewapende Hlinka-bewakers overstroomden het land en verpletterden met Nazie-wreedheid alle pogingen tot wederopstand, hiermee de nationale eenheid volkomen vernietigende, het volk in verwarring bracht en demoraliseerde op het moment dat de Duitse troepen aan de Oostenrijkse grens bij Bratislava gereed stonden voor de bezetting van de Slowaakse hoofdstad.
Deze steekpartij was zo perfect getimed met de aanvallen op Tsjecho-Slowakije vanuit Berlijn, dat Hitler en Mussolini niet anders konden, toen ze het pact van München ondertekenden, dan dankbaar te zijn aan hun partner in het Vaticaan.

Rijksführer Hitler begroet de Rt. Rev. Msgr. Joseph Tiso, Slowaaks Staatshoofd, Paapse Kamerheer en Romaans Katholiek priester, genomen bij Hitlers veldhoofdkwartier aan het Oosters Front, Oktober, 1941.

OOSTENRIJK

OOSTENRIJK IS HET ENIGE LAND in Centraal-Europa waar de socialisten er na de Eerste Wereldoorlog in slaagden, om een opmerkelijk succes te behalen. Dit was deels te danken aan hun electorale meerderheid in Wenen, dat bijna een derde van de Oostenrijkse bevolking uitmaakte, maar het was vooral te danken aan de energie en integriteit van hun leiders. Ze slaagden er zelfs in de boeren in de provincies te benaderen en aan te trekken. Gesteund door liberale intellectuelen en wetenschappers, begonnen ze openbare bibliotheken te stichten in veel kleine gemeenschappen, waardoor de honger naar lezen en leren werd gestimuleerd, een feest dat tot nu toe onbekend was bij het plattelandsvolk.

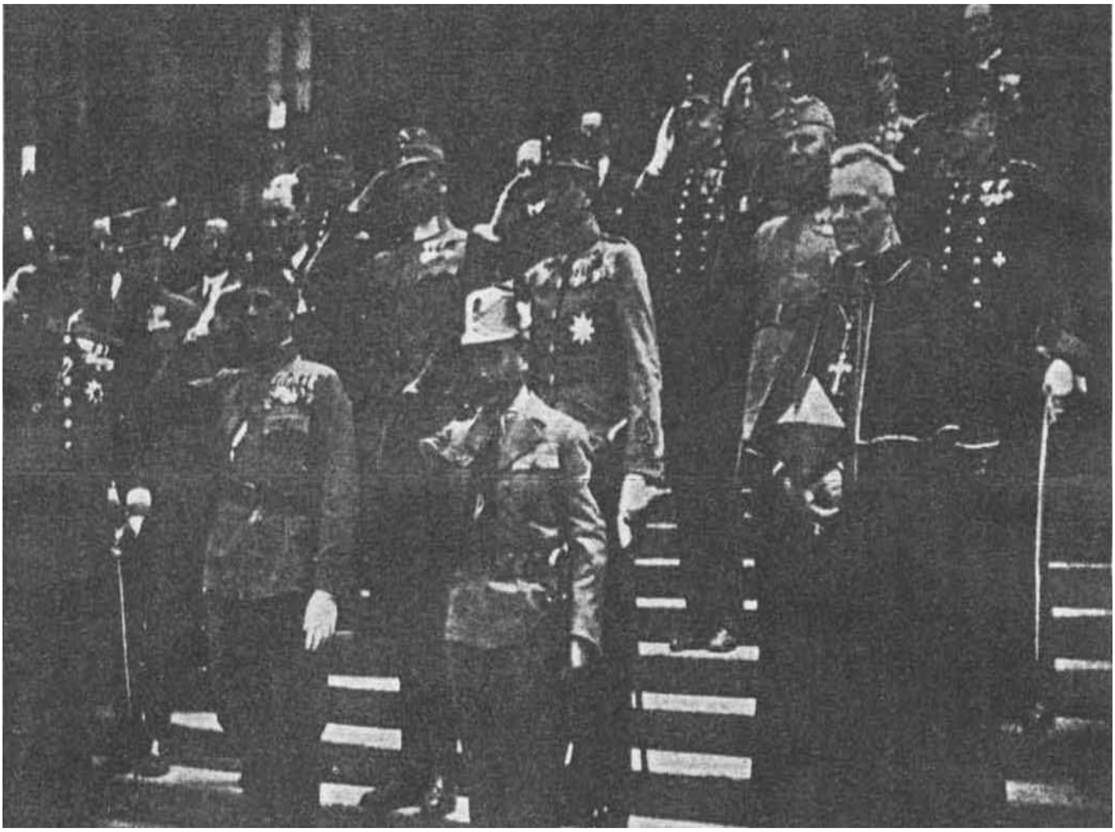
Aan deze ontwikkeling van een vreedzame vooruitgang kwam abrupt een einde in februari 1934, toen de twee andere partijen van de 'Nationale Regering', de Christen-Socialisten (de partij van de Paus) en de Duitse onderdanen, samen hun bloedige staatsgreep die de Republiek omverwierp begonnen. Deze aanval werd enkele jaren daarvoor zorgvuldig voorbereid door Kanselier Mgr. Ignaz Seipel, een Rooms-Katholieke priester. Hij brak de nationale regering op en door het combineren van de Christen-Socialistische partij met de Duitse onderdanen, tegen de Socialisten, begon de weg naar een Oostenrijkse burgeroorlog.

De Duitse onderdanen waren van oudsher vijanden van de Katholieke Kerk. Ze haatten het Christendom in het algemeen en de Roomse Kerk in het bijzonder. Al meer dan 50 jaar was de slogan van hun stormachtige, maar niet talrijke partij: 'Los Von Rom', wat betekent: 'Los van de Roomse Kerk.' Toch verwierp Mgr. Seipel voortdurend de herhaalde voorstellen van de socialisten voor een duurzaam begrip als basis voor een solide regering, de enige zekerheid voor een vreedzame toekomst. Seipel accepteerde in 1930 de Duitse onderdanen als zijn bondgenoten en de interne strijd begon.

Toen mgr. Seipel stierf, werd hij opgevolgd door een man die hij zelf had uitgekozen: Engelbert Dolfuss, door de Jezuïeten opgeleid en geschoold. Het was Dolfuss die in mei 1932, de Republikeinse grondwet onderdrukte en een autoritaire regering instelde. In het parlement behaalde hij een meerderheid van één, maar aarzelde niet om het helemaal af te schaffen toen het vastliep, wat natuurlijk moest gebeuren. Vertrouwend op de gewapende organisaties van de Duitse onderdanen, stond hij toe en moedigde hij hen zelfs aan, om opzettelijk arbeiders en hun organisaties aan te vallen. Het sein voor het bloedbad werd gegeven op 12 februari 1934. De arbeiders probeerden weerstand te bieden, maar moesten opgeven toen het nationale leger hun huizen bombardeerde.

Oostenrijk werd nu een Kerkelijke staat met een Pauselijke encycliek als grondwet en de Aartsbisschop van Wenen, Dr. Innitzer (na de slachting Kardinaal gemaakt) als zijn virtuele hoofd. Het duurde niet lang voordat de nieuwe regering haar ware

gezicht liet zien. Vanaf het eerste moment van de overwinning, verdeelde onenigheid de twee regeringspartijen en het openbaar bestuur begon tekenen van verslechtering te vertonen. Corruptie en vriendjespolitiek verspreidden zich zo snel dat ze al snel de enige sleutels werden tot alle hogere functies in de openbare dienst. Tegelijkertijd ontwikkelde zich een achteloze verspilling van publieke middelen ten voordele van partijleiders aan de ene kant en van kloosters en abdijen aan de andere kant. De werktijden werden verlengd en de lonen verlaagd. De schuldenlast van de Staat en van Gemeenten steeg ondanks steeds zwaardere belastingen enorm. Kortom, dit bestuur deed het zo goed, dat het erin minder dan twee jaar in slaagde de haat tegen de bevolking op zichzelf te kweken en te concentreren. Ik herinner me de uitroep van een hotelhouder in de provincie Karinthië in de zomer van 1936: 'Alles zou beter zijn dan deze administratieve plaag!' Niet iedereen was zo uitgesproken, maar het sentiment was vrij algemeen. Onder zulke omstandigheden leek het niet meer dan normaal dat de propaganda van de Nazi's in Oostenrijk snel hun opgang maakte.

DOLLFUSS, MET KARDINAAL INNITZER RECHTS, OOGGETUIGE VAN DE PROCLEMATIE VAN DE NIEUWE KLERIKALE-FASCISTISCHE CONSTITUTIE IN 1934.

Links naar Rechts: DHR. SCHUSCHNIGG, PRICE STAREMBERG WN KARDINAAL INNITZER LACHEN IN GOEDKEURING VAN DOLLFUSS.

Toen kwam de moord op Dolfuss. Schuschnigg, een andere van Mgr. Seipels Jezuïetenopgeleide leerlingen nam zijn plaats in. Vanaf het begin was hij in de regering overgeleverd aan de Duitse Staatsburgers. Openlijk opscheppend over hun betrekkingen met Berlijn, drongen ze steeds meer concessies van hem af voor de Nazipartij in Oostenrijk. In zijn wanhopige situatie wendde Schuschnigg zich tot Mussolini voor hulp. Mussolini had herhaaldelijk verklaard dat hij zou vechten voor de onafhankelijkheid van Oostenrijk, omdat hij een hekel had aan het zien van Duitse soldaten op de Brenner. Maar deze keer was het een ander verhaal. Mussolini onthulde in juli 1937 aan Schuschnigg dat Italië inmiddels geen interesse meer had in de onafhankelijkheid van Oostenrijk. En zo begon het tragische einde.
Op 13 maart 1938 deed Hitler, aan het hoofd van een sterke strijdmacht, zijn voorzichtige intrede in Oostenrijk en Wenen. Dag en nacht loeiden zware bommenwerpers over de stad. De bange mensen durfden hun huizen niet eens uit. Een groot deel van de uitzinnige jeugd, die Hitler in de straten van Wenen toejuichte, hadden de Duitsers beschouwd als, 'toeristen'.

Vijf dagen later kwam de politieke ontknoping, toen de Oostenrijkers 's ochtends overal met grote posters werden geconfronteerd. Het was een toespraak "Aan het Katholieke volk van Oostenrijk!" ondertekend door alle Aartsbisschoppen en Bisschoppen van het land met bovenstaand Kardinaal Innitzer naam,

Aartsbisschop van Wenen. De ondergetekende prelaten verklaarden daarin dat zij de situatie diep hadden overwogen en hadden besloten dat Adolf Hitler had bewezen de beschermer van de Duitse rechten en cultuur te zijn. Ze spraken hun overtuiging uit, dat zijn leiderschap het Duitse volk in de toekomst materieel en moreel geluk zou garanderen en daarom smeekten ze het trouwe volk om de Führer vol vertrouwen te volgen.

SPANJE

HET CADAVER VAN OOSTENRIJK was de onmisbare brug voor de militaire coalitie tussen het Nazisme en het Fascisme. Maar deze wapenbroederschap kwam voor het eerst tot stand op de slagvelden van Spanje, toen de opstand van Franco tegen de legale regering van Spanje in 1936 begon. Dit was de eerste gezamenlijke openlijke zet van de reactionaire coalitie tegen democratie en vrijheid. Het was de eerste praktische test van de coalitie en bood Duitse en Italiaanse bommenwerpers de mogelijkheid om te oefenen op levende "rode" doelen. Beide tests hadden bevredigende resultaten. Duitse en Italiaanse bommenwerpers verrichtten werkelijk verwoestend werk voor Franco, terwijl de grote democratieën als een goed geleid orkest doorgingen met het spelen van verzoenings- en non-interventiemelodieën, zonder acht te slaan op het feit dat de oorlog in Spanje in volle gang, in werkelijkheid een oorlog tegen zichzelf was.

De rol van het Vaticaan in de Spaanse Burgeroorlog is algemeen bekend; en het is daarom niet nodig om het hier in detail uit te leggen. Het was de oorlog van het Vaticaan. Afgezien van de wens om de jonge Spaanse Republiek te doden, had het Vaticaan, een echt materieel bezwaar tegen zijn regering.

Die democratische regering had het gewaagd de belastingvrijstelling voor de uitgestrekte domeinen van de Paus af te schaffen, en, zoals we goed weten, is het Pausdom altijd het meest gevoelig geweest voor de kwestie van geld en inkomsten. De zegevierende Franco herstelde prompt die belastingvrijstelling, bracht de Jezuïeten terug en de Katholieke Kerk geniet, terwijl het Spaanse volk verhongert, weer van haar volledige inkomsten uit Spanje.

De Spaanse geestelijken volgden de instructies van Paus Leo XIII tot op het punt: ‘’als de wetten van de Staat duidelijk in afwijking zijn met de Goddelijk wet, met wetteksten die schadelijk zijn voor de kerk, alleen dan wordt weerstand bieden een positieve plicht om een misdaad te gehoorzamen.’’

HITLER'S FOUT

MET DE ONDERTEKENING VAN HET PACT VAN MÜNCHEN en de invasie van Tsjechisch grondgebied in maart 1939, was het toneel voor de moord op de Sovjet-Unie definitief gereed. Als Hitler Rusland toen had geslagen, zou de geschiedenis waarschijnlijk een ander verhaal hebben geschreven. Maar de 'tovenaarsleerling', klaarblijkelijk bedwelmd door succes, werd gek van grootheidswaanzin en sloeg op de vlucht. Hij besloot van Rusland de laatste hap van de Europese taart te maken en viel Polen aan, wiens regering van zijn eigen Fascistische vlees was, en dwong daarmee Frankrijk en Engeland om de wapens tegen hem op te nemen. De Tweede Wereldoorlog begon.

HERSTEL SUGGESTIES

HIER EINDIGT onze retrospectieve reis door Europa, en we kunnen nu de conclusies van ons onderzoek overwegen. Ik durf te beweren dat de historische gebeurtenissen en de onmiskenbare feiten die op onze weg naar voren zijn gebracht, ruimschoots bewijs leveren van de politieke activiteit van het Vaticaan, en bovendien aantonen tot welke ramp deze activiteit heeft geleid. We hebben gezien dat het Vaticaan, als een uitgesproken aanhanger van het Fascisme, verdeeldheid onder de naties aanwakkerde en verspreidde, aanzettend tot bloedvergieten en oorlog, door politieke activiteit de religieuze principes van de Katholieke Kerk zelf te schenden. Nu kunnen we de werkelijke betekenis evalueren van de vriendschappelijke betrekkingen tussen het Vaticaan en Japan, en van de Pauselijke verklaring van "strikte neutraliteit" voor mensenrechten en vrijheid in de Tweede Wereldoorlog. Beide bewegingen waren van zeer politieke aard en zeer schadelijk voor de zaak van de Verenigde Naties. Ze wierpen een schaduw van wantrouwen in de zielen van miljoenen eenvoudige mensen met betrekking tot de gerechtigheid van onze zaak. Maar aangezien die aanval uit een politieke hoek kwam, hebben we het recht om terug te slaan. Het is zelfs onze plicht om dat te doen en aan die mensen uit te leggen dat de politieke mening van het Vaticaan, of een hoge Katholieke prelaat, niet noodzakelijkerwijs in overeenstemming is met de religieuze geest van de Kerk en daarom niet blindelings mag worden aanvaard, maar nauwkeurig onderzocht en afgewogen door rede en geweten. De activiteit van het politieke Pausdom staat met bloed op elke pagina van de Europese geschiedenis geschreven.

WANNEER de tijd voor de Verenigde Naties komt om het Europese toneel op te ruimen voor een duurzame vrede, zal hun grootste probleem dan ook zijn om de politieke activiteit van het Vaticaan te blokkeren door passende wettelijke maatregelen. Geen enkele naoorlogse organisatie van Europa kan een duurzame vrede verzekeren, zolang de opruiende productie van het Vaticaan niet is gestopt. Het probleem is om de touwtjes door te snijden waaraan het Vaticaan voor

politieke doeleinden trekt. Hiervoor raad ik het volgende aan:

1) Absolute scheiding tussen Staat en Kerk;
2) Absolute scheiding tussen School en Kerk;
3) Elke religieuze gemeenschap moet volgens de wet een autonoom en onafhankelijk bedrijf vormen;
4) Individuele regeringen zouden op hun grondgebied alle landbouwgrond, eigendom van of gecontroleerd door het Vaticaan, rechtstreeks of via een Kerkelijk lichaam moeten overnemen ten behoeve van kleine boeren en landloze boeren.
5) Democratisering van de Katholieke Kerk door evenredige vertegenwoordiging van Kardinalen uit democratische landen en door het Katholieke volk een stem te geven bij de verkiezing van bisschoppen en het beheer van Kerkeigendommen.

Deze stellingen zijn een essentiële voorwaarde voor duurzame vrede in Europa. Ze hebben geen commentaar nodig. De behoefte aan elk van hen kan direct worden gezien en geïnterpreteerd door een van de historische gebeurtenissen en feiten die hierboven zijn onthuld. Als ze aan het werk worden gezet, zullen ze een heel eind bijdragen aan het zuiveren van de atmosfeer en de grond voor een duurzame vrede in Europa. Anders zijn ernstige problemen in de toekomst onvermijdelijk.

VATICAANSE STEUN AAN DUITS MILITARISME

ZESTIG JAAR GELEDEN maakte "*The New York Times*" een profetie; "de diepe immoraliteit van het tijdelijke beleid van de Kerk van Rome", zou in de komende jaren de oorzaak van oorlogen zijn. Ter herinnering aan dit stuurde Ice op 5 februari 1944 het volgende naar de "Times", na hun aanval op de Russische regeringskrant "Izvestia", vanwege zijn feitelijke kritiek op de pro-Fascistische politiek van het Vaticaan in onze tijd:

14 februari 1944

DE EDITOR,

"DE TIJDEN VAN NEW YORK,"

Geachte heer:

Uw strenge redactioneel commentaar van 5 februari, dat zich verzette tegen *Izvestia's* kritiek op het Vaticaan, negeerde volledig de bekende feiten in de kwestie van de voortdurende steun van het Vaticaan aan het Duitse militarisme gedurende de afgelopen 100 jaar.
Bent u zich ervan bewust dat uw eigen *New York Times* het Vaticaan ooit redactioneel bekritiseerde in veel meer vernietigende bewoordingen dan *Izvestia* om dezelfde reden, nauwkeurig voorspelend dat de kwestie, "krachtig zal zijn in het vormen van de geschiedenis van Europa voor de komende jaren"! Dit hoofdartikel in *The New York Times* noemde de steun van het Vaticaan aan het Duitse militarisme 'de diepe immoraliteit van het tijdelijke beleid van de Kerk van Rome'.

Het hoofdartikel verscheen in *The New York Times* van 8 februari 1887 en luidt als volgt:

"Alles is koren dat naar de molens van Rome komt. De botsing tussen de geest van militair absolutisme en de geest van parlementaire vrijheid in Duitsland, is een wedstrijd die met de grootste belangstelling over de hele wereld wordt gevolgd, en waarvan het probleem krachtig zal zijn bij het vormen van de geschiedenis van Europa voor de komende jaren, het wordt door de Paus slechts gezien als een welkome kans om de toestand van de Rooms-Katholieke Kerk in Duitsland te verbeteren.

"De partij van het Centrum in de Rijksdag is, de Katholieke partij. Dr. Windthorst, die haar leider is geweest gedurende de lange strijd tegen de Mei-wetten, is nu haar leider. Hij leidde de succesvolle oppositie tegen het wetsvoorstel van Bismarck om het leger uit te breiden en het verstrekken van haar steun voor een periode van

zeven jaar, gewoonlijk de Septennate Bill genoemd.

Toen de Rijksdag het wetsvoorstel had verworpen en Bismarck dat orgaan had ontbonden en nieuwe algemene verkiezingen waren bevolen, zond Baron Frankenstein, via de Pauselijke Nuntius in München, een onderzoek naar de opvattingen en wensen van de Paus, met betrekking tot het gedrag van Katholieken in de strijd. Het antwoord van de Paus wordt gegeven in een brief van Kardinaal Jacobini: 'Dat de Septennate kwestie religieuze en morele overwegingen omvatten die hem rechtvaardigen om de mening te uiten die hij van de verzoening van de Centrumpartij over de maatregel een gunstig effect mag verwachten in de definitieve herziening van de Mei-wetten.' De Paus wenst bovendien, 'aan de opvattingen van Keizer Willem en Bismarck tegemoet te komen en daardoor het machtige Duitse Rijk ertoe te brengen de positie van het Pausdom te verbeteren.. '

"Een zin van Dr. Windthorsts toespraak onthult met meedogenloze en misschien onbedoelde openhartigheid de diepe immoraliteit van het tijdelijke beleid van de Kerk van Rome. "Het pleidooi van de Paus voor het Septennate Wetsvoorstel," zei Dr. Windthorst, "was onafhankelijk van de verdiensten van de maatregel, en is voortgekomen uit opportuniteitsredenen en uit politieke overwegingen.' Het zou moeilijk zijn om een nauwkeuriger analyse te maken van de Pauselijke motieven en tegelijkertijd te wijzen op een meer ingrijpende veroordeling van het Pauselijke beleid: liberale principes, het recht van volksregering, de Duitse grondwet en de garantie van parlementaire instellingen, zegt de Paus, kunnen de honden de nek omdraaien als we een verdere wijziging kunnen bewerkstelligen van de wetten die betrekking hebben op de Kerk, en zo de toestand van het Pausdom in Duitsland verbeteren."

De afschuwelijke profetie van de New York Times kwam uit, zoals de Eerste en Tweede Wereldoorlog helaas getuigen. Het bevel van Paus Leo’s Moord Commando aan de Katholieke Centrumpartij in 1887, om het militarisme in Duitsland te helpen, was een factor die bijdroeg aan de Eerste Wereldoorlog. Opnieuw in 1933, toen het Vaticaan de Katholieke Centrumpartij als het enige overgebleven obstakel voor Hitlers machtsovername afschafte, begon de Tweede Wereldoorlog.
Hoe waar het is dat een sterk militaristisch Duitsland essentieel is voor het Vaticaanse beleid, blijkt uit de Memoires van wijlen Kaiser Wilhelm, waar wordt verteld dat tijdens zijn bezoek aan Paus Leo XIII, deze erop stond dat, "Duitsland het zwaard van de Katholieke Kerk moest worden."*

(Getekend) LEO H. LEHMANN,
Redacteur HET BEKEERDE KATHOLIEKE TIJDSCHRIFT.
Secr. CHRISTUS' MISSIE.

* De Keizers Memoires, door Wilhelm II, vertaald door Thomas R. Ybarra, pagina 211. Harper & Bros., N.Y.

Extreme Eed van de Jezuïeten.

Het artikel onderstaand komt uit het boek ‘Subterranean Rome’ geschreven door Charles Didier, vertaald uit het Frans en in 1843 in New York gepubliceerd. Dr. Alberto Rivera ontsnapte in 1967 uit de Jezuïeten Orde en hij beschrijft zijn Jezuïeten Eed, idem geschreven in dit boek. Na dit gelezen te hebben, stel jezelf de volgende vraag: Is dit werkelijk de Kerk van Jezus Christus???

"Wanneer een Jezuïet van lagere rang, verhoogd wordt tot bevelvoerder, word hij geleid naar de Kapel van de Kloosterorde, waar er maar drie andere present zijn, het hoofd ookwel Superieur staat voor het altaar. Aan beide kanten staat een monnik, een houd een banier vast met de kleuren wit en geel, de kleuren van de Pausdom, en de ander houdt vast een zwarte banier met een dolk en een rood kruis boven een schedel en gekruiste beenderen, met het woord INRI erop, en daarbeneden staan de woorden IUSTUM, NECAR, REGES, IMPIOUS. De betekenis hiervan is: Het is rechtvaardig om Goddeloze of Ketterse Koningen, Overheden of Heersers, uit te roeien of te vernietigen. Op de vloer staat een rood kruis, waar de postulant of kandidaat knielt. De Superieur overhandigd hem een kleine zwarte crucifix, welke hij in zijn linkerhand vastpakt en tegen zijn hart aandrukt, en de Superieur geeft hem tegelijkertijd een dolk welke hij bij het lemmet vastpakt en het punt ervan tegen zijn hart drukt, de Superieur heeft de dolk nog vast bij de heft, en spreekt tegen de postulant als volgt:’’

Superieur spreekt:

Mijn zoon, tot nu toe is je geleerd om de veinzaard te zijn: om onder Rooms-Katholieken een Rooms-Katholiek te zijn, en om een spion te zijn, zelfs onder je eigen broeders; om niemand te geloven, om niemand te vertrouwen. Om onder de Hervormers een Hervormer zijn; om onder de Hugenoten, een Hugenoot te zijn; om onder de Calvinisten een Calvinist te zijn; om onder andere Protestanten, over het algemeen om Protestant te zijn en hun vertrouwen te winnen, zelfs te proberen vanaf hun kansels te prediken en met alle heftigheid in uw aard onze Heilige Religie en de Paus aan de kaak te stellen; en zelfs zo laag af te dalen dat je een Jood onder de Joden wordt, zodat je in staat zou kunnen worden gesteld om alle informatie te verzamelen ten behoeve van je Orde als een trouwe soldaat van de Paus.

U is geleerd om op sluipende wijze de zaden van jaloezie en haat te planten tussen gemeenschappen, Provincies, Staten die in vrede leefden, en hen aan te zetten tot daden van bloed, hen in oorlog met elkaar te betrekken, en om revoluties en burgeroorlogen te creëren in landen die onafhankelijk en welvarend waren, cultiverende de kunsten en de wetenschappen en genoten van de zegeningen van vrede. Om partij te kiezen voor de strijders en in het geheim op te treden met uw broeder Jezuïet, die misschien aan de andere kant betrokken is, maar openlijk tegen datgene waarmee u verbonden zou kunnen zijn, alleen dat de Kerk uiteindelijk de winnaar zou zijn, in vastgelegde voorwaarden in de verdragen voor vrede, en dat het doel de middelen heiligt.

Je hebt je plicht als spion geleerd, om alle statistieken, feiten en informatie in je macht uit elke bron te verzamelen; om u te laten invallen in het vertrouwen van de familiekring van Protestanten en ketters van elke klasse en karakter, evenals dat van de koopman, de bankier, de advocaat, onder de scholen en universiteiten, in parlementen en wetgevende macht, en de rechterlijke macht en Staatraden, en om alles te zijn voor alle mensen, ter wille van de Paus, wiens dienaren wij zijn tot de dood.

U hebt tot dusver al uw instructies ontvangen als novice, neofiet, en hebt gediend als mede-beoordelaar, biechtvader en priester, maar u hebt nog niet alles gekregen wat nodig is om in dienst van de Paus het Leger van Loyola te leiden. Je moet de juiste tijd dienen als instrument en beul zoals aangegeven door je superieuren; ***want niemand kan hier bevelen die zijn werk niet heeft ingewijd met het bloed van de ketter; want "zonder het vergieten van bloed kan geen mens worden gered."*** Daarom, om jezelf voor je werk geschikt te maken en je eigen redding zeker te stellen, zul je, naast je eerdere eed van gehoorzaamheid aan je bevel en trouw aan de Paus, na mij herhalen ---

De Extreme Eed van de Jezuïeten:

Ik, ________, nu in de aanwezigheid van de almachtige God, de Heilige Maagd Maria, de gezegende Aartsengel Michael, de gezegende St. Paulus en alle heiligen en heilige gastheren van de hemel, en aan u, mijn Geestelijke vader, de Superieure Generaal van de Sociëteit van Jezus, opgericht door Ignatius Loyola in het Pontificaat van Paulus III en tot op de dag van vandaag gecontinueerd, bij de Baarmoeder van de Maagd, de Matrix van God en de Staf van Jezus, verklaar en zweer, dat zijn Heiligheid de Paus Christus zijn Vice-regent is en de ware en enige leider over de hele aarde van de Katholieke en Universele Kerk; en dat bij de deugdzaamheid van de sleutels van binden en ontbinden, gegeven aan Zijne Heiligheid door mijn Redder, Jezus Christus, Hij de macht heeft ketterse Koningen, Vorsten, Staten, Gemenebesten en Regeringen af te zetten, allemaal illegaal zijnde zonder Zijn heilige bevestiging en mogen worden vernietigd.
Daarom zal ik alles binnen mijn macht doen, ik wil en zal de doctrine van Zijne Heiligheid recht gebruiken en verdedigen tegen allen usurpatoren van de ketterse of Protestantse autoriteit waar dan ook, vooral de Lutherse Kerk van Duitsland, Nederland, Denemarken, Zweden en Noorwegen, en de nu zogenaamde autoriteit en Kerk van Engeland en Schotland, en takken daarvan nu gevestigd in Ierland en op het vasteland van Amerika en elders; en alle aanhangers met betrekking tot het feit dat ze worden toegeëigend door ketters, zich verzettende tegen de Heilige Moederkerk van Rome.
Ik doe nu afstand en verwerp elke loyaliteit aan elke ketterse Koningen, Prinsen of Staten, Protestants of Liberaal, en elke gehoorzaamheid verschuldigd aan hun Wetten, Magistraten of Functionarissen.

Ik verklaar verder dat de doctrines van de Kerken van Engeland en Schotland, van de Calvinisten, Hugenoten en anderen van de naam Protestanten of Liberalen verdoemd zijn en zij zichzelf verdoemen en te worden verdoemd indien ze dezelfde weigeren te verlaten.

Ik verklaar verder dat ik iedereen zal helpen, assisteren en adviseren of om het even welke van Zijne Heiligheids agenten, waar ik ook zal zijn, in Zwitserland, Duitsland, Nederland, Denemarken, Zweden, Noorwegen, Engeland, Ierland of Amerika, of in enig ander Koninkrijk of gebied ik zal komen en mijn uiterste best doen om de ketterij van de Protestanten of Liberalen uit te roeien en om al hun voorgewende krachten, Koninklijk of anderszins te vernietigen.

Ik beloof en verklaar dat verder, ondanks dat ik ben afgezien, om elke religie ketters aan te nemen, voor het propageren van het belang van de Moederkerk, om geheim en privaat te houden al de raadgevingen van al haar agenten van tijd tot tijd, zoals ze mij kunnen toevertrouwen, en niet om, direct of indirect, met woorden bekend te maken, met schrijven of in welke omstandigheid dan ook; maar om alles uit te voeren wat zal gebeuren mij voorgesteld, onder leiding gegeven of ontdekt door jou, mijn Geestelijk Vader, of een van deze Heilige Stichtingen. ***Ik beloof en verklaar verder dat ik geen mening of eigen wil zal hebben, of welk mentale reservatie dan ook, zoals als een lijk of kadaver, maar zal zonder aarzelen elk bevel gehoorzamen dat ik van mijn Superieuren in de Militie van de Paus en van Jezus Christus mag ontvangen.***

Dat ik naar elk deel van de wereld ga, waar ik ook word gestuurd, naar de bevroren streken van het Noorden, het brandende zand van de woestijn van Afrika, of de oerwouden van India, naar de centra van beschaving van Europa, of naar de woeste schuilplaatsen van de Barbaarse Wilden van Amerika, zonder te morren of te treuren, en dat ik onderdanig zal zijn in alles wat mij is gecommuniceerd.
Verder beloof ik en verklaar ik dat ik dat zal doen, wanneer ik het kan, maak en meedogenloze oorlog voer, in het geheim of in het openbaar, tegen alle ketters, Protestanten en Liberalen, zoals mij is opgedragen om te doen, om ze uit te roeien van het gezicht van de hele aarde; en dat ik leeftijd, geslacht of conditie niet zal sparen; en dat ik deze beruchte ketters zal ophangen, verbranden, verkwisten, koken, villen, wurgen en levend begraven, de magen en baarmoeders van hun vrouwen scheuren en de hoofden van hun kinderen tegen de muren verpletteren, om hun ras voor altijd te vernietigen. Dat wanneer hetzelfde niet openlijk kan worden gedaan, ik stiekem de vergiftigde beker zal gebruiken, het wurgkoord, het staal van de ponjaard van de loden kogel, ongeacht de eer, rang, waardigheid of autoriteit van de persoon of personen, wat hun toestand in het leven ook mag zijn openbaar of privé, zoals ik op elk moment door iemand kan worden opgedragen aan elke agent van de Superieure Paus van de Broederschap van het Heilige Geloof van de Sociëteit van Jezus.
Ter bevestiging daarvan draag ik hierbij mijn leven, mijn ziel, en al mijn lichamelijke krachten, en met deze dolk die ik nu ontvang, zal ik mijn naam in mijn eigen bloed schrijven, in getuigenis daarvan; en als ik vals of verzwakt zou blijken te zijn in mijn vastberadenheid, mogen mijn Broeders en Medesoldaten van de Militie van de Paus mijn handen en voeten afhakken, en mijn keel van oor tot oor snijden, mijn buik openen en zwavel daarin verbranden, met alle straffen die mij op aarde en de mijne kan worden opgelegd en moge mijn ziel voor altijd door demonen in een eeuwige hel gemarteld worden!

Die ik, ______, zweer bij de gezegende Drie-eenheid en gezegend Sacrament, die ik nu ontvang, uitvoer en van mijn kant onschendbaar houdt; en roep al het Hemelse en Glorieuze Leger van de Hemel op om hiervan getuige te zijn mijn echte bedoelingen om dit, mijn eed te behouden. Als getuigenis hiervan neem ik deze Allerheiligste en Gezegende Sacrament van de Eucharistie, en getuige verder, met mijn naam geschreven met de punt van deze dolk in mijne bloed gedompeld en verzegeld in het gezicht van dit Heilige Klooster.''

Superieur spreekt:

"Je staat nu op en ik zal je instrueren in de Catechismus die nodig is om jezelf bekend te maken aan elk lid van de Sociëteit van Jezus dat tot deze rang behoort.

In de eerste plaats zult u, als broeder Jezuïet, samen met een ander het gewone kruisteken maken zoals elke gewone Rooms-Katholiek zou doen; dan kruist de een zijn polsen, de palmen van zijn handen open, en de ander kruist als antwoord zijn voeten, de een boven de ander; de eerste wijst met de wijsvinger van de rechterhand naar het midden van de linkerpalm, de andere met de wijsvinger van de linkerhand wijst naar het midden van de rechterpalm; de eerste maakt dan met zijn rechterhand een cirkel om zijn hoofd en raakt het aan; de ander raakt dan met de wijsvinger van zijn linkerhand de linkerkant van zijn lichaam net onder zijn hart aan; de eerste trekt het dan met zijn rechterhand over de keel van de ander, en de laatste dan met een dolk in de maag en buik van de eerste. De eerste zegt dan Iustum; en de ander antwoordt Necar; de eerste Reges. De ander antwoordt Impious.' (Waarvan de betekenis al is uitgelegd.) 'De eerste zal dan een klein stukje papier presenteren dat op een eigenaardige manier vier keer is gevouwen, de ander snijdt het in de lengte door en bij het openen zal de naam Jesu driemaal op het hoofd en de armen van een kruis te vinden zijn. U krijgt dan met hem de volgende vragen en antwoorden:

Vraag — Waar komt u vandaan?
Antwoord: het Heilige Geloof.

V. — Wie dien je?
A. – De Heilige Vader in Rome, de Paus en de Rooms-Katholieke Universele Kerk over de hele wereld.

V. - Wie beveelt u?
A. – De opvolger van St. Ignatius Loyola, de stichter van de Sociëteit van Jezus of de Soldaten van Jezus Christus.

V. - Wie heeft u ontvangen?
A. — Een eerbiedwaardige man met wit haar.

V. — Hoe?

A. Met een naakte dolk kniel ik op het kruis onder de banieren van de Paus en van onze Heilige Orde.

V. – Heb je een eed afgelegd?
A. Dat deed ik om ketters en hun regeringen en heersers te vernietigen, en om leeftijd, geslacht of conditie niet te sparen. Om als een lijk te zijn zonder enige eigen mening of wil, maar om impliciet mijn Oversten in alles te gehoorzamen zonder aarzelen of morren.

V. — Wilt u dat doen?
A. - Dat zal ik doen.

V. —Hoe reist u?
A. - In de bast van Peter de visser.

V. —Waarheen reist u?
A. - Naar de vier hoeken van de wereld.

V. — Met welk doel?
A. Om de bevelen van mijn Generaal en Oversten te gehoorzamen en de wil van de Paus uit te voeren en getrouw de voorwaarden van mijn eden na te komen.

Vraag: Ga dan de hele wereld in en neem bezit van alle landen in de naam van de Paus. Hij die hem niet wil accepteren als de plaatsvervanger van Jezus en zijn vice-regent op aarde, laat hem vervloekt en uitgeroeid worden."